BİZ HALKIZ GELECEK ELLERİMİZDEDİR

özgür gelecek

16-31 AĞUSTOS 1993 SAYI:10 FİYATI: 10.000 TL (KDV DAHİL)

DALÖREN (PAKİRE) KARAKOLU'NA ROKETLİ BASKIN
4. sayfa
AYDINLAR MATBAASI'NIN BASILMASI KINANDI
22. sayfa
DERSİM'DE HALKIN İÇİNDEN GÖZLEMLER
5. sayfa
GENEL-İŞ, BELEDİYE-İŞ REKABETİ
15. sayfa
SEVGİLİ BABS
19. sayfa
SOSYALİST BASINA PEŞPEŞE KAPATMA DAVALARI
8. sayfa
MÜCADELE MUHABİRLERİNE SİLAHLI SALDIRI
22. sayfa
KÜLTÜR CEPHESİNDE SAVAŞMASAK DA OLUR MU?
17. sayfa
NAZİ KAMPLARINDA ONURUN ADI: ERNST THAELMANN
20. sayfa

Ölüm mangaları ordusu

T.C.hükümetinin resmileştirmeye başladığı ölüm mangaları bundan böyle daha çok yakacak yıkacak...

■ Özel Tim denilen "Rambo" tipinin binlercesi yetmezmiş gibi bu sayı tam sekiz katına çıkarılıyor. Tansu Çiller tarafından "böcek yiyen böcekler" olarak tanımlanan ve mevcudu üç bürokratça çoğaltılabilecek bir özel ordu kurma girişimleri başladı bile...
Bu da göstermektedir ki bundan böyle daha çok katliam daha çok soykırım yapılacaktır.

3. Sayfa

Kaçırılıp işkenceyle katledilen Özgür Gündem muhabiri Ferhat TEPE

Ferhat Tepe katledildi, Aysel Malkaç kayıp

■ Özgür Gündem gazetesinin Bitlis muhabiri Ferhat Tepe Diyarbakır İl Jandarma Alay Komutanlığı'nda işkence edilerek katledildi. *10. Sayfa*

Halk Demokrasisi mücadelesinde yeni bir mevzi: Demokratik Haklar Derneği

■ Bir süredir kuruluş çalışmalarını sürdüren Demokratik Haklar Derneği 8 Ağustos'ta kitlesel bir törenle açıldı.

7. sayfa

Kayseri Fuarı'nda Sosyalist Basın kazandı

■ Umut Yayımcılık Kayseri Temsilciliği'nin, Kayseri Anadolu Fuarı'nda açtığı "Özgür Gelecek Kitabevi" tüm engelleme ve baskılara rağmen devrimci iradenin ısrarıyla açık kaldı.

10. sayfa

Yazar kadromuza Maoist Prof. Dr. Jens Scheer katıldı

■ 1971'den bu yana Bremen Üniversitesinde öğretim üyeliği yapan Jens Scheer bundan böyle Yeni Dünya adlı köşesiyle bizimle olacak.

9. sayfa

Türk-iş işçileri yine sattı

■ 10 Ağustos'ta ülke genelinde greve çıkma kararı alan Türk-İş "Ülkenin içinde bulunduğu durumu gözönüne alarak" tercihini işçileri satmaktan yana kullandı. Böylece Tansu Çiller "halka sorma" kamburundan, kurtulmuş oldu.

14.Sayfa

Sermayeye peşkeş çekilen sınıfın öfkesi, peşkeş çekenleri rahat bırakmayacağa benziyor.

Okurdan

M.Ali, sevgi yumağı içerisinde

Kavgamız, yarattığın değerler üzerinde yükseliyor

Nasıl başlamak gerekir, bilmiyorum. bilirsin, ustası değilim kâğıdı renklendirmenin. En son, Barbaramızın ardından yazarken duyumsamıştım kaleminin güçsüzlüğünü. Söyle, nasıl güçlü olabilir kalemimiz, birbiri ardına düşerken en seçkinlerimiz? "Düşenlerimizin kanıyla kızıllaşmış kalemimiz daha güçlüdür" dediğini duyuyor gibiyim. Doğrudur. İşte bu nedenle de olsa, yalın birkaç söz söylemek istiyorum ardından. Söyleyeceklerim, belki söylemek istediğim hiçbir şeyi ifade etmeyecek, belki de başka söyleyecek hiçbir şeyim yoktur. Yazacaklarımdan başka. Kimbilir? Ama kavgamız; uğruna toprağı kucaklamaktan çekinmediğimiz; insanlığın boynundaki kölelik zincirini kıracak olan kavgamız, çok şeyler söyleyecek daha. Bu gönül rahatlığıyla söylemek istediklerimin, nasılsa söyleneceği inancıyla yazıyorum ardından.

Haberini yine böyle daktilo başındayken aldım. "M. Ali ölmüş" dendi. Önce inanmak istemedim. Boş gözlerle baktım haberi veren yoldaşa. Ama ağırlaşmıştı daktilo tuşlarında gezinen parmaklarım. Sonra, her gidenimizin ardından olduğu gibi -biraz daha yüklüce olduğunu itiraf etmem gerekir- derin bir sızı kapladı içimi.

Ağlamayı unuttuğumu sanırdım. Ama, duyumsayabilmekse yarınlara koşarken düşenlerimizi, kucaklayabilmekse Özgür Gelecek'imizi, ağlamak boşa değildir. Yüreğimden kopup gelen birkaç damla göz yaşına kızmamışsındır umarım. Çocukluğumuz geliyor aklıma; terminel köşelerinde "kaçak" sigara satışımız. Sen "ekmek kavgası" içinde pişiyordun. İkimizin de derslerine giren devrimci bir öğretmenin hakkında söylediklerini hatırlıyorum; "bu çocukta iş var" diyordu. Haklıydı; daha bıyıkların terlemeden "kaybedecek hiçbir şeyi olmayan"ların saflarındaydın.

İlk siyasal tercihin, 12 Eylül'ün karanlığında boğuldu. "Faşist saldırılara göğüs germeyen, mücadele etmeyen bir hareketin geleceği olamaz" diyordun. Dönemin "hızlı"larının savruluşları seni de etkilemiş, bir duraklama dönemine girmiştin. Ama, boş durmuyor, sürekli araştırıyordun. Bu belki de senin en önemli özelliğindi; bugün için olmasa da yarın için hazır olmak.

Sonra üniversite yılların.... Bu yıllar, kızıl güzergahımıza girdiğin yıllardı. Birbirimizden habersiz aynı güzergaha doğru yol alıyorduk.

Ve birgün, ev halkına yakalattığım bildiriler sonrası kopan fırtınada, aynı saflarda olduğumuzu öğrendik. Ev halkının yoğun saldırılarını göğüslemeye çalışırken "gittiğin yol doğrudur" demiştin. Bugün dağlarda mekan kurmamda, bu sözlerinin etkisinin büyüklüğünü bilmem biliyor musun?

Öğrenci olaylarından gözaltına alındığın haberi, şok etkisi yaratmıştı ev halkında. Bir matem havası vardı. Bense, direndiğini öğrenmiş, kavgaya bilenişinle övünmüştüm.

Gözaltılar, tutuklanmalar birbirini izledi. Düşmanın karanlık mahzenlerinde dalgalandırdığın bayrak geleneğimizin kızıllığına gölge düşürmedi hiçbir zaman.

Uzunca bir ayrılık girdi aramıza; ben, zindanlarda gün doldururken, sen ortasındaydın kavganın. Kavganın kızgın alevi seni biçimlendirmiş, daha da bükülmez kılmıştı.

Son gördüğümde her zamanki gibiydin; mütevazi, konuşkan, şakacı ve coşkulu. Elinde bomba patlayan bir yoldaşın dikkatsizliğini eleştirmiştik birlikte. Oysa nerden bilebilirdik ki.....

Tüm duygularımı bastırıp, dikkatsizliğini eleştirmem gerekir. Böyle olmamalıydı ölümü kucaklayışın. Böyle olmamalıydı...

Duygusallığıma bakıp ta yıkıldığımı sanma; çoktan sardık ardından dökülen göz yaşlarımızı, barut kokan peştemalımıza. Artık, kanı yerde kalmayacakların içinde senin de kanın var. Bundan böyle, her hedefte, bir de senin için basacak parmaklarımız tetiğe, bir de senin için söyleyeceğiz ezgi dolu, kavga dolu türkülerimizi.

Kavga seninle sürüyor.

CAN YOLDAŞI

EN İÇTEN KENDİNİ TANITIM

Demem şudur ki kirvem
En kalabalık şehrin
En tehlikeli sokağının
En büyük
Ve
En beyaz duvarına
En kızıl renkli kanla
En korkusuz ellerin yazdığı
En kinli
En bilinçli
En öfkeli
En isyankâr
EN SAVAŞKAN SLOGAN BİL BENİ

Seydo

Sesimize Destek Sözü

Değerli arkadaşlar;

Önce, devletin tüm baskı, yıldırma ve engelleme çabalarına karşın, halkımızın halk demokrasi ve bağımsızlık mücadelesinin bir sesi olan Özgür Gelecek'imizi susturulamamasından duyduğumuz mutluluğu dile getirmek ve bundan sonra da buradan tüm gücümüzle sesimize destek vereceğimizi belirtmek istiyoruz. Ayrıca 15 günlük siyasi gazete hayatını çıktığı günden beri aksatmadan sürdüren Özgür Gelecek emekçilerini kutluyoruz.

Bilindiği gibi Özgür Gelecek iki haftada yayınlanan bir gazetedir. Bundan dolayı, ondan, günceli yakalamasını beklemek gerçekçi olmaz. Ancak imkanları dahilinde siyasi öneme sahip Türkiye ve T. Kürdistan'ındaki gelişmeleri toparlayarak ve özet halinde de olsa aktarması gerekmektedir. Gazetenin çıktığı süreç içerisinde gelişen önemli olaylar "kısa kısa" veya "Dünyadan kısa kısa" başlıkları altında (her haberi yorumlamak şart değil) verilebilir. Biz Özgür Gelecek'in bu konuda yetersiz kaldığı düşüncesindeyiz. Dikkat edilirse ağırlıklı haberler İstanbul ve çevresindendir. Kırsal alandaki gelişmeler konusunda sadece proleterya partisinin açıklamalarına yer vermek yetersizdir. Gerilla alanlarındaki gelişmelerin birçoğu yazılamamaktadır. Buradaki eylemlilikleri ve gelişmeleri burjuva basınında çarpıtılmış biçimiyle okuyabiliyoruz. Elbette bu sorun, olanaklarla ve muhabir ağı ile ilişkilidir. Ancak haber göndermeleri için okuyuculara çağrılarda bulunmak görüldüğü gibi yetersiz kalmakta Ki, kuşkusuz okuyuculara da büyük sorumluluklar düşmektedir. Ne yazık ki gazetenin esas dayanağı profesyonel muhabirler olmalıdır. Ve bunlar sistematik bir şekilde ülkenin önemli bölgelerine yerleşmelidir. Özgür Gelecek ancak böylelikle halkın gözü-kulağı olabilir.

Gözlemlediğimiz diğer bir nokta ise, dünyadaki gelişmelere, devrimci mücadelelere çok sınırlı bir şekilde yer verilmesidir. Bu konuda da yine iş duyarlı okuyuculara bırakılmışa benziyor. Bu kendiliğindenci bir anlayıştır. Yerini ciddi örgütleme anlayışına bırakmalıdır. Görüşümüze göre Özgür Gelecek'in özellikle Avrupa'da yurtdışı temsilciliği aracılığı ile sorumlu muhabirler görevlendirmesinin olanakları vardır. Ve bu mutlaka yapılmalıdır.

Eleştirmek istediğimiz diğer bir nokta ise, gazetenin elimize oldukça geç ulaşmasıdır. Öyle ki, bu akşama bazen 10-12 günü, hatta iki haftayı buluyor. Bunun, neden kaynaklandığını bilemiyoruz; ancak araştırılarak, telafi edilmesini umuyoruz.

Daha güçlü ve başarılı bir Özgür Gelecek hepimizin dileğidir...

ALMANYA-Bremen'den bir grup Özgür Gelecek okuru

Tek yumruk olalım

Ön Açıklama: *Bu mektup, Umut Yayımcılık bünyesinde çıkarmış olduğumuz Partizan dergisinin 12. saylsında yeralan* ***78. Yılında Tarihin En Büyük Cürümü Olan Ermeni Soykırımını Kınıyoruz"*** *başlıklı yazımızla ilgili gönderilmiş bir mektuptur. Partizan dergisinde okuyucu mektuplarına yer vermediğinizden dolayı bu mektubu Özgür Gelecek'te yayınlıyoruz.*

Merhaba. Ben çiftçilik yapmakta olan bir okurunuzum. 49 yaşındayım. Bünyan'ın bir kasabasında yaşıyorum. Partizan'ın 12. sayısındaki Ermeni mezalimini anlatan yazınızı okudum. Bu konuyu gündeme getirip işlemeniz güzel bir olay. Beni de ayrıca duygulandırdı.

Faşist Osmanlı Devleti'nin Ermeni katliamı bilinmektedir. Ben de bu katliamı çok yakından yaşayanlardan öğrendim. Bu konuda dedemin anlattıkları katliamın bir boyutunu göstermesi açısından bile olsa yeterlidir. Dedem, Tacın ellerini arkadan bağlayıp, boyunlarının gaddarca kesildiğini bizzat kendisinin gördüğünü ve bu zulümlerin sayfalarca anlatılamayacağını anlatmaya sayfaların yetmeyeceğini söylemektedir. Dedemden kalma hediye taş, bana, her gördüğümde yakınımızdaki Karacaören köyündeki Ermeni katliamını hatırlatır. Çevremizdeki Ermeni yerleşim yerleri Karacaören, Sıvgın, Tacın, Ermin, Bünyan, Ekrek Taşlık ve Gigi'dir.

Ben kısaca kendine insanım diyen herkesin insanca yaşayabilmek için, bölünmedenTürk , Kürt, Ermeni, Çerkez, Laz vs. bütün ezilenlerin birlikte hareket edip kardeşçe yaşamaları ve savaşmalarını savunuyorum. Bu, devrimin yani, proleteryanın yararınadır. Bütün Türkiye'de tek yumruk olalım.

Yaşasın Halkların Kardeşliği!

Bünyan'dan Ermeni bir Özgür Gelecek okuru

SEVGİLİYE...

Ne beklenir
nadasa bırakılmış yüreklerden
sevgiliye yazılacak iki söz mü?
Onsekiz yaşımızın hüznünü,
çoktan bırakmışsak demir tavına.
örseleniyorsak yarın kavgasında
siyasal sloganlarla bütünleştiriyorsak sevdayı
güzün bir dağ yamacında
vardır bir bildiğimiz elbet.

Üstelik
ekmeğimiz, aşımız kalmamışsa
yüreğimizde kızıl bir hasretin tortusu
yürüyorsak gece yarısı güneşe
vız geliyorsa zindanlar bize
kemirmeye başlamışsak zincirleri
türkü tadında yaşamak istiyorsak
vardır bir bildiğimiz elbet.

Açıyorsa yetmişikiden beri
çoğalarak kızıl karanfiller
ve selam yolluyorsak Lima'nın çocuklarına
Anadolu'nun dağlarından
duyun bizi dünyanın ezilen halkları
vardır bir bildiğimiz elbet.

Mahmut CANVER

İLAN

Ve yüreğimizde bir sızı...
Ve yine yüreğimizde bir haber..
Ve yine altınçağ yolunda şehit düşmüş
Komünist bir ÖNDER !.. M. Ali ÇAKIROĞLU.

Ama hayır! Göz yaşı dökmeyeceğiz.
Her şehidimizi andığımız gibi
O'nu MLM güzergahı yolunda
Şehit düştüğü kavgayı sürdüreceğiz.
Anısı Mücadelemize rehber olacak.

Yeni Demokrat Gençlik Avrupa Komisyonu.

özgür gelecek

elinize daha sağlıklı geçsin istiyorsanız

ABONE OLUN!

ABONE BEDELİ: Yurtiçi
6 aylık (12 sayı) 120.000 TL 1 yıllık (24 sayı) 240.000 TL
Yurtdışı
6 aylık (12 sayı) 48 DM 1 yıllık (24 sayı) 96 DM

Banka makbuzunun fotokopisini "Özgür Gelecek Gazetesi, Umut Yayımcılık Ltd. Şti. Oğul Sokak No. 16/2 Sultanahmet/İSTANBUL" adresine gönderin.

— 6 aylık/1 yıllık gazete bedeli olarak 120.000 TL/240.000 TL'yi Kemal Boztaş, T. Vakıflar Bankası Nuruosmaniye Şubesi Hesap No. 2004187 yurtiçi hesabına yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.
— 6 aylık/1 yıllık gazete bedeli olarak 48 DM/96 DM'yi Kemal Boztaş, T. Vakıflar Bankası Nuruosmaniye Şubesi Hesap No. 2004187 yurtdışı hesabına yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

AD! SOYADI:
ADRESİ:
ŞEHİR:
TELEFON:
İMZA

UMUT YAYIMCILIK VE BASIM SANAYİ LİMİTED ŞİRKETİ Sorumlu Yazışleri Müdürü: **Kemal Boztaş**, Genel Yayın Yönetmeni: **Aydın Hanbayat,**
Yönetim Yeri: Oğul Sokak No. 16 Sultanahmet-**İSTANBUL** Tel:516 25 38 - 516 60 20 Faks: 518 23 23, **BÜROLAR: ANKARA:** Necatibey Cad. No. 80-12 Maltepe Tel-Faks: 230 63 27, **İZMİR:** 850. Sokak No. 31 Üçüncübeyler Yaparsoy İşhanı 5/504 Konak Tel: 41 93 09, **ÇUKUROVA:** Atatürk Cad. Belediye Karşısı Çıkmaz Sokak Seven Ap. Kat 1 Daire 1 Tel: 573 780 Adana, **MALATYA:** Turgut Temelli Cad. Haleplioğlu Apt. B blok. D:8 Tel-Faks: 22 08 04, **ESKİŞEHİR:** Sakarya Cad. Konya İşhanı No. 12 Daire 21 26120 , **KAYSERİ:** Cumhuriyet Mah. Aytar Sok. Faraşoğlu İşhanı (9) Kat:4 No:5.
Avrupa Temsilciliği: Basel Halkevi Erlen Str. 58-4057 Basel SCHWEİZ
ABONE KOŞULLARI: Yurtiçi, 6 aylık (12 sayı) 120.000 TL, 1 yıllık (24 sayı) 240.000 TL. **Yurtdışı,** 6 aylık (12 sayı) 48 DM, 1 yıllık (24 sayı) 96 DM, **Yurtiçi Hesap No:** Kemal Boztaş T. Vakıflar Bankası Nuruosmaniye Şubesi Hesap No: 2004187, **Yurtdışı Hesap No:** Kemal Boztaş T. Vakıflar Bankası Nuruosmaniye Şubesi Hesap No: 4004188
Baskıya Hazırlık: UMUT YAYIMCILIK, **Basıldığı Yer:** GÜL OFSET, **Dağıtım:** YAY-SAT

"Böcek yiyen Böcekler" çıkmazın çözümü mü?

Tansu Çiller başkanlığındaki hükümet işbaşı yaptığı günden itibaren, ülke tarihinde görülmemiş bir terör siyasetinin yasal kılıflarını hazırlamaya başladı. Bir yandan dünyadaki bilinen örnekleriyle leş yiyici hayvanlar sürüsüne benzeyen özel ordunun oluşturulması için zemin hazırlanırken, diğer yandan estirilecek devlet terörü fırtınası için uluslararası diplomaside hızlı adımlar atılmaya başlandı.

Kapalı kapılar ardında, İsrail ile ortak operasyonlar düzenleme konusunda gizli anlaşmalar yapılıyor, bölgenin bütün despot yönetimlerinin hoşnutsuz olduğu Kürdistan Devletinin geleceği ve PKK'ye karşı girişilecek manevralar İran girici yönetimiyle tartışılıyor ve aynı sebeplerden dolayı bölgedeki en önemli askeri güce sahip ülkelerden bir olan Irak, ABD ile uzlaştırılmaya çalışılıyor.

Uluslararası planda böylesi pis işler tezgahlanırken yeniden yapılandırılacak terör devletinin ağır mali gücü ise Türkiye ve Kürdistan emekçilerinin omuzuna yükleniyor. Memur maaşlarına, geçmiş altı ayın kayıplarını dikkate almayan yüzde 8'lik bir "iyileştirme" yapılarak memurun cebine girmesi gereken 40 trilyon TL'na el konuluyor. Temel gıda maddelerinden halkın içtiği suya kadar her şeye üç ay gibi kısa bir süre içinde zam üstüne zam yapılarak elde edilecek olan trilyonlar yine devletin pis işlerine ayrılıyor. 650 bin işçinin alınteri ha keza Tansu Çiller ve kurmaylarının emriyle kirli savaş için cephane olarak ayrılıyor.

Türkiyeli işçi ve emekçilerin ve küçük üreticilerin hazırlanan yeni vergi paketleriyle sofralarından çalınan bir ekmek daha, terör düzeninin şiddet kaynağı haline getiriliyor. Özel Tim denilen "Rambo" tipinin binlercesi yetmezmiş gibi bu sayı tam sekiz katına çıkarılıyor. Tansu Çiller tarafından "böcek yiyen böcekler" olarak tanımlanan ve mevcudu üç bürokratça çoğaltılabilecek bir özel ordu kurma girişimlerine başlandı bile. Gerçekte "bok böcek"lerinden farkı olmayacak olan ve büyük ihtimalle eski MHP ortaklarından ve serserilerden oluşturulacak olan özel ordu, diğer bir deyişle paralı askerler sürüsü ve en değme bürokratlar kadar maaş alan Özel Tim çapulcularına ayrılacak kaynak tabii ki memurların, işçilerin ve bunlar kadar sömürülen küçük üreticilerin cebinden çıkacak.

Terör müsteşarlığı adı altında yeni bir müsteşarlık kuruluyor. İlginç olan şudur ki Tansu Çiller hükümetinin yeniden yapılandırmak istediği terör devletinin bütün köşebaşlarını eski MHP'li militanlar tutmuş durumda. Mehmet Ağar'dan tutun İstanbul dışındaki bütün önemli illerin emniyet teşkilatları MHP'lilerce paylaşılmış durumdadır.

Onyıllardan beridir sınırlarının dışından hiçbir tehditle karşılaşmayan TC'nin bugünkü askeri harcamaları neredeyse 250 trilyon liraya yaklaşıyor. Ondan sonra utanmadan bütçe açıklarına neden olarak işçilerin ve memurların aldığı üç kuruş maaş ya da KİT'ler gösteriliyor.

Türkiyenin bütün emekçileri buna şahittir ki daha dün sadece devletin sırtına yük olan ve zarar eden KİT'leri satışa çıkaracaklarını söylemişlerdi. Oysa gelinen aşamada görünen şudur ki, özelleştirme kıskacına alınan ilk KİT'ler hem de Türkiye'nin en çok kâr eden KİT'leri. Sözgelimi Et Balık Kurumu, Süt Endüstrisi Kurumu ve PTT'nin zarar eden posta bölümü dışında kalan Kominikasyon Bölümü. Çiller, Dünya Bankası'nda görevli ABD'li vatandaşı ile özelliştirme projelerini tartışırken bu KİT'lerde çalışan onbinlerce işçiyi işsizlikle başbaşa bırakıyor. "Devleti küçültme" adı altında özel orduları, özel timleri ve kontr-gerillasıyla militarist devlet büyütülüyor. Temeli Osmanlıda atılan bürokrat yapılanma son "özelleştirme" operasyonlarıyla komprador kapitalizme yenik düşüyor.

SUSAN TOPLUM KONUŞMAYAN İNSANLAR

Ülkeyi bir cehenneme dönüştürecek iffetsiz, namussuz bir savaşın hazırlıkları çok ciddi olarak yapılırken hem uluslararası kamuoyunun hem de ülke kamuoyunun dikkatlerini bir noktaya toplayabilecek "çatlak sesler" susturuluyor ilk önce. Burjuvazi büyük bir cesaretle bu işe parlamentodan başladı. HEP'li kapatırken HEP'li milletvekillerinin tüzel kişiliğini, milletvekili dokunulmazlıklarını bile tartışma konusu yaptı. Onlarca milletvekili için TCK'nın 125. maddesini (ölüm cezası gerektiren ceza kanunu) ihlalden DGM'lere suç duyurularında bulunuldu.

Kürdistan'da gerillayla mücadele adı altında Kürt köylerine bombalar yağdırılırken bunu gizleyecek, örtbas edecek, görevi basın-yayın dışı amaçlı ticari gazetelere önce milyonlarca liralık prim dağıtılıyor ardından da brifinglerde aldıkları bu primler karşılığında nasıl haber yapacakları şeklinde bizzat Genelkurmayca yönlendiriliyor.

Bu, topyekûn savaşın yaklaştığı bugünlerde artık bazı milletvekillerinin de yargısız infazlara kurban gidebileceğinin ilk sinyalleri anlamına gelmektedir.

Kürdistan'da gerillayla mücadele adı altında Kürt köylerine bombalar yağdırılırken bunu gizleyecek, örtbas edecek, görevi basın-yayın dışı amaçlı ticari gazetelere önce milyonlarca liralık prim dağıtılıyor ardından da brifinglerde aldıkları bu primler karşılığında nasıl haber yapacakları şeklinde bizzat Genelkurmayca yönlendiriliyor. Görevi habercilik olmayan basın bu şekilde teşvik edilerek devletin dümen suyunda kürek çektirilirken halkın gözü kulağı, olan halkın sesi olan devrimci-demokrat basın toplatma üstüne toplatma kararı yiyor, polis takibatlarına uğruyor. İrtibat büroları polis terörüyle dağıtılıyor. Bunun son örneği Özgür Gündem'in kapatılma girişidir. Devlet terörünü açığa çıkarma, devletin kirli işlerini teşhir etme önemli bir ülke devrimci-demokrat kamuoyundan gizlenen Özel Tim çapulcularının, Özel Ordu asalaklarının istediği gibi at oynatabileceği savaş ortamı yaratılıyor.

"SESSİZLİK VURGUN"UN HAREKETSİZLİK ÖLÜMÜN HABERCİSİDİR

Kars'tan Antep'e kadar Kürdistan'ın bütün il ve ilçelerinde son üç aydan beridir olağanüstü bir hareketlilik sözkonusudur. Hergün onlarca tank, onlarca zırhlı araç dolusu asker bir yerden diğer bir yere sevkedilmektedir. Dersim, Şırnak ve Ağrı ağırlıklı operasyon alanları olarak belirlenip dört bir koldan toplu tüfekli sarılmaktadır. Gerilla gruplarının üzerinde bir takım kimyasal silah dememleri özellikle son günlerde arttırılmıştır.

Türkiye halklarını zorlu bir kış beklemektedir. Türkiye devrimci hareketi yeni bir "Kuşatma ve Yok Etme Hareketi" ile karşı karşıyadır. Tabii ki gerilla oynak doğası gereği sabit mevzi savaşlara girişmez. Bugünkü aşamada bunu reddeder. Ama zırhlı birliklerden, teknolojik araçlardan yoksun olan gerilla, ilkbahar ve sonbahar mevsimlerindeki hareketliliğini, sıcak yaz ve Kürdistan'ın "bıyık donduran" kışında gösteremez. Yaz ve Kış mevsimi arasında bir tercih yapmak gerekirse gerilla gene Kış'a karşı "yoksulun anası" sayılan yazı tercih eder. Dünyadaki örneklerinden de hereketle bunun bilincinde olan kontr-gerilla ve gerilla karşıtı tüm militarizm kendisinin "Kuşatma ve Yok Etme Hareketleri" için en uygun zamanın Kış olduğunu bilir.

Sınıf bilinçli gerilla, Kış hazırlıklarına Yaz'ın en sıcak günlerinden başlar. Ve mevsim ne olursa olsun düşmanıyla onun istediği yer ve zamanda savaşmaz. Gerilla verdiği savaşın gerçekte bir "inisiyatif koyma" olduğunu bilir. Savaşın veya vuruşmanın yerini ve zamanını kendisi tayin eder. Düşmanın operasyon yolu üzerinde durmaz, fakat onun operasyonundan kaçacağım diye de güçlerini **kitle temelinin** olmadığı bölgelere doğru kaydırmaz. Tarihsel örneklerinde olduğu gibi ana güçlerini merkezi bölgelerinin içlerine doğru çekerken, yardımcı kollar ayırarak operasyoncu sırtlan sürülerini yanlardan ve arkadan yıpratmaya çalışır, onların lojistik ve muhabere kaynaklarına yıldırımlar gönderir.

Halkın gücü, örgütlü ve eşgüdümlü olduğu sürece maddi bir değer olur. Birbirinden kopuk, bağımsız ve grupçu tavırlar belki geride bir "hoş seda" bırakır, başka bir şey değil! Türkiye devrimci hareketine düşen önemli bir görevde, memur ve işçi eylemlilikleri yaratarak bunlar arasında eşgüdüm kurma ve topyekûn savaş hazırlıklarına karşı Türkiye ve Kürdistan çapında genel direniş örgütlemek olmalıdır.

İşçi ve memur eylemliliklerindeki "özgün biçimler" reddedilmelidir. bu tam da burjuvazinin istediği eylem biçimidir. İşçilerin topluca bıyık kesmesi, veya Gülhane Parkı'nda mangal kurması burjuvaziyi rahatsız etmeyen, aksine eğlendiren tutumlardır. İşçi sınıfının ya da memurların "saç kesme" veya sokak ortasında bodro yakma gibi hiçbir yaptırım gücü olmayan tutumları, egemenleri eğlendirmekten öte onların ekmeğine yağ sürmektedir. Bu yolla burjuvazi ülkede demokrasinin olduğunu ve isteyenin istediği eyleme başvurabileceğine hoşgörüyle yaklaştığını hem ülke hemde dünya kamuoyuna duyurmaktadır. Çıkarını herşeyin üstünde tutan burjuvaziye en büyük darbe grev silahıyla vurulmalıdır. Ve bütün grevler siyasallaştırılmalıdır.

Türk-iş'in pasifist önderliği istemeyerek aldığı grev kararına "ülke koşullarının hassasiyetini" ekleyerek ne kadar "kararlı" olduğunu henüz şimdiden göstermiştir.

Sınıf bilinçli işçilerin ve bütün devrimci-demokrat yapıların en acil görevlerinin başında Türk-İş çatısı altında olan işçilerin yumruğunu kendi yönetimine hissetirmesi olmalıdır.

Sosyalist basın elele verip yarattığı değerler için ortak gündemler çerçevesinde eşgüdümlü eylemler örgütlemelidir. vb.

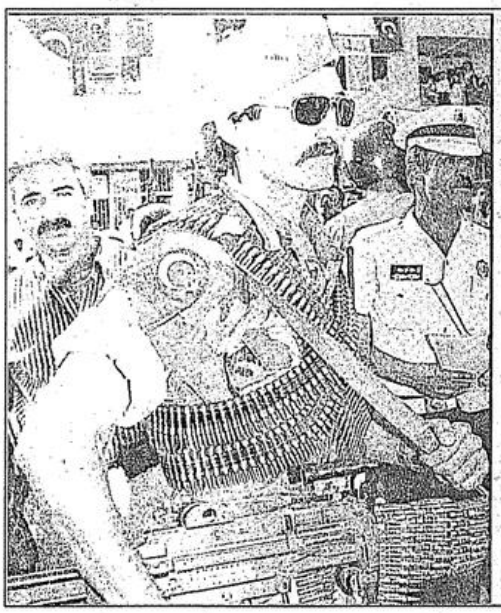

"Terörle mücadele müsteşarlığı" adı altında oluşturulan "özel ordu" bugün tamamen MHP'li faşistlerden oluşturulan paralı askerler, şimdiden köyleri ve mezraları yakıp yıkmya başladılar bile.

TİKKO gerillaları Dalören Karakolu'nu bastı

Haber Merkezi- Hozat'a 10 km uzakta, Beyaz Dağ'ın eteğine kurulmuş, 30 haneli bir köy olan Dalören 1979'dan beri gerillanın uğrak yeri olarak biliniyor. Dalören bu ününü 12 Eylül'le birlikte mücadele alanlarını terkedenlere inat silahlı mücadelenin içinde bulunan TİKKO gerillalarına borçlu. Gerillalar Dersim'in diğer alanlarında olduğu gibi bu alanda da defalarca TC askerleriyle sıcak temasa girmiş, gerilla savaşını ilmik ilmik dokumuşlardır. Dalören köylüleri Beyaz Dağ'da şehit düşen Şefik Karaağaç ve yoldaşlarını hiç unutamamaktadırlar. Ve TİKKO'ya o zamandan beri duydukları güvenin boş olmadığını yaşıyorlar şimdi.

Yoksul Dalören köylülüriyle gerilla arasındaki sıkı bağı bilen düzen güçleri köye hakim bir tepenin başına 40 kişilik bir karakol kondurdular. Uzun zamandır Dalören köyünün üzerinde bir baskı üssü olan Dalören karakolu 3-4 Ağustos günlerinde TKP/ML-TİKKO gerillalarının baskısına uğradı. TKP/ML-TİKKO'nun 1. Olağanüstü Parti Konferansı'ndan sonra yoğunluk kazanan eylemler dizisi Dalören'de de sürdü. Aynı zamanda bu karakol baskını T.Kürdistanı'nda yürütülen topyekûn savaşa karşı bir saldırıdır.

Tanıkların anlatımına göre 3 Ağustos günü gece saat 24.00 sularında gerillanın ağır makineli ve top atışlarıyla başlattığı saldırıya TC. askerleri yanıt verememiştir. Gece boyu top mermileri karakolu dövmüş, silahlar aralıksız konuşmuştur. Safakla birlikte karakola asker sevkiyatı yapılmış, karadan ve havadan yoğun askeri saldırılara rağmen gerilla silahları susmamış, daha da can alıcı olmuştur. Bu yüzden takviye birlikleri etkisiz kalmıştır. Gerillalar üslerine kayıp vermeden geri dönerken geride 10'dan fazla TC askeri ölü, 18 kadarını da yaralı bırakmıştır.

TKP/ML-TİKKO gerillalarının eylemleri 1. Olağanüstü Parti Konferansından sonra yoğunlaştı

TMLGB, TKP/ML Olağanüstü Parti Konferansını selamladı

Haber Merkezi- TKP/ML-TMLGB Temmuz ayından Ağustos'a dek uzanan bir zaman diliminde çeşitli eylemler dizisiyle TKP/ML Olağanüstü Parti Konferansı'nı İstanbul halkına tanıttı.

10 Temmuz'da Yapı Kredi bankasının Çağlayan ve Kasımpaşa Şubeleri ile Akbank'ın Kasımpaşa Şubesi; 13 Temmuz'da Yapı Kredi Yayla ve Fikirtepe Şubeleri, Akbank Selamiçeşme, Garanti ve Ziraat bankalarının Esenler şubeleri, Emlakbank'ın Ümraniye Şubesi ve Sarıyer'de bir banka şubesine molotof kokteyli atıldı.

Yine 10 Temmuz'da Kadıköy-Çamlıca yolu molotoflandıktan sonra ulaşıma kapatıldı. Yola TKP/MLGB imzalı 2 pankart asıldı.

Çeşitli tarihlerde İncirli Devlet Hastanesi'ne, Esenler otobüs durağına, Avcılar-Esenyurt yolu üstüne, Kartal ilçe merkezine ve Boğaz köprüsü çıkışına TKP/ML-TMLGB imzalı pankartlar asıldı.

31 Temmuz'da Eminönü-Sultanhamam'da korsan gösteri düzenlendi. Pamukbank ve Yapı kredi bankası şubelerine molotof kokteyli atıldı, kuşlama yapıldı.

Ümraniye, 1 Mayıs, Kartal, Bağcılar, Esenler, Sefaköy, Avcılar merkez, Kadıköy, Yenibosna, Soğanlı, Kocasinan, Örnektepe, Gülsuyu, Pendik bögelerine; Emönönü-Halkalı tren hattına yazılama yapıldı ve yaklaşık 650 afiş yapıştırıldı. Çeşitli bölgelerde konferansa ilişkin bildiriler dağıtıldı.

Ayrıca Komünist gençliğin önderlerinden M. Ali Çakıroğlu'nu anmak amacıyla 350 pulun yapıştırılmasının dışında çeşitli bölgelerde yazılamalar da yapıldı. Boğaz köprüsü çıkışına bir pankart asıldı.

Sivas katliamını protesto eden 400 bildiri dağıtıldı Kağıthane işçilerinin direnişini desteklemek için Ümraniye, Haydarpaşa, Esenler, Kartal, Pınar mahallesi ve Bağcılar'da yazılama yapıldı.

Konferansla ilgili Ağustos ayı içinde Çağlayan'a pankart, Sarıyer Derbent Mahallesi'nde üç yere ise yazılama yapıldı. Sarıyer merkezine de yazılama yapıldı. Yine Sarıyer Kilyos yolu üzerinde yazılama ve trafoya pankart asıldı. Büyükdere dağ evlerine de yazılama yapıldı.

İzmir Bornova, Bayraklı, Cennetçeşme semtlerine konferans ve M. Ali çakıroğlu ile ilgili 100'e yakın afiş ve pul asıldı.

Devrimci tutsaklar Gebze ve Sakarya'ya sürgün ediliyor

Haber Merkezi- Adalet Bakanlığı bir genelge yayınlayarak 27 Temmuz 1993 tarihinden itibaren İstanbul DGM'ce tutuklanan devrimci tutsakların Gebze (erkekler) ve Sakarya (kadınlar) cezaevlerine gönderilmesini kararlaştırdı. Genelgeye kaynaklık eden talep İstanbul Cumhuriyet Savcılığı'ndan geldi. Savcılık, Adalet Bakanlığı'na gönderdiği bir yazıda, Bayrampaşa Cezaevi'nin dolduğunu gerekçe göstererek "terör suçlusu" tutukluların, Gebze ve Sakarya Cezaevlerine gönderilmesini istemişti.

İstanbul Moda'da iki İYÖDER'li öğrencinin katledildiği polis baskının sağ kurtulan tanığı Ergül Uzundiz yeni uygulama kapsamında Sakarya Cezaevi'ne gönderildi. Çağdaş Hukukçular Derneği İstanbul Şube Başkanı Avukat Ali Rıza Dizdar kararı hukuk adına utanç verici bir vesika olarak nitelendirerek Adalet Bakanı'nı istifaya çağırdı.

İHD İstanbul Şube Başkanı Ercan Kanar ise Özgür Gündem'deki 6 Ağustos tarihli köşe yazısında "Bayrampaşa kapalı cezaevinde solun bir kesiminin yalnışlıklarını fırsat bilen devlet, anlaşılan yeni cezaevi dramları yaşatmaya iştahlanıyor" diyerek Devrimci-Sol'un kanatlarını dolaylı yoldan Adalet Bakanlığı'nın kararına sebep olmakla suçladı. Kanar, "T.C zindancı ve intikamcı yöntemlerle topla oynar gibi tutuklu ve hükümlülerle oynamaya devam etmektedir" diyerek kamuoyuna bir çağrıda bulundu: "Gelin Gebze böyle ünlenmesin"

Sağmalcılar Cezaevi'ndeki Ekim, TİKB, TKP/ML Hareketi, TKP/ML, DY, MLSBP, TEKEP, TKEP-Leninist, TDP, THKP-C/HDÖ, PKK-Rizgari davalarından siyasi tutsaklar ise 6 Ağustos'ta yaptıkları bir basın açıklamasında Adalet Bakanlığı'nı yalanladılar. Devrimci tutsaklar 1000 kişilik kapasitesi olan Sağmalcılar Cezaevi'nde sadece 500 siyasi tutuklu kalıyor" dediler.

Ramazan CEVİZ

M.Şefik KARAAĞAÇ

SİZ TERÖRİST'SİNİZ

Millyonlarca işçiyi on kuruşluk zam uğruna Sokağa döküp açlığa mahkum etmediğiniz için ABD Başkanının kapısında bir selam uğruna
Günlerce beklemediğiniz, için
Boğazda bin liraya villa alıp sefa sürmediğimiz için
Baldır bacak kokteylerde, karılarınızın bacak arasında patlattırmadığınız için Fransız şampanyalarını
Eşitlik nutuklarıyla yüzlerce Kürt'ü sürmediğinizden yaban ellere
En büyük fuhuş vergisi sahibi Manukyanlara ödül vermediğiniz için
SİZ BİR TERÖRİSTSİNİZ!
VE gene biliyorumki
Tüm bu halk düşmanlarını ülkeden sürene kadar
Sizin Terörünüz SÜRECEK!...

OTURAN ADAM

Kamu Emekçileri'nden TKP/ML Konfesansı için eylemli kutlama

Haber Merkezi- Bir grup kamu emekçisi TKP/ML 1. Olağanüstü Parti konferansını tanıtmak amacıyla İstanbul'da bir dizi eylem gerçekleştirdiler. Eylemliliklerle ilgili TKP/ML taraftarı Kamu Emekçileri'nin yaptığı açıklamayı sunuyoruz:

"Partimizin konferansını sıcak savaşın yaşandığı dönemde korkusuzca yapması hakim sınıfları hayal kırılığına uğrattığı gibi, o sömürücülerin korkulu rüyası da olmuştur.

İbrahim Kaypakkaya, Süleyman Cihan, Kazım Çelik gibi önderlerin ışıklı yolunda yürüyüp gelişen yeni önderliğimizin büyük iktidar yürüyüşü savaşındaki bu şanlı başararısını anmamak olanaksızdır.

Marksizm-Leninizm ve Maoizm'in zaferiyle toplanan parti konferansımızı biz TKP/ML-Kamu Emekçileri de coşkuyla selamlıyoruz.

Kamu Emekçileri olarak TKP/ML'nin şanlı kızıl bayrağını Alibeyköy, Sarıgazi, Esenler ve Bakırköy'de dalgalandırdık. Ayrıca İstanbul'un çeşitli yerlerinde partimiz imzalı kuşlamalar yapıldı. Selam diyoruz Dersim'e, Amed'e, Tokat'a, Toroslara, Nurhaklara bin selam. Yolumuz TKP/ML'nin ışıklı yoludur"

TİKKO Kızıldere'de bir işbirlikçiyi uyardı

Tokat/Özgür Gelecek- 20 temmuz 1993 saat 23.80 civarında Almus'un Kızıldere köyünde işbirlikçi olduğu söylenen Haris Damar TKP/ML-TİKKO gerillaları tarafından uyarıldı.

Bölgeden alınan bilgilere göre Haris Damar'ın evine giden TİKKO gerillaları "Komutan seni çağırıyor" diyerek dışarı çağırıyorlar. Haris Damar korkusundan dışarı çıkamıyor. Gerillalar da onun işbirlikçilik yaptığını bir daha böyle birşey yaparsa cezalandırılacağını söylüyorlar. İşbirlikçilik yaptığını reddeden Haris Damar, gerillalar uzaklaştıktan sonra 8-10 el ateş ediyor. TİKKO gerillaları da karşılık vermeden bölgeyi terk ediyor. Haris Damar 1 hafta sonra köy koruculuğundan istifa ediyor.

Kızıldere köyünden konuyla ilgili görüştüğümüz kişiler TİKKO'nın işbirlikçileri cezalandırmalarını olumlu karşıladıklarını belirterek "İşbirlikçiler devrimcilere zarar verdikleri gibi onlara yardımcı olan halka da zarar veriyor diyorlar.

Paris'te açlık grevi

Haber Merkezi- Kürdistan'da T.C'nin yaptığı katliamları, sokak infazları ve gözaltında kayıpları protesto etmek amacıyla Paris Sante Cezaevi'nde tutuklu bulunan TKP/ML ve Devrimci Sol Güçler'den dava tutsağı 5 Türk ve Kürt devrimci ve 1 Fransız devrimci 14 Temmuz'dan başlayarak 3 günlük bir açlık grevi yaptı. Eylemi 6 yugoslav, 1 Türk, bir Yunanlı ve Ermeni asıllı bir Lübnanlı da bir günlük açlık greviyle destekledi.

Fresnes Cezaevi'nde ise TKP/ML dava tutsaklarıyla birlikte 1 Mısır'lı, 2 Portekiz'li ve 2 Fransız aynı nedenlerle 3 günlük bir açlık grevi yaptı.

DERSİM'DE HALKIN İÇİNDEN GÖZLEMLER

Gerilla mücadelesi tehdit ve baskılarla ayakta kalabilir mi?

Nice isyanlar, nice katliamlar görmüş olan Dersim halkı PKK'nın tehditlerini onur kırıcı buluyor

Son zamanlarda Dersim halkı, kabullenemeyeceği ve daha da önemlisi hiç de haketmediği tehditlerin, dayatmaların şaşkınlığını üzülerek yaşıyor.

Dersim'de dağıttığı,bildirilerde görünen o ki, PKK, tehdit cephesini alabildiğine genişletmiştir. Dili, dini, düşüncesi ne olursa olsun, herkesin, ulusal hereketin almış olduğu kararlara uymak zorunda olduğunu, uymayanların cezalandırılacaklarını açıkça ilan etmiştir.

-Yoksul-zengin ve hatta halk ve karşı-devrimci güçler ayrımı yapmaksızın, sınıf ve tabaka farklılığı gütmeden, rastgele genel bir zorunlu vergilendirme uygulaması başlatan PKK, bu politikasından vazgeçmediği taktirde yoksul Dersim köylüsü ile burun buruna gelecektir.

-Tehditle ulusal harekete katılma anlamında "zorunlu askerlik görevi"ni dayatmaktadır.

-Hiç uğramadığı köylere, yine ilk karşılaştığı kürt köylüleri tehdit ederek gönderip isteklerinin karşılanmasını istemektedirler. Yeterince karşılık ve ilgi bulamadıklarında ise, isimler not edip korku ve tehditler savurmaktadırlar.

-Yine hiç uğramadıkları köyler de dahil tüm köylerde "Kürdistan Meclisi"ne bağlı olarak çalışacak olan köy muhtarlığı ve ihtiyar heyeti kapsamında köy yönetim organının seçilmesi gerektiği talimatları yağdırılmaktadır. Bu köy yönetimlerinin ulusal kurtuluş hareketinin tüm kararlarına eksiksiz uyma zorunluluğu tehdidi savrulmakta, aksi davranışlara resmi cezai bedeller sunulmaktadır.

Bu kadar tehdit karşısında köylülerin çaresizlik içine düşüp, evini barkını yüklenip kaçabileceklerini düşünen PKK, bunun tedbirini de almadan edemiyor. Nasıl mı? Tabi ki yine tehditle.

İşte bu gibi tehditleri içeren bir PKK bildirisinin son tehdidi de, hiç kimsenin evini malını-mülkünü satıp da yerini yurdunu terkedemeyeceği yönünde, hatta böylesi durumlarda nakliye işini üslenen sürücüler de ölümle tehdit edilmekte yerini yurdunu terkedip PKK'nın elinde kaçacak, gittikleri yerlerde bunun bedelini aileleri, malları ve canlarıyla ödemekle tehdit edilmektedirler.

PKK, bu tehdidiyle halka açıkça şunu demek istiyor: "Her türlü baskıma, tehdidime boyun eğmek, otoritemi kabullenmek zorundasın. Bundan kaçma hakkın yok"

İşin can alıcı ve dolayısıyla önemle üzerinde durulması gereken hassas noktalarından biri de, PKK'nın bu tehditleri karşısında gelişen tepkinin kontrole alınması, yanlış yönelimin engellenmesi halkın akılcı bir şekilde yönlendirilmesi konusudur.

Çünkü, PKK'nın bu tehditleri, yanlış eylem ve davranışlarıyla nihayet Dersim'de de karşı-devrim güçlerinin aramakla bulamayacakları provakatif bir ortam yaratılmıştır.

Bir dönem Dersim'deki boşluktan yararlanıp, çeşitli gerici aşiret ilişkilerinin bünyesindeki kin, garez vb. gibi kötü emelleri, fırsatçılıkları kendine dayanak yaparak, giderek halk üzerindeki tehdit ve baskı dozunu arttıran PKK, halkı "kurtarıcı" aramaya itmiştir.

Bölgeye gelen TİKKO gerilla grupları alkışlarla, bayram havasında karşılanmaktadır. Bu durumlar karşısında iyi ve kötü olanın hesabını iyi yapmak gerekiyor. Bayram havasında "Bizimkiler" tanımıyla sevinçle ve inançla karşılayanlarımızı azımsamamak lazım. Bu, toprağa ekilen tohumun ürünüdür. Ama bu ürünün içindeki zehirli otlara gözlerimizi kaparsak ürünümüzün veriminin düşeceği muhakkaktır. Gerici, çıkarcı kaypak kesimlerin "Bizimkiler geldi, artık şimdi de PKK gıkını çıkarsın da görelim" gibisinden horozlanmalarının altındaki fırsatçılığı, hilebazlığı da görmemek körlük olur.

Dikkat edilirse devlet, sinsice PKK'nın yanlışları karşısında, gerek halkın ve gerekse de TKP-ML'nin tepkisinin ne olacağını büyük bir merakla beklemektedir. Tabi tepkinin ne olmasını istediği malum. Bu sinsi beklentinin yanında, gerek kendi ağzıyla, gerekse de halkın içindeki gerici, karşı-devrimci ağızları aracılığıyla kışkırtıcılığı da elden bırakmamakta hatta buna özellikle önem vermektedir.

Devlet güçlerinin "PKK'nın Dersim'e yerleşmesi aslında TİKKO'nun namus meselesidir. TİKKO namusunu temizlemek zorundadır" şeklindeki sinsi ve kötü emelli provakatif propagandalarının yanı sıra; Dersim halkının "Burası Kürdistan topraklarıdır. Türk Solunu Kayseri'den öteye süreceğiz" gibi sözleri PKK'nın ağzından duyması da üzücü ve düşündürücüdür. Gerici, sinsi emelli propagandaların yaygınlaştırıldığını görüyoruz. Bunun altındaki hileyi anlamamak, ihanete sürüklenmektir.

Böylesi hassas, gergin, provakatif atmosferin yaratılmasının sorumlusu PKK'dır. Dolayısıyla, bu provakatif ortamı çeşitli biçimlerde kullanmak isteyen devlet güçlerinin emellerini boşa çıkarma uğraşında da yine büyük pay PKK'ya düşmektedir. Bunu nasıl yapacaklar? Tabi ki yanlışlarından kurtularak; gerek söylemde gerek teoride ve gerekse de pratikte bu yanlışlarından vazgeçtiğini dosta düşmana duyurması ve pratikte kanıtlamasıyla mümkündür.

Bu konuda fazla iyimser düşünemediğimize göre, öyle ise PKK dışındaki halk güçlerinin, özellikle TKP-ML'nin de bu provakatif zeminde ayaklarını yere sıkı basan, akılcı, sabırlı bir yaklaşımla PKK'nın yanlışları karşısına halkla birlikte dikilmek gibi bir görevi vardır.

PKK'yı tanıdığımıza göre, yanlışlarından vazgeçeceği ve bunu dosta düşmana karşı ilan edeceği umuduna kapılmak hayalcilik olur. Öyle ise politika ne olmalı? Bu konuda belirsizlik, insiyatifsizlik büyük bir sorumsuzluk olur.

Amacın PKK'yı bölgeden kovmak olamayacağı açık. Böylesi yaklaşım, PKK'nın yarattığı provakatif zeminde devletin istediği oyuna kol kaldırmak olur. Doğru yaklaşım, halkı PKK'ya karşı değil, PKK'nın yanlışlarına karşı duyarlı kılmaktır. Ve PKK'yı yanlışlarından vazgeçirmeye zorlamaktır.

PKK'nın hareket tarzı, aşiretçi çıkarcılığın, fırsatçılığın ve gericiliğin kötü emellerine hitap ettiği için belli oranlarda destek bulmakla birlikte, esas olarak Dersim halkından kalıcı bir destek bulamayacaktır.

DERSİM HALKIYLA KONUŞMALAR

Elinde PKK'nın tehdit serilerini içeren bildiriyi okurken, tepesi atıyor bir köylünün. "Yahu ne bu saçmalıklar" diyerek hiddetlenip köy kahvesindeki halka sesleniyor. "Bunlar bize düşman muamelesi yapıyor. Karşı karşıya gelsek de konuşsak" derken, diğer köylü lafını kesip söze karışıyor: "İyi güzel söylüyorsun da, insanı konuşturmuyorlarki: Karar budur, uyacaksınız diyorlar" Bir başkası lafı alıyor: "Bize ne yapsalar haktır kardeşim TİKKO'cuların yumuşak yüzlülüğü karşısında takır takır konuşurduk, hatta adamların üstüne bağırıp çağırdığımızda, hatalarını çekinmeden yüzlerine söylediğimizde, bize karşı gösterdikleri anlayış ve hoşgörülerini istismar edip işin kıyısında kalmayı yeğliyorduk. O zaman iyiydi değil mi? Şimdi PKK'nın karşısında niye dut yemiş bülbüle dönüyoruz. Bu işler böyledir işte. "Tüm konuşmacıları sessizce dinler vaziyette oturan bir başka köylü "İki çift laf" için müsaade istiyor. "Her şeye rağmen bütün bu olanlara seviniyorum. Çünkü, bu kötülükler, tehditler, bize hiç olmazsa iyi olanla kötü olanı, haklı olanla haksız olanı, birbirinden ayırt etmesini, doğru olana destek vermemiz gerektiğini geçte olsa öğretiyor" deyince çevresindekilerden destek alıyor. Elinde PKK bildirisi olan köylü tekrar lafı alıp kızdığı bir başka noktaya daha dikkatleri çekiyor. Parmağını satırlara bastıra bastıra kelime sıralarını takip ederek okuyor. Tehditler dizisinden kendi içinde mantıksız bir husus. Evet, bu tutarsızlık ve şaşkınlık bu kadar tehdit altındaki Dersim köylüsünün gözünden kaçmıyor.

Mesele şu: Devlet kurum ve kuruluşlarında çalışanlara "görevlerinizden ayrılın" tehdidinde bulunan PKK, ardından da tüm çalışanlara, çalıştıkları kurum ve kuruluşlarda grevler, oturma eylemleri vb. gibi tepkiler önermektedir. İşte perhiz ve lahana turşusu. İnsana "Pes doğrusu" dedirten bu PKK şaşkınlığı; kör milliyetçiliğin, çağdışı ve ilkelliğinin boyutunu gösteriyor. Dersim köylüsü bu vb. ilkelliklerin farkında ve hiddetlenmeye de fazlasıyla haklı var. Dersim halkı aslında çok şeyin bilincinde. PKK'nın yanılgısı tam da bu noktada odaklaşıyor. Dersim halkının özgül konumuyla çekişme halinde. Çünkü, Dersim köylüsü esas olarak haklarını biliyor, çoğu konularda yararı, zararı ayırt edebiliyor; bu bilinç onlara verilmiş. PKK'nın işini zorlaştıran da bu işte. Çünkü bunu dikkate almıyor.

Dolayısıyla milliyetçiliğin körlük ve ilkellik boyutunun vardırıldığı nokta, Dersim köylüsünü birçok mahalli hizmet ve çeşitli yatırımlardan mahrum bıraktırıyor. Bunu fırsat bilen devlet, araçları "koruma", çalışanların "Can güvenliğini sağlama" bahanesiyle Dersim halkına mahalli yönetimlerin ve bazı kurum ve kuruluşlardaki hizmet birimlerinin sunmak istediği hizmetleri, yatırımları tümüyle konrolüne alıp durdurmuş durumdadır. Dersim köylüsü, bu bahaneyi oluşturup devlete fırsat sunan PKK'ya karşı hoşnutsuzluk duymaktadır ve PKK'ya sormaktadır: "Çöp araçlarını, diğer bazı hizmet araçlarını yakarak, çalışanları kaçırıp işlerinden ayrılmaları için tehdit ederek, rastgele öğretmenleri öldürerek yarattığınız bu durum kimin aleyhine işlemektedir?"

DEVLETE FIRSAT YARATILIYOR

Devletin de, izlemiş olduğu taktiklerle, eskiye nazaran tecrübe kazandığı görülüyor. Öğretmen öldürüyorsan, köylere öğretmen göndermem. Hizmet araç ve çalışanlarına saldırıp yakıp, yıkıp öldürüyor tehdit ediliyorsa, hizmet yok diyor. Hatta, Dersimliler, bu durumdan devletin memnun olduğunu, zaten devletin kendilerine hizmet getirmek istemediğini, bunun için PKK'nın gözü kör ve ilkel davranışlarını da bahane ettiği düşüncesindedirler.

Devlet, değişimci, üretken; kültürel ekonomik ve sosyal olarak gelişen kürt toplumu ve kürt insanı istememektedir. "İşsizliği giderme" kandırmacası da bunun açık bir kanıtıdır.

Kalıcı çözüm sağlayacak hiçbir yatırım yapmadan genç yığınların bazı kurumlarda maaşlı olarak tutulması, aslında devletin Kürdistan üzerinde eksik etmeyip direttiği askeri çözümün bir parçasından ibarettir. Dağa çıkıp, gerillaya güç verebilecek genç kesimi, çeşitli kurumlara düzensiz verimsiz bir şekilde yığıp askeri çözümün sonucunu alana kadar maaşlı aylaklar sürüsü olarak geçici de olsa kontrollerinde tutmak istemektedirler. Evet, bunun, bombardıman altındaki Kürdistan'da başka bir anlamı olamaz.

Bütün bunlar Dersim köylüsünün gözünden kaçmıyor. PKK'nın ilkel ve gözü körce davranış ve eylem biçimlerinin sonuçlarıyla devletin amacının bir noktada birleştiğini ve devletin işine yaradığını, Dersim köylüsü yaşadığı kendi gerçeğinden çıkarıyor.

Halkın büyük sıkıntılarından biri de, bütün bu olumsuzlukları, PKK'nın yüzüne karşı söylemeyemesidir. PKK, buna fırsat vermemektedir. İnsanlar üzerinde korku, panik yaratarak otoriteyi sağlama, herşeyi kontrolüne alma amacı gütmektedir. Ama, halk bu korku ve panik psikolojisinden kendini kurtarabildiği ölçüde PKK'yı yanlışlarından caydırabileceğini geç de olsa anlamaya başlamıştır. Önemli olan, bu konuda devletin ekmeğine yağ sürecek hiç bir gerici karşı-devrimci provakasyona fırsat vermeden bunu geliştirmektir. Halka, doğru önderlik edip, onu, çaresizliği, şaşkınlığı, korkusu ve paniği ile başbaşa bırakmamak büyük öneme sahiptir. Çünkü bu duygular, halka ciddi yanlışlar yaptırabilir. Bunu önceden görmek ve halkı deyim yerinde ise kaderiyle başbaşa bırakmamak lazım.

PKK'nın yarattığı bu provakatif zeminden doğabilecek her türlü olumsuzluğun sorumlusu yine PKK olacaktır. Dolayısıyla, bu ağır bedelin altına imza atmaktan kurtulmak da şimdiden mümkündür. Ve bu hiç gecikmeye ve geçiştirilmeye gelmeyecek ciddiyet ve hassasiyettedir. Aksi taktirde, halkı "İki ucu pisliğe bulanmış çubuk" misali durumlarla karşı karşıya bırakanlar, yarın tarih önünde bunun bedelini ödemekten kurtulamayacaklarını akıldan çıkarmamalıdırlar.

EFRAHİM

Tokat'ta yoğun güvenlik ölemleri

Tokat/Özgür Gelecek- Son günlerde Tokat'ta gerilla mücadelesinin yükselmesiyle birlikte devlet güçleri köylere giriş çıkışları kontrol altına almaya çalışıyor.

Özellikle Tokat'ta gerilla mücadelesinin merkezi olarak bilinen Almus köylerinin giriş çıkışlarında jandarmalar bütün araçları durdurarak kimlik kontrolü yapıyor. Kimlik bilgilerini alıyor ve yoğun bir şekilde arıyor. Bu uygulama Almus-Reşadiye arasındaki köylere giderken daha da yoğun olarak yapılıyor. Bölge köylüleri bu uygulamadan tedirgin olduklarını belirterek bir an önce sona ermesi gerektiğini belirtiyorlar.

Devlet gerillalara karşı kimyasal silah kullandı

Haber Merkezi: Temmuz ayının sonlarına doğru Nurhak'ta çıkan 19 PKK gerillasının ölümüyle sonuçlanan çatışmada devlet güçlerinin kimyasal ve biyolojik silahlar kullandığı iddia edildi. Aileleri tarafından teşhis edilebilen Kemal Kapıcı ve Elif Gezer adlı gerillaların cenazeleri Adıyaman ve Elbistan'da toprağa verildi. Teşhis edilemeyen 14 gerilla ise Kahramanmaraş Belediyesi tarafından gömüldü. Aileler Maraşta 19 cesedin çırılçıplak soyulmuş ve üst üste atılmış hallerini gördüler. Cesetleri tanınmayacak durumdaydı, simsiyah olan bedenlerinde kurşun izi yoktu.

TİT 4 esnafı öldürdü

Haber Merkezi- Kapatılan HEP'in Diyarbakır İl Başkanı Vedat Aydın'ın katledilişinin 1. yıldönümü olan 10 Temmuz'da kepenk kapatarak protesto eylemine destek olan Diyarbakırlı dört esnafın Türk İntikam Tugayı (TİT) ismini kullanan kontrgerilla timleri tarafından öldürüldüğü öğrenildi. Kepenk kapatma eylemine katıldıkları için öldürülen esnafların adları şöyle: Hasan Okur, Osman Göçer, Mehmet Sıddık Adıyaman, Cemal Burkay. Melikahmet semtinde bir berber dükkanının da TİT tarafından aynı amaçla bombalandığı ancak ölen veya yaralanan olmadığı öğrenildi.

TİT'in, kepenk kapatma eylemi başlamadan önce "İşyerini açmayan kişiler, vatan haini sayılıp dükkanları yakılacak, vatan hainlerine gereken ceza verilecek" biçiminde sözler içeren bir bildiri yayınladığı biliniyor.

Musa Anter gazetecilik ödülü

Haber Merkezi- Özgür Gündem gazetesi "Musa Anter'in anısını yaşatmak için" "Musa Anter Gazetecilik ödülü düzenliyor. Son katılma tarihi 1 Eylül 1993 olan Musa Anter Gazetecilik ödülü köşe yazısı (Fıkra, makale), Haber, Araştırma-inceleme (Dizi yazı-Röportaj), karikatür olmak üzere dört dalda düzenleniyor. 1'inciye 3 milyon, 2'inciye 2 milyon, 3.'üncüye 1 milyon lira para verileceği ilan edilen Musa Anter gazetecilik ödülü'nde ayrıca 3 adet de mansiyon verilecek

RAHİME HENDEN CİBALİ TEKEL FABRİKASINDAN 1988'DE ATILDI

Beş yıldır tazminat için mahkeme kapılarında

İstanbul/Özgür Gelecek- Rahime Henden 32 yaşında bir kadın emekçi. Mahkemelerde 5 yıldır süren bir mücadele yürütüyor. Bu mücadelenin geçmişi 1982 yılında Cibali Tekel Fabrikası'nda çalışmasına kadar uzanıyor. Altıbuçuk yıldır süren işçilikten sonra 1988'in Kasım ayında eşine az rastlanır bir gerekçeyle toplu iş sözleşmesinin 105. maddesinin P fıkrası gereğince işten atılıyor. Bu fıkranın içeriği; para cezası gerektiren suçu üç yıl içinde tekrarlamak. Rahime'nin ilk suçu izin kağıdını göstermeden dışarı çıkmak. Rahime "izin kağıdım vardı ama cebimde kalmıştı. 2. gün gösterdim, kabul etmediler." diyor. Ve para cezası veriliyor. "Madem böylesine yakıcı önemi var. İzin kağıdı görülmeden neden dışarı çıkarıldım" diye soruyor. Haklı olarak sorduğu sorunun henüz yanıtını almış değil. Bu olayın ardından ikinci para cezasını iş çıkışında memurların kapısını kullandığında alıyor. Polis ertesi gün kapıya gelerek Rahime'yi karakola götürüyor. Birgün karakolda kalıp bırakıldığı halde işten çıkışı veriliyor. İşverenin amacı hakkını savunan, sınıf bilinci olan insanları işten atarak kendi açısından huzuru sağlamak!

O tehlikeli bir işçiydi. Çünkü o haklarının bilincinde olmakla kalmamış, haklarını elde etmenin yolunun örgütlü mücadeleden geçtiği bilinciyle işçi arkadaşlarına da bunu öğretmişti. İşçi kadın sorunun yalnızca izinsiz çıkışla başlamadığını söylüyor. "Bunun öncesi var" diyor: "Bu olaylar olmadan önce raporlu olduğum bir süreçte işçiler yemekten zehirlenmişti. Hiçbir işçi şikayetçi olmadı. İşe başladığımda olayı araştırmak için Cumhuriyet gazetesi muhabirlerinden Yavuz Şimşek fabrikaya geldi. Ona yemekhaneyi göstermemi istemişti. Göstermeye giderken kapıcılar bizi engellemişti. Daha o zaman genel müdürlük yemekhaneyi gazeteciye gösterdiğim gerekçesiyle çıkışımı verdi. Ama, Yavuz Şimşek olayın üzerine gideceğini söyleyince müdürlük ihtar vermenin ötesine gidemedi."

SENDİKA YÖNETİMİ İŞVEREN DOSTU

Tekel fabrikasındaki işçiler Tek Gıda-İş sendikasının 1 nolu şubesinde örgütlüler. Sendika Rahime'nin işten atılmasına ses çıkarmadığı gibi sahip de çıkmıyor. O dönemde 1 nolu Şube Başkanı olan Mehmet Taban için 'ülkücü şahıslara yardım ettiği' söylentisinin olduğunu söyleyen Rahime "bu yüzden sendika bana sahip çıkmadı." diyor.

Bunun ayrı bir nedeni de işçinin haklarına sahip çıkan, muhalif bir sendika yönetimi oluşturma çalışmasının içinde Rahime'nin de olması. Onun işten atılma sürecinin tam da seçim dönemine rastlaması tesadüf değil. "Delege listeleri hazırlanıyordu ve biz var olan yönetime karşı muhalefet ederek liste hazırlıyorduk" diyor Rahime. Ama işveren bu muhalefetin öncüsü olarak gördüğü işçi Rahime'yi işten atmakla birşey elde edemedi. Çünkü varolan potansiyel güç ve sınıf bilinçli işçiler sendika yöneticilerini değiştirdi. Kendi içinden işçileri sendika yönetimine seçti. "Daha sonra gelişen bahar eylemliliklerinde sendika yönetimi işçinin yanında olduğunu gösterdi." derken yüzü gülüyor Rahime'nin.

İşçi kadın için güzel olan şey işten çıkarıldığında işçilerin bir süre kendisine maddi destek sağlamaları. "maaşını alan işçi arkadaşlarım evime gelip bir kısmını bırakıyorlardı. Bu çok güzel bir dayanışmaydı" diyor. Onlar Rahime'yi önemli bir değer olarak görüyorlardı. İşçiler fabrika yönetiminden tanıdıklarını devreye koyarak Rahime'nin yeniden işe alınması için uğraşıyorlar. Rahime bugün o günkü bu çabasını değerlendirirken şöyle konuşuyor. "İşveren bütün bunlara rağmen beni işe almadı. Bu noktada başarılı olmasının nedeni tanıdıklar aracılığıyla Tekel yönetim kademelerindeki insanlarla bu

Rahime Henden 5 yıldır hak alma mücadelesinden vazgeçmedi.

işi halletmeye çalışmam. Aslında işçilerle ortak eylemlilikler yapsaydık tekrar işe alınırdım. Bu yanlışı şimdi anlıyorum." Hiç kimse "sicili temiz" olmayan birini tekrar işe alma konusunda cesur davranamıyor. Çünkü '87 yılının Ağustos ayında Bayrampaşa Cezaevi'nin önünde tek tip elbiseye karşı yapılan eylemlilikten üç ay cezaevinde tutukluluk süreci yaşamış. Bu yüzden hiçbir yönetici geri alınması için kredisini kullanma cesaretini gösteremiyor.

Rahime '88 yılından bu yana tazminatını almak için pes etmeden mahkemeden mahkemeye koşuyor. Sendika sahip çıkmadığı için kendi olanaklarını zorlayarak bir avukat tutuyor. İşçi kadın fabrikada bağıtlanan toplu iş sözleşmesinin iş yasalarına hükümlerinden dolayı işten atıldığını belirterek tazminat davası açıyor. Ve mahkeme beş senedir hala sürüyor. Mahkeme sürekli "birkaç ay erteleniyor. Ama, Rahime kararlı, artık karar aşamasına gelindiğini söylüyor ve "Kazanacağıma inanıyorum" diyor.

Rahime işten çıkarıldıktan sonra iş bulma konusunda epeyce zorluk çekiyor önce Gedikpaşa'da ayakkabı imalathanesi olan bir arkadaşının yanında çalışıyor. Orada çalışan tek bayan işçi. İlk başlarda epeyce zorlanmış. "işyerine girinceye kadar bütün erkeklerin gözleri üzerimdeydi" diyor. Ama, buna pek aldırmıyor, işyeri sahibi arkadaşı olduğu için işyerinden ve yakın çevreden pek rahatsız edilmiyor. Ama, ikibuçuk ay sonra ayrılmak zorunda kalıyor. Yine bir süre işsiz kaldıktan sonra bir avukatlık bürosunda kısa bir süre sekreterlik yapıyor. Oradan çıkınca da bir muhasebe bürosunda geçen yıllardan sonra Ajans Pelesor'da müşteri temsilcisi olarak işe başlıyor. İkibuçuk senedir bu görevde. Epeyce zorlanıyor. "Müşterinin her türlüsü mevcut. Bayan olduğum için sıkça çeşitli hakaretler ve sarkıntılıklara maruz kalıyorum ama çalışma koşulları ne kadar zor olursa olsun yine de çalışmak gerek özellikle kadın için bu çok önemli" diyor. Şimdi Ekimler dergisinde gönüllü olarak çalışan Rahime, kadınların üretime katılıp örgütlenmelerini, kurtuluşlarının işçi sınıfının kurtuluşunda olduğunu görmelerini istiyor. "O zaman kadın özgürleşir, mücadelenin güzelliğini yaşar. Beni direngen kılan da bu bilinçti" diyor.

Nevşehir E tipi cezaevinde direniş

Haber Merkezi- Cezaevlerinde siyasi tutsakların canı ve kanı pahasına kazanmış olduğu haklar tekrar gaspedilmeye çalışılıyor. Bunun son örneği Nevşehir, E Tipi Cezaevi'nde yaşandı. TKP/ML davası tutsağı Orhan Budak'tan aldığımız bilgilere göre bir takım hakları hâlâ verilmeyen devrimci tutsaklar 3 Ağustos'ta cezaevi yönetimiyle temsilcileri aracılığıyla bir toplantı yaptılar. Tutsak temsilcilerinin cezaevi yönetimine sunduğu talepler kabul edilmeyince, tutsaklar eylem kararı aldı. Eylem 3 Ağustos 1993 günü sloganlar eşliğinde başladı. Daha sonra kapılar dövüldü, sayım verilmemeye başlandı. Eylem devam ederken kapı mazgallarının kapalı olması ve açılamaması nedeniyle kapılar kırılarak diğer devrimci tutsaklarla görüşme ve haberleşme sağlandı. Koğuşlarda barikatlar için tüm hazırlıklar tamamlandıktan sonra eylem gece saat 02.00'ye dek devam etti. Daha sonra koğuşlarda düzenli nöbet tutularak devrimci tutsakların güvenli bir biçimde yatmaları sağlandı.

4 Ağustos günü eylem bütün gücüyle devam ederken cezaevi idaresinin de devrimci tutsaklara yönelik baskıları artmaktaydı. Bütün baskı ve tehditlere karşın eylemlerinden hiç bir taviz vermeyen devrimci tutsaklar, eylemlerini daha da şiddetlendirerek sürdürdüler. Akşam saatlerinde cezaevi yönetimi siyasi temsilcilerle tekrar görüşme talebinde bulundu. Siyasi temsilcilerin kendi aralarında görüşmeleri sonucunda cezaevi yönetimi ile tekrar görüşme sağlandı. Sonunda, daha önceki eylem dönemlerinde alınmayan haklar (Koğuşlararası temsilcilerin ziyareti, yiyecek ve giyeceklerin içeri alınması ve koğuşlararası sportif faaliyetlerin yürütülmesi gibi) alınarak eylem başarıyla sonuçlandırıldı.

Haydardede'de dini soygun

Kırıkkale/Özgür Gelecek- Kırıkkale'nin Keskin ilçesine 15 km. uzaklıkta bulunan bir Alevi köyü olan Haydardede'de bulunan Haydardede Türbesi yoğun bir dinsel sömürünün nesnesi durumunda. Çeşitli nedenlerle türbeyi ziyarete gelen Çorum, Yozgat, Kırıkkale gibi illerin Alevi halkı bu ziyaretlerinin bedelini ağır ödüyor. Ziyaretçilerden türbe girişinden başlayarak; türbeye giriş parası, yatırı tavaf parası, yatır üzerindeki yeşil kumaştan bir parça koparmak için para, kuyuya bakma ve kuyudan su içme parası biçiminde milyonlarca lira alınıyor. Ayrıca adak için getirilen kurbanların eti ve derisi de çoğunlukla türbeye bırakılıyor. Bu sömürü çarkından Haydardede köylülerinin hiçbir kârları olmuyor. Köyün 150 hanesinden 120'sinde hâlâ tuvalet yok. Haydardede Köyü'nün sağlıklı bir içme suyu, sağlık ocağı, köy odası, düzgün bir yolu, sağlıklı eğitim verilebilecek bir ilkokulu yok. Bütün kazanç türbeyi denetleyenlerin elinde kalıyor. Üst düzey devlet yöneticileri olup biteni bilmelerine rağmen ses çıkartmıyorlar. Kırıkkale ve Ankara'da oturan Haydardede köylüleri bu sömürü ve talandan rahatsızlar: "Devlet biz Alevi insanların devrimci düşüncesini köreltmek için türbeyi kalkan olarak kullanıyor. Zöhre Ana gibi mezhep farklılıklarını körükleyen insanlara da karşıyız" diyorlar. Bazı köylüler ise bir an önce bir dernek kurup türbeden gelen gelirleri köyün yararına kullanacak bir düzenlemeye geçmekten söz ediyorlar. Köylüler türbe soygununa bir son vermek ve türbeden gelecek herhangi bir geliri de köy kömününe harcamak konusunda hem fikirler.

"Ölüm Gemisi" United States'e protesto

İSTANBUL/ Özgür Gelecek- 7 Ağustos günü uzun süredir Tuzla Tersaneler Bölgesi'nde bekletilen ve kamuoyunda "aspestli gemi" olarak bilinen ABD bandralı United States isimli gemi protesto edildi. S.O.S Çevre Gönüllüleri Platformu, İHD, DİSK Limter-İş Sendikası, İstanbul Tabib Odası ve Tüm-Sağlık-Sen İstanbul Tabib Odası'nda bir basın toplantısı düzenleyerek hükümete uyarıda bulundu.

S.O.S Çevre Gönüllüleri Platformu adına konuşan Türksen Başer Kafaoğlu, yapımında kansorejen etkisi olan asbest maddesi kullanılan United States'in sahibi Kahraman Sadıkoğlu'nun geminin otel yapılması için Hazine Dış Ticaret Müsteşarlığı'ndan 3 trilyonluk kredi istemine devletin olumlu yaklaştığını vurgulayarak "İnsanlık suçu işleyenlere ceza yerine kredi mi verilecek?" dedi. Mavi asbestin solunum sistemini ölümcül etkileyen bir madde olduğunu belirterek, sanki Türkiye gelişmiş ülkelerin çöplüğü. Devletin duyarsızlığına karşı biz "hayır" demeliyiz. Sorgulanacak çok insan var. Meclisi tümüyle sorgulamamız, işin takipçisi olmamız gerekiyor" dedi.

Toplantıya katılan DİSK Limter-İş Sendikası Genel Başkanı Emir Babakuş, Kahraman Sadıkoğlu'nun geminin asbestinin sökümünün "ülke yararına" ve "üç bin kişiye 2 yıllık iş imkanı" adı altında tersane işçilerine dayattığı şeyin hem insan, hem doğa için ölüm olduğunu, bir tek tersane işçisinin bile Sadıkoğlu'nun kâr etmesi için ölmeyi kabullenmeyeceğini belirterek "cinayete kredi verilemez" dedi.

Tüm-Sağlık Sen İnsan Hakları Komisyonu adına konuşan Hasan Dikçe "İnsan sağlığının korunması ve geliştirilmesinin önündeki en temel hak olan yaşama hakkına yönelik bir saldırı olarak kabul ediyor, geminin derhal ABD'ye gönderilip imha edilmesini, firmaya verilen kredilerin iptal edilmesini, sorumluların yargılanmasını istiyoruz" diye konuştu.

Dünyanın gelişmiş ülkelerinde kullanımı yasaklanan asbestin çok ağır akciğer hastalıkları ve kanser yapan bir madde olduğunu belirten Tabib Odası'ndan Kürşat Yıldız "Bir işadamının menfaati için devlet insan yaşamını hiçe sayıyor" dedi.

Toplantıya izleyici olarak katılan ekonomist Aslan Başer Kafaoğlu "Parlamento partilerinin hiçbiri, bırakın çözüm bulmayı daha toplumun dertlerini anlamış değiller. Kamuoyu, basın, muhalefet nerede?" dedi.

Toplantı sonunda S.O.S Çevre Gönüllüleri Platformu'nda yer alanlar devletin Kahraman Sadıkoğlu'na vereceği 3 trilyonluk kredi protesto amacıyla daha önceden hazırladıkları para fotokopile-

Devlet asbestli gemiye onarımı için 3 tirilyon kredi verecek..

Hazro Belediye Başkanı'nın oğlu işkencede öldürüldü

Haber Merkezi- 29 Temmuz'da 60 kişiyle birlikte gözaltına alınan Diyarbakır'ın ilçesi Hazro'nun Belediye Başkanı Resul Dolan'ın oğlu Yücel Dolan Hazro jandarma Karakolu'nda gördüğü işkenceler sonucu 2 Temmuz'da kaldırıldığı Diyarbakır Devlet Hastanesi'nde öldü. Yücel Dolan 3 Ağustos'ta polisin yoğun güvenlik önlemleri aldığı bir cenaze töreninden sonra Hazro'da toprağa verildi.

Hazro Belediye Başkanı Resul Dolan 4 Ağustos'ta bir basın açıklaması yaptı. Resul Dolan morgta cesedini gördüğü oğlunun vücudunun simsiyah olduğunu, bunun aşırı verilen elektirikten kaynaklandığını sandığını vücudunda darbe izleri de gördüğünü ve ayrıca kafasının arkasında sert bir cisimle vurulmasından kaynaklı içeriye doğru bir eziklik saptadığını belirtti. Diyarbakır İHD Başkanı Sedat Aslantaş, Yücel Dolan'ın katilinin Cumhurbaşkanı, Başbakan, Genel Kurmay Başkanı ve diğer yetkililer olduğunu ileri sürerek, ailesinin kendilerine başvurması halinde olayı Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne götüreceklerini belirtti. DEP Diyarbakır İl Başkanı Edip Yıldız'da devlet yetkililerini uyararak yaşam hakkına karşı duyarlı olmaya çağırdı.

Ankara'da İşçi Sendikaları Platform kurdu

Ankara/Özgür Gelecek- 11 Ağustos günü Türk Harb-İş sendikası Ankara Şubesi'nde yapılan bir basın toplantısıyla Türk-İş'e bağlı Belediye-İş 1 No'lu Şube, Petrol-İş, Tüm-Tis, Tez Koop-İş 1,2 ve 4 No'lu Şubeler, Türkiye Gazeteciler sendikası, Demiryol-İş, Ağaç-İş, Otomobil-İş, Basın-İş, Toley-İş, Sağlık-İş sendikalarından oluşan Ankara'da örgütlü 14 sendika şubesi "Ankara İşçi Şendikaları Şubeler Platformu"nu oluşturduklarını açıkladılar. Açıklamada:

"Daha fazla gecikmeden işçi sınıfımıza ve toplumun çalışan kesimlerine yönelik topyekün saldırılara karşı hep birlikte mücadele birliklerimizi oluşturmamızın gerekli olduğunun bilinciyle, Ankara İşçi Sendikaları olarak bir Şubeler Platformu etrafında birleşmeye karar verdik" dendi. Platform kuruluş amaçlarını ise şöyle açıklıyor:

"Tabandan sınıfımızın sorunlarını birleştirip işçi sınıfının mücadeleci birlik ve gücünü ortaya koymak.

İlk etapta Taşeronlaşma, KİT'lerin özelleştirilmesi politikalarıyla, sınıfımıza yönelecek saldırıları bilince çıkartıp bunlara karşı örgütlenmek.

Sermayenin dümen suyundan giden bir sendikacılık anlayışı yerine, sınıfına sahip çıkan, sınıfının yanında yer alan bir sendikal anlayışın geliştirilmesini amaçlamak,

TÜRK-İŞ, DİSK, HAK-İŞ Konfederasyonlarının işçi sınıfını bölmeye yönelik sendikal rekabet yaklaşımlarını, yeni haklar kazanma mücadelesine dönüştürmek,

S.S.K.'daki talanın durdurulması ve kurumun çalışanlara hizmet eder hale getirilmesi.

iş yasalarının anti-demokratik hükümlerine karşı mücadele edilmesi,

"Partiler üstü" görünme anlayışı ile sınıfın terk edilmesine, sınıflar üstü davranılmasına karşı, temsil ettiğimiz sınıfın çıkarlarını korumak,

Grev yasaklarının kaldırması,

Memurların sendikal haklarının alınması mücadelesiyle dayanışma,

Ülkemizde kazanılmış demokratik mevzilerin korunması ve genişletilmesi.

Çalışanlara iş güvencesinin sağlanması,

İşkolları, işyerleri, işçiler ve sendikalar arasındaki rekabetin ortadan kaldırılarak, yerine sınıf dayanışmasının getirilmesi,

Platformumuz, yalnız Toplu İş Sözleşmeleri dönemlerine mahsus hareketlerle sınırlı kalmayıp, diğer zamanlarda da çalışmalarını sürdürüp, sendikal mücadeleyi geliştirmeyi amaçlamaktadır"

Platform diğer şehirlerde kurulan platformlarla birlikte çalışmayı da amaçlıyor. Kamu sendikaları platformuyla tüm Türkiye genelinde yürütülecek mücadelelerde birlikte hareket etmeyi düşünüyor.

Demokratik Haklar Derneği açıldı

İSTANBUL/Özgür Gelecek- Uzun süredir kuruluş çalışmalarını sürdüren Demokratik Haklar Derneği (DHD) 8 Ağustos günü açıldı. Yoğun ilginin gösterildiği açılış oldukça kitleseldi.

Geçici yönetim kurulu başkanı Hasan Erdem yaptığı açıklamada, Türkiye'de baskı ve infazların yapıldığı, Kürdistan'da kirli bir savaşın yürütüldüğü, devletin insan hakları ihlallerinde oldukça pervasızlaştığı bir süreçte Demokratik Haklar Derneği'nin demokratik bir mevzi olduğunu belirterek "Derneğimize sahip çıkmalı, böyle bir mevzinin yaşatılması ve korunması için sorumluluk duymalıyız" dedi.

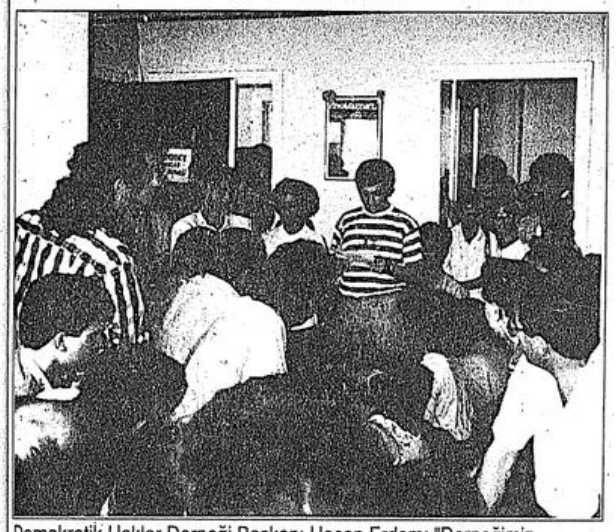

Demokratik Haklar Derneği Başkanı Hasan Erdem: "Derneğimiz demokratik bir mevzidir"

Ardından dernek kurucu üyelerinden Pınar Akpınar, daha önceden '92 yılında kurulduktan kısa bir süre sonra kapatılan Yeni Demokratik Kadın Derneği sürecinde dernek çalışmalarında deneyimsiz ve desteksiz oldukları için oldukça zorlandıklarını anlattı. DHD'nin yaşaması ve yararlı olabilmesi için üyelerin maddi ve manevi destekte bulunmalarının oldukça önemli olduğunu belirterek "sorumluluk almak, çalışmak isteyen herkese açığız. Derneğimize sahip çıkalım" çağrısında bulundu.

Açılışa Avusturya İşçi Gençlik Federasyonu'ndan bir temsilci de katıldı. Temsilci, Türkiye'de yürütülen demokratik mücadeleyi desteklediklerini, yüreklerinin burada mücadele edenlerle ortak çarptığını, bu çerçevede DHD'nin anlamlı bir girişim olduğunu ve destekleyeceklerini açıkladı.

Dernek açılışına Sağmalcılar Cezaevi'nden TKP/ML tutsakları, SA-DER, SHP Sarıyer Gençlik Komisyonu, Özgür Gelecek Gazetesi ile Partizan ve Yeni Demokrat Gençlik dergilerinin gönderdiği mesajlar okundu. Daha sonra Grup Munzur söylediği direniş türküleriyle kitleyi coşturdu.

Merkezi Aksaray'da bulunan derneğin kurucu üyeleriyle yaptığımız görüşmede, derneklerinin kendisine demokratım diyen herkese açık olduğunu ve duyarlı insanları dernekte aktif olarak birlikte çalışmaya beklediklerini söylediler.

Ersan'da işçi kıyımı

Adana/Özgür Gelecek- ASKİ Genel Müdürlüğüne bağlı teşeron firma Elsan AŞ.'de çalışan endeks okuma ve su açma-kapama işlerinde çalışan 120 işçi, haklarını aramaya kalkınca, şirket hemen kollarını sıvayıp işçi kıyımına başladı. Sorunlarının çözümü için 26 Temmuz'da Adana Büyükşehir Belediye Başkanı Selahattin Çolak'la görüşmek isteyen işçiler, randevuları olmadığı gerekçesiyle görüştürülmediler. Ertesi gün Elsan Aş. gazeteye verdiği ilanla endeks okuma ve ihbarname dağıtımında çalıştıracak yeni işçiler aramaya başlamıştı bile.

İşçiler yaptıkları açıklamada belediye başkanından daha önce randevu aldıklarını söylediler. İş akitlerinin feshiyle karşı karşıya olduklarını belirten işçiler, ASKİ'de çalışan değer işçilerle aynı işi yapmalarına rağmen, kendilerinin Bölge Çalışma Müdürlüğü'ne bilgisayar pazarlamacısı statüsünde gösterildiklerini ve taşeronluğun mutlaka kaldırılması gerektiğini belirttiler.

Elsan işçileri ertesi gün işyeri önünde oturma eylemine başladılar. İşçiler taşeronluk sistemi kalkana kadar oturma eylemine devam edeceklerini belirttiler. Bunun hemen ardından Elsan işçi kıyımına başladı, 17 işçinin işine son verildi. Halen ASKİ'de çalışan işçiler atılan ve atılması muhtemel olan işçileri desteklediklerini açıkladılar.

Bu arada taşeron firma yetkilisi Mustafa Bilgen de şu açıklamayı yapıyor; "Şu anda memleketimizde korkunç işsizlik var. Arkadaşlarımız ellerindeki işi beğenmiyorlar. İşten çıkardığımız işçiler bu işin elebaşları, bunları mahkeme ve emniyet tespit etmiş durumda. Onların yerine yeni işçiler alındı zaten. Bundan sonra da böyle hareketlere giren olursa onların da işine son verilecektir.

Ahmet Akkaya'ya tahliye

İstanbul/Özgür Gelecek- Gündem gazetesi Haber Merkezi Müdürü Ahmet Akkaya 9 Ağustos günü yapılan duruşmada tahliye oldu.

Akkaya'nın savunmasında 5 avukat hazır bulundu. Bu savunmada İHD İstanbul Şube Başkanı Ercan Kanar da vardı. Kanar, savcıların Akkaya'yı tutuklaması ile fiili bir durum yaratıldığının ve bu olaydan sonra yazılan yazılardan dolayı bir çok yazarın tutuklanabileceğini söyledi. Bu tutuklamayı "Irkçı tutuklama tipi" olarak niteleyen Kanar, bu uygulamanın Güney Afrika Cumhuriyetinde var olduğunu söyledi. Kanar şöyle devam etti savunmaya; "Bunu alışkanlık haline getirirseniz Ortaçağ'ın engizisyon mahkemeleri ile benzer duruma gelirsiniz."

Toplumsal Dayanışma'nın Avukatı ise, bu fiili durumla 141-142. maddenin yeniden gündeme geldiğini söyledi. Mahkeme sonucu Akkaya tahliye edildi.

Özgürce

İsmail Yıldız

Bölünme Fobisi ve getirdikleri

Engels'in çok harika bir sözü var: "Diyalektik kendini yadsıyanları cezalandırmakta gecikmeyecektir" der. Zira, bütün subjektivizmlerden uzak olarak diyalektik, yaşayan şeyin kendisidir.

Bütün devrimci demokratların ve komünistlerin yürekleri yanarak, düşmanın ise sevinçle izlediği Devrimci Sol örgütün de akıl almaz şeyler yaşanmaktadır. Daha önce birbirine yoldaş diyen, birlikte ölümü göğüslemeye aday insanlar **"izah edilemez"** bir şekilde, bir anda birbirine karşı düşmanca duygularla hareket eder hale gelmiştir. Hatta öyleki son zamanlarda ilgi odağı birbirleri olmuş, enerjileri bu ilişkide kullanılır olmuştur.

Yaşananların gerisindeki gelişme şudur: Örgütte iki çizgi mücadelesi diye bir anlayışın olamayacağını, bunun hiziplere davetiye çıkarmak demek olduğunu düşünen anlayış, 1990 Ağustos'unda "Yolun neresindeyiz" broşüründe kendini şu tesbitle ifade eder: "Bu süreci başlatanlar ve bunun politikasını oluşturanlar, oluşturulacak örgüt içinde yer alacak insanların niteliklerinin kendi ideolojik kavrayışına uygun olmasını isteme hakkına sahiptirler" Buna uygun olmayanlar doğal olarak "seçiciler" tarafından örgüt dışına çıkarılacaktır.

İlk bakışta, tabiki belli ideolojik siyasi formasyon aranmalıdır diye doğru gibi gözüken bu anlayış özünde yanlıştır. Hem seçiciler değil, tek seçici gerçeği nedeniyle hem de "Düşünün, bir kadromuz karşımıza geliyor, ağzından sigarasını çıkarmaya bile gerek duymadan konuşuyor" diye yargılara varan ve kayıtsız-koşulsuz bladı talep eden bir anlayış ve uygulama olduğundan, tartışma yazılarından da rahatlıkla anlaşılacağı gibi; önderlik kurumunun değil önderinin dediğinin olduğu, diğerlerinin, önder ne derse onayladığı, iki çizgi mücadelesinin yadsınıp, "farklı fikir" oluşması ve yansıtılmasının koşulları olmadığı, önder karşısındaki davranışların çok acımasız olarak yargılanıp, küfür ve hakaretlerle insanın "eğitildiği" (küfür edene değil, ettirene hak anlayışını savunarak) ve başkalarının yanında kendisine bağırılmasını istememenin önder tarafından "ayrıcalık "istiyor" şeklinde eleştirildiği vb. vb. bir yapı çıkar ortaya. Böylelikle anlaşılır ki "kendi ideolojik kavrayışlarına uygun" insan denilen kadrolar hareket adına, gelenek adına, kişinin kavrayış ve algılayışına teslim edilir. Bu anlayışa uyanlar hareketteki yaşamını sürdürecek diğerleri dışına çıkacak ya da cezalandırılacaktır. Ve belgelerde, anlaşılıyorki, neredeyse önder dışında tüm kadrolar "cezalı" olmayı yaşamlarının önemli bir parçası haline getirmişlerdir.

Böyle bir ilişki sisteminde doğaldırki kazan kaynayacaktır. İlişkiler içten içe gönülsüz, cezalandırılma korkusuyla pasifist-itaatkâr olacaktır. Birbirine hergün her olayda biraz daha artacaktır.

Bir de; " Biz bölünmeyiz-böldürmeyeceğiz" vb. şartlanmışlıklarla birlikte bu tabloyu gözönüne getirildiğinde, "Muhalif" unsurların işinin oldukça zor olduğu anlaşılmaktadır.

Bu örgüt tablosunda birileri için "Kaç zamandır önderler konuşmak istemiş konuşamamış, en küçük bir eleştiriyi dahi dillendirdiklerinde kariyerizm, çekememezlik, komplo vb.leriyle suçlanmış radikal müdahaleden başka çıkış yolu kalmamıştır" Diğer için ise "Bugüne kadar hiçbir fikrine, önerisine karşı çıkmamış, sunduğu her öneriyi onaylamış insanlar, birdenbire ben merkezcilik vb. gibi anlaşılmaz birşeylerden söz etmeye başlamış, sonra da hukuk dışı bir şekilde darbe yapmıştır" ve iki tarafın son sözü; "örgütü böldürmeyiz, örgüt biziz" olmuştur.

Devrimci örgütün bölünmesi elbetteki istenen birşey değildir. **Ancak bölünmenin karşıtı, ne pahasına olursa olsun örgütü ele geçirme olarak kavrandığında ortaya çıkan tablo örgütün bölünmesinin yaratacağı tahribattan daha tahribkar bir tablo olacaktır. Bugünkü tablo da böyledir.**

Devrimci harekette "demokratik işleyiş yoktu" "Darbe yapmak zorunda kaldık" vb. yöntemler devrimci bir yöntem olamaz.

Yanlış hukuka karşı, yanlış hukukla müdahale edilmiş, devrimci örgütlerde olamayacak bir düzeltme yöntemi olarak darbe yapmak gündeme sokulmuştur.

Kendi içinde maddi zeminin varlığı, objektif koşulların elverişli olduğu anlaşılıyor. Bu işin bir yanı. Ancak tüm olumsuz koşullara ve maddi zeminin varlığına rağmen darbe yapılması; önderin tutuklanması ve çözümü yönetime el koyarak sağlanmaya çalışmak haklı bulunamaz. Bu ya da daha kötü koşullarda, gerçekten muhalefet yürütmenin, kendini ifade etmenin olanak ve koşulları ortadan kalkmışsa doğru tavır; **cepheden bayrak açmaktır.** Bölünmeme adına değişik ve tehlikeli yöntemlere başvurmak savunulamaz.

Ve ötesi... bugün herkesin de gördüğü, bildiği gibi iki ayrı grup, iki ayrı yapı vardır. Ama her iki taraf da bir diğerini bırakalım Devrimci Sol'cu görmeyi, devrimci görmemekte, hatta karşı devrimci, suçlu vb. görerek cezalandırma anlayışını savunmaktadır. Hukuk dışılığın karesi açık şiddete dönüşmüştür.

DK kesimi darbenin hesabının sorulması ve örgütü böldürmemenin yolu olarak darbecileri ve ondan yana olanları öldürmekle işe başlamışlardır. Ve şiddet öyle kör, inatçı, akıl almaz bir hat çizmiştir ki daha ilk andan başlayarak darbe olayının vehametini aşan ve gündeme oturan bir olgu olmuştur. Halen de tüm mantıksızlığıyla devam etmekte; devrimci-demokrat, Sosyalist yayınları basan, devletin baskısını göğüsleyen bir matbaanın imhasına dahi girişebilmektedirler.

Hiçbir gerekçe devrimcilerin öldürülmesini haklı çıkarmaz, bu savunulamaz. Bu doğru yaklaşımı aşmanın yolu olarak, "Ben onu karşı-devrimci değerlendiriyorum" demek çözüm değildir. Senin-benim demem değil olgunun kendisi önemlidir. Şu ya da bu eylemin karşı-devrime hizmet etmesi o kişi ya da yapıyı karşı-devrimci yapmış olmaz. Karşıdakinin tüm varlığını o bir tek harekete indirgemek gerçekçi değildir. O nedenle Komünistler DK'cıların, uyguladıkları şiddete başından beri, karşı durdu. Durmaya da devam ediyorlar. Karşı devrime hizmet eden, halkın güvenini sarsan, onulmaz yaralar açan bu sekter, imhacı mantık değişmek zorundadır.

Diğer yandan Bedrici kesim de bu şiddet ortamından kendisine "haklı" bir yan bularak "savunma" adı altında "cezalandırma" eylemlerine yönelmiştir. "Bekleyelim hepimizi tek tek öldürsünler mi?", sadece elebaşlarına yöneliyoruz. O da öldürmek amacıyla değil, vazgeçirmek, özeleştiri istemek için" vb. gibi ilk andan haklı gibi gözüken mantığında diğer mantıkla aynı kulvarda koşması kaçınılmaz olmaktadır. Zira "elebaşların" tek tek "cezalandırılmasıyla" ne "elebaş" bitecek, ne de sorun çözülecektir. Tam tersine bugüne kadar -bu yönüyle- haklı/mazlum konumdayken şimdi çatışan kesim olarak aynı karşı devrimci eyleme baş vuran taraflardan birisi konumundadırlar.

Elbette savunma gereklidir. Kimsenin kimseden "gelip seni öldürsünler, bekle" gibi bir talepte bulunma hakkı yoktur. Ancak, "en iyi savunma saldırıdır" taktiği de bu noktadaki kavradığımız savunmaya uygun değildir. Buradaki savunma tamamen korunma, saldırıyı püskürtme vb. içeriklidir. **Bir devrimciye bir diğer devrimciden gelebilecek, karşı-devrime hizmet eden saldırılarda bunun ötesinde; bir diğerine pusu kurarak, takip ederek, planlı-programlı saldırılar düzenlemek, "savunma" olarak kabul edilemez. Bundan derhal vazgeçilmelidir.**

Devrimci anlayış, gelenekler, ilkeler açısından devrim tarihimizi kirletmeye, halk içinde güvensizlik tohumları ekmeye kimsenin hakkı yoktur. Bu kör, sağır,inatçı, şiddet durdurulmalı, her iki kesimde aynı yolda yürümekten kaçınmalıdır. Yaşananların muhasebesi, aklı selim bir şekilde yapılarak Türkiye halklarına hesabı verilmelidir. Devrimci kalmanın sorumluluğu budur!

Hekimler mesleki ve özlük hakları için yürüdüler

İSTANBUL/ Özgür Gelecek- 10 Ağustos 1993, Pazar. Sabah saat 10.00'u gösteriyor. Çağlayan Meydanı'na beyaz önlüklüler toplanmaya başlamış. Çoğunluğunu doktorların oluşturduğu 1000'i aşkın sağlık çalışanı ekonomik ve özlük sorunlarını gündeme getirmek amaçıyla "Beyaz yürüyüş" yapacak. Ondeki pankartta "Mesleki onur ve emeğin karşılığı için tüm sağlık çalışanlarının beyaz yürüyüşü" yazıyor. Sağlık emekçileri adım adım Abide-i Hürriyet'e ilerleyecek.

Yürüyüş saat 11.00 civarında başlıyor. İstanbul'da bulunan sağlık çalışanlarının sayısı dikkate alındığında katılımın oldukça az olduğu yürüyüşte pankart zenginliği dikkat çekiyor. Yürüyüşe İstanbul, Marmara Tıp Fakülteleri, Haydarpaşa Numune Hastanesi, Şişli Etfal Hastanesi, Zeynep Kamil Hastanesi, Okmeydanı SSK, SSK Süreyyapaşa Hastanesi, Validebağ Öğretmenler Hastanesi, Heybeliada Senatoryumu, Beyoğlu, Göztepe, Kartal Devlet Hastaneleri, İstanbul Meslek Odaları, Dişhekimleri Odası, Veteriner Hekimler Odası, Tekirdağ Tabib Odası, Genel Sağlık-İş, Devrimci Sağlık Sen, Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi, Sağlık Ocakları, Sağlık-Sen, Belediye Sağlık birimleri hekimleri pankartlarıyla başladılar. Alkış ve "Memuruz Haklıyız Kazanacağız", "Özelleştirmeye Son", "Suskun Toplum İstemiyoruz", "İş Yetki Karar Çalışanlara", "İnsanca Yaşam İstiyoruz" sloganları eşliğinde yürünerek alana gelindi.

Miting alanındaki program Dr. Ferda Ereren ve grubunun dinletisiyle başladı. Dr. Ferda Ereren "Pınarından al bir yudum özgürlük"ü söylerken hekimler "Suskun Toplum Olmayacağız", "Sivas'ın Hesabı Sorulacak" sloganlarını haykırıyorlardı.

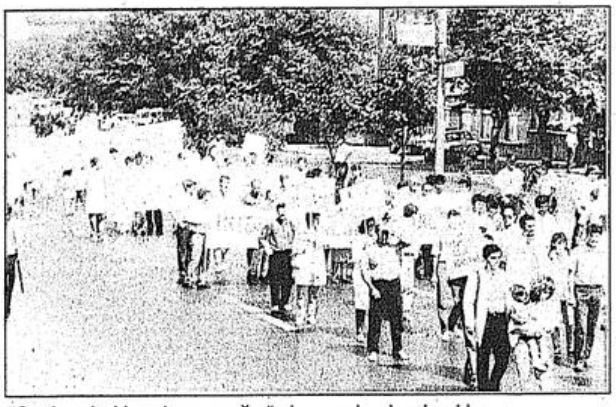

"Suskun hekim olmayacağız" sloganıyla alandaydılar

DEP Başkanı Yaşar Kaya'nın hekimlerin mücadelesini desteklediklerini bildiren mesajı ile İzmir Tabib Odası yönetim kurulunun mesajı okundu.

Hekimler "Sağlık sistemi" değerlendirmelerini sedye üzerinde serumlu hasta maketiyle ifade ediyorlardı. Hasta "sağlık sistemi"nin yanında yürüyen çocuklar ellerinde "Büyüdüğümde Doktor Olmak İstemiyorum", "Büyüdüğümde Hemşire Olmak İstemiyorum", "Bizde de Derman Kalmadı" yazılı dövizlerle protestoya katılıyorlardı.

Mitingte açılış konuşmasını yapan İTO Başkanı Doç. Dr. Zeki Karagülle'nin "Bizi bayrağını tutmamakla suçlayanların Amerikan bayrağı altında ameliyat olmalarını ibretle izliyoruz" sözleri alkışlarla karşılandı. "Meslek onurumuz ve üretken emeğimiz için mücadele etmekte kararlıyız. Grevli ve toplu sözleşmeli hakkımızı, daha iyi sağlık ortamı, sosyal ve kültürel ortam istiyoruz" dedi. Karagülle konuşmasını "İnsana verilen değer sağlığa verilen değerdir" sözleriyle bitirdi.

Türk Tabibler Birliği Başkanı Doç Dr Selim Ölçer, hekimlerin sorunlarının halkın sorunlarıyla ortak olduğunu, halkın sorunları çözülmezse, kendi sorunlarının çözülmeyeceğini söyledi. Türkiye'de parası olmayanın ciddi sağlık sorunlarının olduğunu belirten Ölçer'in "Biz sağlık çalışanları örgütlülüğümüze sahip çıkarak çözeriz. İnsanlara eşit sağlık hizmeti vermek için gelin elele verelim" çağrısını hekimler "Üreten biziz, yöneten de biz olacağız" sloganıyla yanıtladılar.

Bu arada hekimlerin taşıdığı pankart dövizlerde taleplerini dile getiren ilginç sözler dikkat çekiyordu. "2 kitap = 1 maaş", "Yaş 35 Daha Yolun Başındayız", "Hekim Enflasyonu Sağlığınıza Zararlıdır", "Boş Vaatler İstemiyoruz", "Emeğimiz Nitelikli Emek Karşılığını İstiyoruz", "Özeleştirmeye Hayır", "Sağlıkta Herkese Eşit Fırsat"

Diş Hekimleri Odası Başkanı Kazmir Pamir de konuşmasında hekimlerin sendikada örgütlenmeleri gerektiğine vurgu yaparak, sağlık çalışanlarının durumlarının kötü olmasına rağmen, seslerinin daha az çıktığına dikkat çekti.

Genel Sağlık-İş Merkez Yürütme Kurulu Üyesi Dr. Ahmet Şentürk mecburi hizmetin kaldırılmasıyla artık işsiz hekimlerin çoğalacağını, belirtirken, "Sağlık sistemi"ni temsil eden maket hastayı göstererek" bu hastayı sağlık koşulları mı yoksa özelleştirme mi hasta etti" sorusuyla özel sektörün sağlıkta herkese eşit fırsatı ortadan kaldırdığını söyledi.

Mitingte söz alan bütün hekimlerin birleştikleri ortak nokta; örgütlü mücadelenin gerekliliği ve yakıcı önemiydi. Sağlık alanında yaşanan sorunlar yaşamın diğer alanlarında yaşananlardan farklı değildi. Ancak sağlık çalışanları ortak mücadeleyle haklarını alabilirlerdi. Bunu Sağlık-Sen adına konuşan hemşire Yunus Güngör şöyle dile getiriyordu: ""Devletin mantığı böl, parçala yönettir. Bu mantık Türk Kamu-Sen'i mücadelemizin karşısına dikti. Biz buna en iyi cevabı mücadelemizle, örgütlülüğümüzle verebiliriz. Emekçinin emekçiden başka dostu yoktur"

Ve sağlık çalışanları "Gücümüz örgütlülüğümüzdür" sloganıyla mitingi sona erdiriyorlardı.

Bu arada Tüm Sağlık Sen'in "beyaz yürüyüş"e katılmayışı dikkat çekiciydi. Görüştüğümüz Tüm Sağlık Sen Yönetim Kurulu üyesi Serpil Tezel, her sağlık emekçisinin kendi pankartı altında yürümesinden yana olduklarını, yürüyüş öncesi görüşmelerde taleplerini Tabib Odası'nın kabul etmemesi üzerine bu durumu protesto ettiklerini ve sendika olarak yürüyüşe katılmama kararı aldıklarını söyledi.

Sosyalist Basın'a peşpeşe kapatma davaları

Haber Merkezi- Genel kurmay Brifingi'nin bir sonucu olarak İstanbul DGM Sosyalist basına yönelik baskıları ve kapatma davalarını yaygınlaştırdı.

Aydınlık Gazetesi'nin 17 Haziran tarihli nüshasında yer alan "Örgüt kanun çıkardı, vergi koydu, PKK yerel iktidar gibi" başlıklı yazıyla 3713 sayılı yasanın 6. maddesine aykırı davranılarak suç işlendiği iddiasıyla gazete hakkında açılan davanın iddianamesinde gazetenin kapatılması talep edildi.

Emeğin Bayrağı Gazetesi'nin Sivas katliamını protesto etmek için çıkardığı özel sayıda bölücülük yapıldığı gerekçesi öne sürülerek "5680 sayılı basın kanunun ek 2. maddesi hükmü gereğince" gazetenin kapatılması istendi.

Sosyalist Basın 1990 yılında Sansür Sürgün (413) Kararnamelerine karşı çeşitli eylemler düzenlemişti.

DGM savcılığının hazırladığı iddianameyi protesto eden Emeğin Bayrağı Gazetesi'nden yapılan açıklamada, "6 yıllık yayın yaşamı boyunca diktatörlüğünün baş hedeflerinden biri olan Emeğin Bayrağı'nın saldırılar karşısında geri adım atmadığı, üstlendiği misyonu tavizsizce yerine getirmeye çalıştığı" belirtildi ve karşı devrimin "brifingli" saldırısına karşı devrimci, demokrat, yurtsever tüm kuruluş ve çevreler duyarlı olmaya çağrıldı.

Öte yandan daha önce hakkında 2 kapatma davası açılan Özgür Gündem Gazetesi'ne 10-11 Ekim 1992 tarihli sayılarında çıkan "Saldırıyı Türkiye Yönetiyor", "Savaşı biz kazanacağız" başlıklarıyla yayınlanan Abdullah Öcalan'la yapılmış röportaj ile 26 Eylül 1992'de "Öcalan'ı öldüremeyen ajan tutuklandı" ve "Yaşıyorsun Musa Amca" başlıklarıyla yayınlanan yazı ve haberlerle ilgili açılan davaların karar aşamasında iddianamelerde yer almayan kapatma istemleri gündeme getirildi. Böylece Gündem'e yönelik açılan kapatma istemli davaların sayısı dörde çıktı.

Medya Güneşi Gazetesi de DGM'nin hışmına uğrayanlardan. Gazetenin 1-15 Haziran tarihli 31. sayısında yayınlanan "Bingöl olayı başlangıç mı sonuç mu" başlıklı gündem yazısı hakkında DGM savcılarınca hazırlanan iddianamede; gazetenin sahibi ve yazışleri müdürünün cezalandırılmaları ve gazetenin kapatılması talep edildi.

9 Temmuz 1993 günü, özel sayı soruşturması için gittiği DGM tarafından keyfi bir şekilde tutuklanan ve halen tutukluluğu devam eden Devrimci Emek Dergisi sahibi ve yazışleri müdürü M. Erhan İl'e bu sefer de derginin kapatılması ile ilgili bir iddianame tebliğ edildi. Devrimci Emek Genel Yayın Yönetmeni M. Reşat Güvenilir: "Emekçi halkların mücadelesi var oldukça biz de bu kavgada varolacağız" dedi.

Honca Yayıncılık'ın çıkardığı "Devrimin mantığı ve iktidar sorunu" adlı kitap toplatıldı ve hakkında açılan davayla yayınevi sahibi Erdal Uç'a 20 ay hapis ve 166. 666 bin lira para cezası verildi. Sabit adresi olan yayıncının cezası mahkeme tarafından "ilerde suç işlemekten çekineceğine dair kanaat hasıl olmadığı" gerekçesiyle ertelenmedi.

Newroz Dergisi hakkında da iki ayrı kapatma davası açıldı. Newroz'un 18. sayısı hakkında açılan davada da derginin kapatılması istendi.

Polisten işbirlikçilik teklifi

Tokat/Özgür Gelecek: 3 Ağustos 1993 gecesi Özgür Gelecek muhabirin evinden çıkan Serdar Yavaş ve Mehmet Şahin Tokat Terörle Mücadele ekipleri tarafından gözaltına alındı. Kimlik kontrolleri yapıldıktan sonra Serdar Yavaş'ın Özgür Gelecek Muhabirinin akrabası olduğunu öğrenilincece serbest bırakıldı. Mehmet Şahin'i arabaya alarak ıssız bir yere götüren Terörle Mücadele Ekipleri çeşitli tehditler savurarak ve döverek sorguladılar ve sonra da evini aramaya gittiler. Evinde Yeni Demokrat Gençlik ve Partizan dergilerini görünce yine çeşitli tehditler savurarak "Yarın saat 7'de elinde 1 dergiyle emniyetin karşısına geleceksin. Evini aradığımızı kimseye söylemeyeceksin" diyerek serbest bıraktılar. Mehmet Şahin bir basın açıklaması yaparak kendisinin devrimci demokrat bir insan olduğunu o yüzden polisle hiçbir şekilde işbirliği yapmayacağını belirterek: "Beni işbirlikçilik teklif etmek için gözaltına aldılar. Bana işbirlikçilik teklif etmeleri emniyet güçlerinin devrimciler karşısında aciz kaldığının bir göstergesidir" dedi.

Mehmet Şahin Tokat Cumhuriyet Savcılığı'na bir dilekçe vererek polisin kendisine işbirlikçilik teklif ettiğini, evini aradığını bunların yasal olmadığını belirterek Tokat Terörle Mücadele Şubesinden Fuat Kaplan ve görünce tanıyabileceği 2 polis hakkında suç duyurusunda bulundu.

Tunceliler Derneği'nden dostluk ve dayanışma gecesi

İstanbul/Özgür Gelecek- Tunceliler Sosyal Dayanışma Derneği'nin 7 Ağustos'ta Ataköy Mavi Marmara Lokantasında düzenlediği "Dostluk ve Dayanışma Gecesi"ne 1500'ün üzerinde insan katıldı.

Gece programında Arif Sağ, Ülkü Demirel, Dersim Halk Oyunları Ekibi, Aşık Baba, Muzaffer Aydın gibi sanatçılar sahneye çıktılar.

Dernek Başkanı A. Haydar Bakır gecede yaptığı konuşmada, derneklerinin yasal hiçbir gerekçeye dayanılmadan kapatıldığını açıkladı. Demir, T.C'nin Tunceli halkına potansiyel suçlu olarak baktığını, bu nedenle tüm Tunceliler üzerinde tarihten gelen baskının halen devam ettiğini dile getirerek: "Eğer toplumsal barış isteniyorsa 1938 yılında yapılan katliam sorumlularının açığa çıkmasını istiyoruz. Biz intikamcı değiliz ama, tüm Dersimliler'den özür dilenmelidir" dedi. A. Haydar Bakır konuşmasının bir yerinde Dersim'den seçilip TBMM'ye gelenlerden yakınarak: "Bir allah'ın kulunun bugüne kadar bu katliamı parlamentoya getirme cesaretini göstermemesi Dersim için utanç vesilesidir" dedi.

Dostluk ve Dayanışma gecesi zaman kısıtlamasından dolayı tüm program sevgilenemeden 03.00'de sona erdi.

"GÜNDEM ASILSIZ HABER YAZIYOR"

Tunceliler Sosyal Dayanışma Derneği Genel Merkez Yönetim Kurulu Üyesi ve Genel Başkan Yardımcısı Nurettin Aydın gece sonrası Özgür Gündem Gazetesi'nde çıkan geceyle ilgili asılsız haberi yalanladı. Aydın, Gündem'de kendilerine Kürtçe türkü izni verilmediği için sahneye çıkmadıkları iddia edilen Wenge Welat grubundan dernek kapandıktan sonra üç kişinin ayrıldığını, bugüne dek yapılan tüm gecelerine çıkan bu gruba böylesi bir yasak tavrı almalarının mümkün olamayacağını belirtti. Nurettin Aydın, gecede sanatçıların istediği kadar Kürtçe türkü söylediğini, sanatçılardan sadece "Dersim ezgilerine ağırlık vermeleri" yönünde ricada bulunduklarını, Kürtçe türkü için Gündem'de iddia edildiği gibi 600 değil, birisi bu gazetenin muhabirine ait olmak üzere sadece 14 imza toplandığını açıkladı.

Aydın, Gündem Gazetesi'nin daha önce de dernekleri hakkında asılsız haberler yayınladığını, bu haberleri tekzip etmelerine rağmen tekziplerinin gazetede çıkmadığını da sözlerine ekledi.

Yeni bir memur sendikası Tüm-Bank-Sen

Haber Merkezi- Kamu sektöründe örgütlü memur sendikalarına bir yenisi katıldı. Kamu sermayeli banka çalışanları sendikası (Tüm Bank-Sen) 24 Temmuz günü yaptığı seçimle geçici merkez yönetim kurulunu oluşturduktan sonra, 3 Ağustos'ta İstanbul Valiliği'ne belgelerini teslim ederek resmen kuruldu. İstanbul Valiliği önünde diğer kamu sendikalarından temsilcilerin de katıldığı bir basın açıklaması yapan Tüm Bank-Sen geçici yönetim kurulu, temel amaçlarının çalışma yasasının demokratikleşmesine katkıda bulunmak, özelleştirmeye, işçi-memur ayrımına karşı, ortak çalışanlar yasasının çıkarılması olarak belirledi.

Yazar kadromuza Almanya'dan Maoist Prof. Dr. Jens Scheer de katıldı...

Avrupa/Özgür Gelecek- Mazlum ulusların ve emekçilerin dostu bu ihtiyar delikanlıyı biraz tanımak ister misiniz?

O'nunla 24 Ocak 1993'de Almanya'nın Duisburg kentinde yapılan Enternasyonal Konferans'ın "Hazırlık Toplantısı"nda karşılaştığımızda, konuşma olanağı bulamadık. Toplantımızın bu en yaşlı, saçı sakalı ağarmış, gözlerinin üstünü örten uzun ağarmış kaşları altında parlayan zeki ve dostça bakışları insanda yakın bir sohbet ihtiyacı yaratıyordu. Fakat, herkes dikkatini, Fujimori rejimi tarafından 12 Eylül 1992'de esir alınan Peru Komünist Partisi Başkanı Dr. Abimael Guzman, popiler adıyla GONZALO yoldaşın hayatını koruma üzerinde toplamıştı. Toplantı uzadıkça, yorgunluktan arada bir şekerleme yapan profesör'le o gün yakın plan tanışma yapamazdık. Daha sonraki bir toplantıya gelemeyeceğini yoldaş Anja'dan öğrendiğimizde, daha önce neden tanışamadığımıza hayıflandık. Ama, Anja, "O'nu çevirmen arkadaşımızın ikna edebileceğini" söylemesi bizi rahatlattı. Demek ki tanışmada bir güçlüğümüz yoktu. Bu kampanyaya başkanlık edebilecek en uygun insandı, O'nu mutlaka Konferans'a getirmeliydik. AEK (Acil Enternasyonal Komite) Enternasyonal Konferans çalışmaları 24 Ocakta başladığından beri, Komitenin Londra Koordinatörleriyle Konferans Hazırlık Komitesi arasında, Londra Koordinatörleri'nden kaynaklanan bir gerginlik yaşanıyordu. Koordinatör Massoud Rahimi ve Coni ikilisi, anlamsız bir ikilik yaratıyorlardı. Bu bakımdan da "profesör" birleştirici bir rol oynayabilirdi.

Konferans 27 Şubat'ta toplanmaya başladığında O tam zamanında ordaydı. Dünya işçi sınıfının Enternasyonal Marşı her çalındığında, o ayağa kalkıp, yumruğunu havaya kaldırarak huşu içinde bitene kadar dinliyor ve genç enternasyonalistlere seçkin bir örnek sunuyordu. Konferansın açılış konuşmasını da O yaptı. Ne var ki Konferans Geçici Divan Başkanı Masoud Rahimi'nin anti-demokratik tutumu canını sıktı ve açılış konuşmasını yapmış olmaktan dolayı da pişman oldu. Ama yoldaş Gonzalo'nun yaşamını kurtarmak için aktif bir çaba yürütmek için Almanya delegesi olarak Acil Enternasyonal (Yönlendirici) Komite'ye seçildi ve şimdi Almanya Komitesi'nin de Koordinatörlüğünü yapmaktadır.

Konferanstan sonra Bremen Ünüversitesi'nde TKP/ML ve PKP'nin tanıtılması ve Dünyadaki Yeni Durum'a ilişkin düşünceleri panelinde tekrar karşılaştık. Ama, bu kez Ünüversite'deki kendi ofisinde. Kapının üstünde kendi künyesi yerine, Mao Zedung'un "emperyalizm kağıttan kaplandır" sözüne atfen güzel bir karikatür yapıştırılmış. İçerde Mao Zedung'un, Gonzalo'nun ve kendisinin ünüversiteden atılması sırasında ilerici bilim adamları ve öğrencilerin yürüttüğü kampanyanın afişi bulunuyor. "Burda bir de İbrahim Kaypakkaya" eksik dedik ve Ona bir de komünist önder İ. Kaypakkaya'nın Anma Geçesi'nin afişini hediye ettik. Çok sevindi, gözleri ışıl ışıl parladı. Ama ne yazık ki, daha önce kararlaştırılan dünyanın kirletilmesiyle ilgili uluslararası bir toplantıya katılmak zorunda olduğu için, Anma gecesi'ne katılamayacağını söyledi.

İ. Kaypakkaya'nın izleyicileri tarafından yayınlanan dergi ve gazeteleri O'na tanıttık. Sohbetimizde Alman devrimi ve işçi sınıfı hareketi ile Mao Zedung konusunda dikkate değer bir birikimi olduğunu farkettik. Acaba bir sürü işi içinde dergimizde yazı yazmayı kabul edebilir miydi? Öneriyi bu endişe içinde yaptık. Fakat, hayret o hemen kabul etti ve neler yazması gerektiğini sordu. O'na yayın politikamız ve gereksinmelerimiz hakkında kısa bilgiler verdik. Çok sevindi ve hemen birkaç yazısını tam zamanında gönderdi. Ne var ki bir yandan bu yazıları Türkçeye çevirirken, bir yandan da bir tanıtma yazısına ihtiyaç duyduk. Fakat kendisinden söz etmekten yükündüğü için bu işi O'nun yardımıyla yine biz yapmak zorunda kaldık ve kuşkusuz çok eksiktir. Ama umuyoruz ki, bundan böyle O'nu yazılarıyla çok daha iyi tanıyacaksınız. O ezilen halkların dostu gerçek bir bilim adamıdır.

Prof. Dr. Jens Scheer 1935'te doğdu. 1954-60 yılları arasında fizik öğrenimi gördü. 1960'dan 1970 yılına kadar fizik dalında, özellikle atom fiziği dalında araştırmalar yaptı. 1971'den bu yana Bremen Ünüversitesi'nde profesörlük yapmaktadır.

Prof. Jens Scheer, 1952 yılında siyasi faaliyetlerini eski KPD (Alman Komünist Partisi)'nin sempatizanı olarak yürüttü. 1970'de yeni kurulan KPD'ye sempati duydu ve daha sonra bu partiye üye olarak aktif mücadeleye katıldı. 1980'de KPD'nin kendisini feshetmesiyle birlikte örgütsüz kaldı.

1975-80 yılları arasında öğretim üyeliğinden uzaklaştırıldı. Ancak O'nun ünüversiteden atılmasına karşı gelişen büyük dayanışma hareketi, yöneticileri geriletti ve ünüversite'deki kürsüsünü tekrar geri vermek zorunda kaldılar.

O hem yaptığı bilimsel araştırmaları ve hem de siyasi faaliyetleri ile göze çarpıyor ve sürekli koğuşturmalara uğruyordu. Örneğin, Berlin'de Siemens fabrikasında yaptığı araştırmalarda, işçilerin radioaktif ışınlar altında çalıştırıldığını ortaya koydu. Ancak araştırma sonuçları hemen dosya altı edilerek, "İşçileri kışkırttığı ve isyana teşvik ettiği" söylendi ve bilimsel araştırmalarına her türlü engel dikilmeye başlandı. Jens Scheer, Atom Santrallerine karşı yürütülen mücadelenin başını çekenlerden biridir. Bu amaçla çıkartılan "Kurtuluş" adlı derginin yazarlarındandı. Birçok kez tutuklanan ve hakkında dava açılan Jens Scheer, gördüğü büyük dayanışma sonucu bu saldırılar geri püskürdü. O, bütün baskı ve engellemelere karşın, hem siyasi ve hem de bilimsel çalışmalarını sürdürmeye devam ediyor. 12 Eylül 1992'den beri "Başkan Gonzalo'nun Yaşamını Koruma Kampanyası"na bütün gücüyle katılmakta ve bu uluslararası kampanyanın Almanya'daki Koordinatörlüğünü yapmaktadır.

Sevgili dostumuz Prof. Dr. Jens Scheer'in yazılarıyla aramıza katılması sanırız bizi olduğu kadar okurlarımızı da sevindirecektir.

Bu sayımızda O'nun "Bilim adamlarının Devrimci Mücadele'deki Rolü" yazısını bu sayıda açtığımız "Yeni Dünya" isimli köşemizde sizlere sunuyoruz.

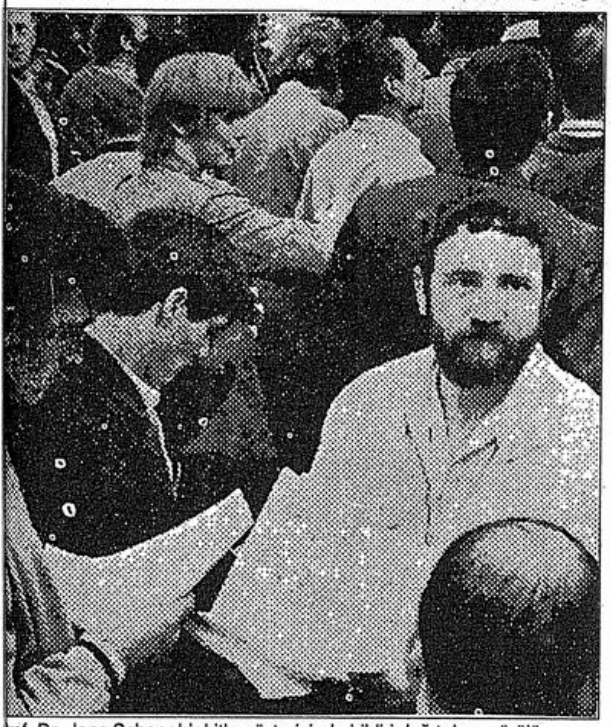

Prof. Dr. Jens Scheer bir kitle gösterisinde bildiri dağıtırken görülüyor.

Yeni Dünya

Prof. Dr. Jens Scheer

Bilim adamlarının devrimci mücadeledeki rolü

Bilim adamları iki temel sınıf olan proleterya ile burjuvazi arasında bir tabakayı teşkil ederler ve özünde kaypaktırlar. Onların fonksiyonları üretimin artması için bilimsel ve teknik temeller sunmak ve burjuvazinin kültürel hegomanyasının ayakta kalabilmesi için ideolojik dayanaklar yaratmaktır. Yani onların işlevi esasta işçi sınıfının çıkarlarına karşıdır. Bazı entellektüellerin maddi durumunun pek iyi olmaması ve sınırlı bir ücret karşılığı çalışmaları bu gerçeği değiştirmiyor.

Bu anlamda, onları işçi sınıfı tarafına kazanma gerekçesi ile ileri sürülen "Bilimin Proleterleştirilmesi" revizyonist önermeyi reddetmek gerekiyor. Bu bilimi her şeyin üstüne çıkartan ve ona önderlik etmeyi imkansızlaştıran bir anlayıştır.

Bilimi sınıflar üstü olarak değerlendirme ve onu toptan devrimci barikatlara kazanma mantığı sakat ve işi çıkmaza sokan bir anlayıştır. Ancak onlardan belirli bir kesimini işçi sınıfı önderliğinin altına çekme mücadelesi yanlış değildir, yapılmalıdır. Yani yapılması gereken, Çin'de de yapıldığı gibi "onları işçi sınıfı bilimi ile donatmaktır" ve bu kesimde hakim olan bireycilliği ve elit düşünme tarzını yıkmaktır.

Belirtmek gerekir ki, emekçi entellektüellerin, devrimci aydınların özel yetenek ve bilgilerini devrimci perspektiflere sunabilecekleri siyasal, sosyal vb. alanlar yeterince mevcuttur. Bu iki düzeyde ele alınabilirl.

* Birincisi, kendi dallarındaki bilgileri sunmak, örneğin kitlelerin eğitimi için burjuvazinin bilinçli olarak engellediği eğitim çalışmaları yapmak, özel dallarında görev almak, bilimsel ve teknik olanakları devrimin emrine sunmak vs. Burada dikkat edilmesi gereken alçakgönüllülük ilkesine bağlı kalmaktır, çünkü herkesin kendi dalında güçlü olmasının normal olduğu bilinmelidir.

* İkincisi, bilimin bir "otorite" olarak ideolojinin üstüne çıkmasını engellemek. Bu önlenmezse, burjuvazinin kitleler üzerindeki kültürel hegomanyasına kapılar açılmış olur. Kitlelerin zihnine şu kazılmalıdır: dünyayı anlamıyorsan hiç değiştiremezsin, onu az anlıyorsan-değiştirmen çok zor. Bu konuda pozitivizmin savunucularından Comte şöyle diyordu: "Pozivitivizm devrimcileri düzene adapte olmaya çağırmanın biricik aracıdır". İlerici bir fizikçi olan Bohm ise tersini söylüyordu: "Politik bir sistem bilimin arkasına sığınarak kitlelerin daha çok şey bilmek istemelerini engelleyerek istikrar sağlamaya çalışır".

İşte, kendisini halkın yanında olduğunu iddia eden aydınların, bilim adamlarının görevi kendilerini "uzman" rolünden kurtararak, kitlelere onların kurtuluşu için gerekeni uygun bir dille öğrenmesidir. Yani geniş kitleleri de bilimi bilen ve savunabilen hale getirmek. Atom enerjisi konusunda yürütülen mücadele buna bir örnektir. Atom enerjisi hakkında kendini yetiştiren köylüler "uzmanlara" karşı etkin bir mücadele yürüttüler. Buna karşın revizyonist bilim adamları "uzmanlık pozlarını sürdürerek, kendilerini kitlelerin üstünde görerek hükümete akıl vermekten öteye gidemediler.

Görev, bilimi-tekniği sınıflar üstü gören anlayışlara karşı mücadele etmektir. Başkan Mao'nun da belirttiği gibi: "sınıf damgasını taşımayan hiçbir şey yoktur" bundan bir hareketle Deng Siao Ping'in "Teknik ve bilimin sınıfsal karakteri yoktur" sakat anlayışına şiddetle karşı çıkmak gerekir. Görüleceği gibi bilimi sınıflar üstü göstermeye çalışan revizyonist kanat ile herşeyin bir sınıfın damgasını taşıdığını savunan Marksist-Leninist kanat arasında keskin bir ideolojik mücadele sürmektedir. Revizyonistleri çöküşe götüren önemli sapmalardan birisi de işte budur.

Niğde'de memur alımında sahtekârlık

Niğde/Özgür Gelecek- Geçtiğiniz günlerde sonuçları açıklanan Niğde Ünüversitesi Rektörlüğü'nün memuriyet sınavına 4.000 kişi katılmış ve ancak 60 kişi sınavı kazanmıştı. Memur, hizmetli, şöfer, daktilograf alımı için yapılan sınavı kazananlardan 16 kişi yeni işlerine başlamaya hazırlanırken oldukça ilginç bir uygulamayla karşılaştılar. Bu insanlardan ünüversitenin Personel Daire Başkanı, üzerinde "Niğde Üniversitesi Rektörlüğü'nde çalışmakta olduğum memurluk görevimden ailevi sebeplerden dolayı istifa ediyorum. Gereğinin yapılmasını saygılarımla arzederim" yazılı ve tarihsiz bir metni imzalamalarını istedi. Böyle bir metne neden ihtiyaç duyulduğu sorulduğunda Personel Daire Başkanı önce "İşe hemen başlatabilmek için" gibi garip bir gerekçe ileri sürdü. Memurlar sıkıştırınca bu kez de bu metnin güvenlik soruşturması nedeniyle alındığı söylendi.

Böylesine garip uygulama ile karşı karşıya kalan 16 memur, üniversite yetkililerinin açıklamalarını çelişkili buluyorlar ve olayı yedekler listesinden sınavı kazanan torpilli insanların kendilerinin yerine memuriyete atanması için düzenlenmiş bir sahtekarlık olarak niteliyorlar.

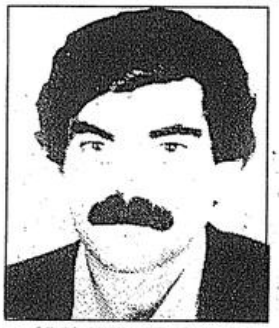

"Bir can yaşadı bu dünyada
Dopdolu ve insanca
Nasıl yaşayıp nasıl öldüğünü
Bilenler bildi ancak
Alkış beklemedi yaptıklarına
Umutlar biriktirdi bir bir
Bir karınca sabrıyla,"

07.08.1958 - 17.07.1993
Mustafa Kalkan

Hey kahpe ölümcüler bilesinizki bedeniydi yoldaşımızın törenlerle Munzur'lara uğurladığımız...
O hep bizimle. Her yerde ve her zaman.

Köln TKP/ML Taraftarları adına
Erdal ve H.Hüseyin
ULM Halk Ocağı adına Manuel Demir

ÖZGÜR BASIN SUSMAYACAK

Ferhat Tepe katledildi, Aysel Malkaç kayıp

Haber Merkezi- Özgür Gündem Gazetesi'nin Bitlis muhabiri Ferhat Tepe 28 Temmuz'da kaçırıldı. 12 gün sonra 8 Ağustos'ta ölü olarak bulundu. Görgü tanıkları uzun boylu sarışın birinin Ferhat Tepe'nin koluna girerek onu saat 19 civarında götürdüğünü, olaydan bir iki dakika sonra ise aynı sokaktan bir tim arabasının geçtiğini belirttiler.

29 Temmuz'da sabah 06.00 civarında Bitlis DEP İl Başkanı olan Ferhat Tepe'nin babası İshak Tepe'yi telefonla arayan bir kişi " Osmanlı Türk İntikam Birliği adına arıyorum. PKK, Türk evlatlarını öldürüyor. Biz de DEP İl Başkanı'nın oğlunu kaçırdık. PKK dört Fransız turisti bıraksın ve bir milyar da para istiyoruz" diyerek telefonu kapattı.

DEP Bitlis İl Başkanı İshak Tepe 4 Ağustos'ta sabah 03. 00 civarında yeniden arandı ve "bir milyar lirayı akşam saat 17.00'ye kadar Ahmet Paşa Sitesi Elazığ adresine getir. Oğlunuz Ferhat Tepe'yi serbest bırakacağız" dendi. İshak Tepe sözü edilen yere 1 milyar lirayla gittiğini, iki saat beklemesine rağmen kimsenin gelmediğini belirterek, olayın sorumlusunun Tatvan 6. Zırhlı Tugay Komutanı Tuğgeneral Korkmaz Tagma olduğunu açıkladı. İshak Tepe Gündem Gazetesi'ne yaptığı açıklamada: "Bu olayın sorumlusu bizzat Korkmaz Tagma'dır. Sıradan bir örgüt üyesi, telefonla 20 dakika konuşmaya nasıl cesaret edebilir? Mutlaka üst düzeyde ve güvencesi olan bir yetkilidir. Bana göre bu ses daha önce bir toplantıda konuştuğumuz Korkmaz Tağma'nın sesidir" dedi.

Kontrgerilla 6 Ağustos'ta Gündem'in Ankara bürosunu aradı ve çok düzgün konuşan bir kişi Ferhat Tepe'nin 7 Ağustos'ta öldürüleceğini söyledi. Aynı gün İHD Genel Sekreteri Hüsnü Öndül İçişleri Bakanı'na bir telgraf çekerek tüm yetkilerini bir an önce kullanarak Ferhat Tepe'yi sağ olarak kurtarmasını istedi.

Ferhat Tepe boğularak öldürüldü.

8 Ağustos'ta İshak Tepe'yi telefonla arayan bir kişi Ferhat Tepe'nin suda boğularak öldürüldüğünü ve cesedinin Elazığ Devlet Hastanesi'nde olduğunu söyledi. İshak Tepe'yle oldukça uzun bir konuşmaya giren bu şahsın "Ben Osmanlıyım. Eğer TC, TC olsaydı, var ya bu olaylar bu duruma gelmezdi" dediği belirtiliyor.

20 kişilik bir grup 9 Ağustos'ta Elazığ'a giderek söz konusu cesedin Ferhat Tepe olduğunu tespit etti. Ceset Elazığ Asri Mezarlığı'ndan çıkarılarak Bitlis'e götürüldü. Edinilen bilgilere göre Tepe'nin cesedini 2 Ağustos günü Elazığ'ın Sivrice ilçesi Hazar Gölü çevresindeki sahil şeridinde jandarmalar buldu. Sivrice sağlık ocağında 2 gün bekletilen ceset Elazığ Belediyesi tarafından gömüldü. Görgü tanıkları cesedin özellikle boyun tarafında morartılar olduğunu ve vücudunda darp izleri bulunduğunu belirttiler. Gündem gazetesi Tepe'nin aranmasıyla uğraşırken bu kez de İstanbul muhabiri Aysel Malkaç 7 Ağustos'ta kaybedildi.

Ferhat Tepe 10 Ağustos'ta Bitlis'te 2 bin kişilik kitlenen katılımıyla toprağa verildi. Cenaze töreninden konuşan Ferhat'ın babası İshak Tepe: "Ferhat'ı hunharca katlettiler. Birlik olup onu katleden Faşist canilere cevap verelim" dedi. Ferhat'ın anası ise: "Ferhat bu halkın çocuğuydu. Halkımızın başı sağolsun" dedi. Polis cenaze törenini engellemek için Bitlis ve Tatvan'a giriş ve çıkışları yasakladı. Bitlis esnafı Ferhat Tepe'nin katledilmesini protesto etmek amacıyla cenazenin kaldırıldığı gün kepenk kapattılar.

"TEPE DİYARBAKIR İL JANDARMA ALAY KOMUTANLIĞINDA KATLEDİLDİ"

10 Ağustos'ta basına açıklama yapan 4 tanık Ferhat Tepe'yi Diyarbakır İl jandarma Alay komutanlığı'nda gördüklerini açıkladılar.

Tanıklardan eski Gündem muhabiri Mümtaz Çerçel, Ferhat Tepe'nin Temmuz'un son günlerinde Alay Komutanlığı'na getirildiğini, bir hücrenin dış kapı sürgüsüne kelepçelendiğini, çırılçıplak 3 kez işkenceye alındığını ve 2 Ağustos'tan sonra ortadan kaybedildiğini belirtiyordu.

Diğer bir tanık Ömer Aceban'da aynı bina da Ferhat'ı kelepçeli görmüş. İşkenceciler ona "Ferhat" diye hitap ediyorlarmış. Ferhat, Ömer Aceban'la bir gece yerde birlikte yatmış. Aceban sabah uyandığında Ferhat'ın yerinde olmadığını görmüş.

Ferhat Tepe'nin 20 kasım 1992'de Namık Tarancı'dan bu yana katledilen ilk gazeteci olması devrimci-demokrat kamuoyu'nda geniş yankılar uyandırdı. 11 Ağustos'ta İstanbul, Ankara, Adana, İzmir ve Diyarbakır gibi büyük kentlerde protesto gösterileri yapıldı. Adana, İzmir'de polis valilik önüne siyah çelenk bırakmak isteyen kitlelere saldırdı.

İstanbul'da sabah valilik önüne gelen Sosyalist Basın, DKÖ'ler, sanatçılar ve sendikacılardan oluşan 100 kadar insanın basın'açıklaması yapması ve çelenk koymasını polis engelledi. Vali yardımcısı ile görüşen Gündem Genel Yayın Yönetmeni Gurbeteli Ersöz 7 Ağustos'tan beri kayıp olan muhabirleri Aysel Malkaç'ın hayatından endişe ettikleri belirtti. Polisin engellemelerine rağmen valilik önüne siyah çelenk bırakıldı.

Öte yandan Devrimci Mücadele, Devrimci Proleterya, Devrimci Proleter Gençlik, Yeni Dünya İçin, İşçinin Yolu, P.Y. Teori-Pratik, Odak, Emek, Ekimler, Emeğin Bayrağı, Kurtuluş, Serketin, Alternatif, Newroz Ateşi, Hedef, Deng, Newroz, Partizan, Özgür Gelecek, Yeni Demokrat Gençlik, Komün, Özgür Halk, Pir Sultan Abdal dergilerinden oluşan Sosyalist basın organları bir basın açıklaması yaparak, bu tür saldırıların, katliamların egemenlerin çaresizliklerini sergilemek dışında bir işe yaramadığını, Gündem gazetesiyle dayanışma içinde olduklarını belirttiler.

Aysel Malkaç'tan 7 Ağustos'tan beri haber alınamıyor.

Kayseri Fuarı'nda Sosyalist Basın kazandı

Kayseri/Özgür Gelecek- Umut Yayımcılık Kayseri Temsilciliğinin, Kayseri Anadolu Fuarı'nda açtığı "Özgür Gelecek kitabevi" tüm engelleme çabaları ve baskılara rağmen fuar boyunca açık kaldı. 10 Temmuz 10 Ağustos tarihleri arasında her yıl açılan fuarda oluşturulan Özgür Gelecek kitabevini binlerce kişi ziyaret etti.

Fuarda MHP ve RP yanlısı 2 kitabevi dışında, birisi yayınevimize ait olmak üzere devrimci-demokratlar 2 yayınevi stant açmıştı. MLM ve devrimci demokrat eser ve yayınların, çalışmaların sunulduğu kitabevine defalarca gelen polis nihayet Umut Yayımcılık Kayseri Temsilcisi Hüseyin Bektaş'ı toplatılmış (yasaklanmış) yayın bulundurğu gerekçesiyle gözaltına aldı.

Hüseyin BEKTAŞ'ın gözaltına alınmasını "TİKKO'cu fuarda kıstırılarak yakalandı" manşetiyle veren Kayseri Anadolu Haber gazetesi; Kayseri İHD, Kamu Sendikaları Platformu,(Eğit-Sen, Tüm Maliye-Sen, Tüm Sağlık-Sen, Tarım-Sen, Kültür-Sen Tüm Bel-Sen) Hacı Bektaşi Veli derneği ve ayrıca Umut Yayımcılığın yaptığı basın açıklamalarına rağmen, ertesi günler, bu açıklamalardan söz etme yerine ikinci kez "TİKKO'cu Tutuklandı" başlığıyla haber yaparak nasıl bir basın olduğunu gösterdi.

Demokratik mevzisini koruma bilinciyle hareket eden Umut Yayımcılık merkez büro, Kayseri'ye yeni bir görevli gönderdi. Kayseri'de bir yandan Hüseyin BEKTAŞ'a uygulanan senaryo teşhir edilir, çeşitli dernek ve sendikalarla dayanışma faaliyetleri geliştirilirken bir yandan da kitabevinin açılması sağlandı. Kitabevinin açılması, okurların ve halkın, ilgisinin daha da yoğun olarak sürmesi polisin saldırılarını hızlandırmasına yolaçtı. Kitabevinin etrafı hep yoğun "güvenlikli" oldu.

Kitabevi duvarlarına yazılmış olan Nazım HİKMET, Ahmet ARİF, Pirsultan'dan ve anonim şiir dörtlükleri ve deyişleri bahane olarak kullanıp çalışanları sildirmek isteyen polis, istediği korkuyu yaratamayınca, kitabevine bakan Memik HOROZ'u gözaltına almak istedi. Hüseyin BEKTAŞ'a tezgahlanan oyun yeniden oynanmak isteniyordu. Ancak gerek gözaltına almaya gerekse de işkenceli sorguda direnip ifade vermeme tavrıyla bu oyunu boşa çıkaran Memik Horoz, savcının parti üyesi olmak, yatakçılık ve parti propagandası yapmaktan tutuklanmasını istemine rağmen DGM hakimi tarafından serbest bırakıldı. Serbest bırakıldığında polisin yeniden alacağı tehditlerine karşı savcı ve yargıç "çaresiz" bir tavır sergilerken, yargıç duruşma öncesi İl Emniyet Müdürü'yle görüşmekte bir sakınca görmüyordu. Savcı ve hakimle görüşüp tezgah kuran polis, İl Emniyet Müdürü'nün bütün çabalarına rağmen başarılı olamıyordu. Üstelik yaptıkları kaba, saldırgan, vahşi ve pervasız işkenceler sonucu vücudun birçok yerinde yara ve elektrik yanığı izi bıraktıklarından şimdi de işkence yapmak suçuyla yüzyüze geliyorlardı. "Uygun" bir doktor raporu almak için Memik Horoz'u 3 kez değişik doktorlara götürmeleri de onların istediğini sağlayamadı. Ayrıca çeşitli kurumlardan raporlar olan Memik Horoz, Kayseri Emniyet Müdürlüğü Terörle Mücadele şubesi polisleri hakkında suç duyurusunda bulundu.

Umut Yayımcılığın kararlı tutumu, okurların ve devrimci-demokratların samimi sahiplenme, dostluk ve dayanışmalarıyla Özgür Gelecek kitabevi fuar boyunca açık kaldı.

Türkülerimiz susmadı, sözlerimiz silinmedi! Devrimci-demokrat, Sosyalist kitap gazete, dergi, broşür, poster ve kasetler çeşitli milliyetlerden halkın ilgisine sunuldu.

Süreç, Kayseri devrimci-demokratlarına güzel duygular yaşattı ve demokratik hakların ancak mücadeleyle kazanılıp, mevzilerin direnilerek ve dayanışmayla korunup geliştirileceğini gösterdi. Ve Kayseri Fuar'ında Sosyalist basın kazandı.

Bütün baskı, işkence ve tutuklamalara rağmen Özgür Gelecek Kitabevi hep açık kaldı.

Aydınlık ortaklarının anlaşmazlığı çabuk giderildi

Haber Merkezi- Aydınlık Gazetesi'nin Başyazarı ve Onbinler AŞ'nin temsilcisi kimliğiyle ortaklarından da olan Aziz Nesin gazetedeki sütununda 6 Ağustos'ta kaleme aldığı ZOR YAZI başlıklı başyazısında okurlarını şaşırtan açıklamalar yaptı.

Aziz Nesin yazısında çeşitli gerekçeler öne sürerek, gazeteden ayrılmaktan sözediyordu. Nesin Aydınlık'a çıkışına az bir zaman kala Onbinler AŞ olarak ortak olduklarını, bu yüzden bütün şirket ortaklarının onay ve oyunu alamadıklarını anlattıktan sonra gazeteye "ellerinde olmayan nedenlerle gazeteye yeterince maddi, manevi katkıda bulunamadıklarını belirterek özeleştiri veriyordu.

Nesin İP çevresinin denetimindeki diğer Aydınlık ortaklarıyla, gazetenin çıkışında belirlenen yayın ilkelerine ve yazılı sözleşmeye uymamasından kaynaklı olarak, aralarında anlaşmazlıklar doğduğunu, bir kaç kez uyarmalarına doğduğunu, birkaç kez uyarmalarına rağmen bir sonuç alamadıklarını belirtiyordu.

2 Ağustos'ta Onbinler AŞ'den dört, öteki ortaklıktan üç kişiyle bu durumu tartışmak için yapılan toplantıda tam bir uyuşum sağlanamadı. Bunun üzerine Aziz Nesin ve arkadaşları 7 Ağustos'ta Onbinler AŞ'nin Ankara Bilar'da mümkün olduğunca çok ortakla bir toplantı yapıp bir sonuca varmayı kararlaştırdılar.

Aziz Nesin yazısında BİLAR'dan çıkacak karara uyacağını söylüyordu: "Karar olumlu çıkarsa yazılarımı sürdüreceğim, olumlu çıkmazsa Aydınlık'taki yazılarıma son vereceğim. Her ayrılış gibi bu da zor ve üzücüdür" O günden sonra Aydınlık'taki Aziz Nesin'in sütunu yayınlanmamaya başlandı.

ORTAKLAR ANLAŞIYOR

Aziz Nesin'in başyazısı dışında Aydılık'ta bu ciddi anlaşmazlıkla ilgili kısa kısa sütunundaki 5 satırlık Bilar'daki toplantı haberi dışında herhangi bir yazı çıkmadı.

Bilar'da 7 Ağustos'ta toplanan Onbinler AŞ ortakları, Aydınlık'ın diğer ortaklarıyla yeniden görüşme kararı aldılar.

Bu toplantı ise 9 Ağustos'ta İstanbul'da yapıldı. Toplantının olumlu sonuçlanması üzerine Aziz Nesin 4 gün ara verdiği başyazılarına 11 Ağustos'ta "kaldığımız yerden" başlığını atarak yeniden başladı. Nesin yazısında Onbinler AŞ'nin çoğunluk desteğini aldığını, Aydınlık çıkarken ilan edilen iki önemli niteliğinin (emekçilerin sesi olmak ve belli bir partinin gazetesi olmamak) her iki şirketin tüm iyi niyetli çabalarına rağmen hayata geçmediği eski günlerin olumsuzluklarını aşmak amacıyla yeniden anlaşmaya vardıklarını müjdeliyor ve" Bu yüzden kaldığımız yerden sürdürüyoruz çalışmalarımızı" diyordu.

KAMUOYUNA

Özgür Gelecek ve Partizan'ın Kayseri Temsilcisi Hüseyin Bektaş 21 Temmuz'da keyfi olarak gözaltına alındıktan sonra düzmece senaryolarla tutuklanmıştır.

TC.'nin Sosyalist Basın üzerindeki faşist baskılarını protesto ediyoruz.

Hüseyin Bektaş derhal serbest bırakılmalıdır.

Kırşehir'den Özgür Gelecek Okurları

KADINLAR: "Gerilla yaşamında yoldaşça saygıyı sevgiyi ve güveni hamur kıvamında pekiştiriyoruz"-2

Seher: Başta şunu belirteyim, baskı, sınıfsal baskı, aile baskısı yani bizi özgürlük mücadelesine şevklendiren bir değil iki baskı var. Feodal anlayışın hakim olduğu bir yerde yaşıyordum. Çevrem de devrimci olmasaydı, kuşkusuz yerimiz başka olurdu. Ben de yoz bir insan olarak ömür tüketirdim belki. Ama gerilla birliği sürekli bizim köye uğruyordu. Onlardan etkilendim ve anladımki devrim olmadan kadın bu baskılardan kurtulmaz. Ama, kurtulması için de kadının devrime katılması şart.

Berivan: Beni gerilla savaşında yer almaya getiren esaslı nedenler var. Bir iş yerinde çalışıyordum. (Şehrin ismini söylemeyeyim. Gerillanın bir prensibi de illegaliteyi gözetmektir çünkü.) Bir kişiyle tanıştım. Devrimciydi. Anlattıklarından etkilendim. Işyerinde de çok çeşitli baskılar vardı. Bunların nedenlerini onun anlattıkları sayesinde öğrendim. Niye haklarımız gaspediliyor, neden bu kadar baskı oluyor? vb. Ve sömürünün biçimini, bunun nasıl ortadan kaldırılabileceğini.... Bu bilgileri kendi yaşadıklarım ve düşündüklerimle harmanlayarak iş yerinde haklarımı alma mücadelesine giriştim. Bir de ne göreyim, haklarımı arayınca polis ve askerle karşılaştık. "Terörist" yaftası yedim ve işten atıldım. Oysa televizyonlarda demokrasi var, hak hukuk var laflarını çok duyuyordum. Işkence yok deniyordu. Ben haklarımı istemeye kalkınca polisten de Jandarmadan da dayak yedim. Anlayacağın uygulamanın zıtlığı beni çok etkiledi. Işten de atılınca yine bu arkadaşımı gördüm, bana bir yol göstermesini istedim. TKP-ML'yi ve onun önderliğinde bu sisteme karşı savaşan TİKKO'nun olduğunu anlattı. Gerçek kurtuluş bu savaşın zaferiyle sağlanır dedi. Ben de geldim. Şimdi çok doğru bir karar verdiğimi görüyorum. Gelmekle çok iyi yapmışım.

Nuray: Yaşadığım çevrede 12 Eylül öncesi birçok devrimci grupla tanıştım. Bunların yanı sıra devlet ve aile baskısını kişi olarak görmedim. Ama TKP-ML'den tanıdığım bir kişi vardı; samimi, dürüst ve bilgili bir devrimciydi. Onun devrime böylesine inanması beni çok etkilemişti, birgün "Şehit düşersem silahımı yerde bırakmamanı istiyorum" dediğinde çok etkilenmiştim. Çevremdeki bazı kocaların kadınlarını dövmesi kadın olarak bana da yapılmış bir saldırı olarak görmeye başladım; okumaya yoğunlaştım. TKP-ML'nin komünizm hedefi için savaştığını ve bu hedefe varıldığında her türlü sosyal siyasal, ve cinsel eşitsizliğin ortadan kaldırılacağını öğrendiğimde, ben de bu uğurda sürdürülen gerilla savaşına katkıda bulunmak için buraya geldim.

Zeynep: Ben gerillanın içinde büyüdüm. Beni en çok etkileyen gerillanın yaşamı oldu. Aralarındaki ilişki çok değişik ve saygındı. Bir yoldaş bana bir roman vermişti. Bu, İbrahim KAYPAKKAYA'nın hayatı ve mücadelesiydi. Okuyup bitirdiğimde çok etkilenmiştim. Sonra başka yayınlar vermeye başladılar. Bildiriler, Denge Partizan ve benzeri bu ilişkiler beni onlara hergün daha yakınlaştırıyordu. Çünkü onların bu çabaları sonucunda her gün kendimi yeni ve olgunlaşmış insan olarak hissediyordum. Beni mücadeleye istediklerinde ise tereddütsüz kabul ettim. Fakat, gelmeden önce bu kararımı çevremden güvendiğim bazılarına açıkladığımda onlar bana "kadınlar yapamaz yürüyemez, savaşamaz." dediler. Bu beni etkiledi. Daha önce verdiğim karardan ikirciliğe düştüm. Bunu yoldaşlara da anlattım "ben herhalde yapamayacakmışım" dedim. Yoldaşlar bunu gülürek karşıladılar. Azmedildiğinde ve inanılındığında yapılamayacak hiçbir şeyin olmadığını geniş geniş anlattılar. Düşündüm doğru söylüyorlardı. Şartları biliyordum zaten. Üstelik onlar önce gerilla savaşının zorlu taraflarını söyleyerek dürüst davranıyorlardı, katıldım.

Burada bir takım şeyleri kavradıkça varolan zorlukları daha rahat göğüslemeyi öğrendim. Şimdi zorlukları aşmakta erkek yoldaşlarla hiçbir farkım yok. Çatışmaya giriyorum, pusu atıyorum, saatlerce yürüyorum, aç kaldığımız bile oluyor, ama bütün bunları aşmış olduğumu görmek bana tarifsiz bir mutluluk veriyor. "İşkencede ölümün güncesi"nde ortaya konan inanç ve azim bana her zaman rehber olmuştur. İlk jandarma dayağı yediğimde 7 yaşındaydım. Annemi döverlerken müdahale etmiştim. Ağlayarak anneme yapıştığımda bir başçavuş beni yastık gibi duvara fırlatmıştı. O anı asla unutamıyorum. Çok korkmuştum ve kinlenmiştim sonraki yıllarda olanlar özellikle 12 Eylül sonrası sık sık ev aramaları ve dayaklar bu kinimi kamçıladı. Şimdiyse onlara karşı savaşıyorum

Yıldız: Benim en çok etkilendiğim şey gerillaların ilişkileriydi. Aralarında çok sıcak sevgi ve saygıya dayalı bir ilişki vardı. Bir yoldaş bana gerillla mücadelesine katılmamı teklif ettiğinde henüz siyaseti bilmiyordum. Ama, yine de katılırım dedim. sonra yaşımı sordu 16 yaşında olduğumu söyleyince "sen daha küçüksün" dedi. Buna çok üzüldüm. Ama, sonraki günler peşini bırakmadım. Çünkü onları seviyordum. Bir gün Kinem yoldaşla birlikte bir gerilla grubu gelmişti. (Kinem; Barbara Anna Kistler'in kod adı.) Ben Kinem'le konuşarak beni yanlarına alması için yoldaşları ikna etmesini söyledim. O da bana gerilla yaşamındaki zorlukları anlatarak katılmamın henüz erken olduğunu söyledi. Ama, ben bir kez karar vermiştim, ne pahasına olursa olsun gidecektim. 16,5 yaşıma geldiğimde zorla onların peşine takılarak gittim. Ya beni yanınıza alırsınız, ya da eve gitmeyeceğim dedim. Yani burada büyüdüm ben.

Nurcan: Ben 16 yaşında mücadeleye katıldım. Beni mücadeleye katılma yönünde etkileyen şey 1 yıl önce şahit olduğum bir olaydı. Bir yüzbaşı köylüleri meydana toplamıştı. Askerlere yaşlı adamların bıyığını çektiriyordu. Sonra kendi silahlarını bu adamlara yükletip kardar epeyi yürüttükten sonra sudan karşıya götürüyordu. Bir süre beklettikten sonra onları geri getirerek kadınları ve erkekleri soyup hepsini o soğuk suya koyuyorlardı. Ben o zaman 12 yaşındaydım ve bu olaydan çok etkilenmiştim. Geceleri kendimi onlarla birlikte suya girmiş olarak rüyada görürdüm. Sonra gerillalar geldi. Onlarla tanıştım. Bu olayı ve benzer birçok olayı anlattım. Onlara katılmak istediğimi belirttim. Çünkü bu zulümü uygulayanların çekindiği tek güç gerillalardı. Bunu anlamıştım. Onlar bana bu savaşın zorluklarını anlatarak düşünmemi ve ona göre karar vermemi istediler. Ben de onlara bu zulümü yaşamak, bu insanlık dışı muameleye gözlemci kalmaktan daha büyük bir zorluğun olmadığını söyledim ve katıldım. Bana burada ilkin silah sökün takmayı öğrettiler, sonra iyi nişan almayı ve nasıl bir dünyada yaşadığımızı, nasıl bir ülkede yaşadığımızı, ne için savaştıklarını, ne için savaşmam gerektiğini öğrettiler. Şimdi gerilla yaşamında 6 yıla girmek üzereyim ve kadın erkek ayrımı olmaksızın mücadele ediyorum. Zorlukları var ama kurtuluş zorlukları yenmekten geçer. Çünkü özgürlük bu zorlukların zirvesinde bekliyor. Onu fethedeceğiz. Gerilla mücadelesi yaşamımda mıntıka komutanı olarak savaşıyorum.

Leyla: Benim hayatım gerillalar içinde geçti. Amcam devrimciydi ve gerillalar sık sık bize uğrardı. Bilmiyorum belki size garip gelecek, ama ben sanki doğuştan devrimciyim. 16 yaşına geldiğimde ise gerillanın silahını ve tesisatını kuşandım. Zafere kadar da hep böyle tetikte olacağım .(elindeki silahı okşayarak öpüyor) Benim söyleyeceğim bu kadar.

İsyan: Ben gerillaya 18 yaşında katıldım. Dersimliyim. Dersim bölgesinde yaşıyor olmak, körlüğü ve eli kolu bağlı kalmayı affettirmez. Birçok şey gördüm. Öğretmen, öğrenciler arasında ayrım yapardı. Eleştirel olanlara karşı hep notu kullanırdı. İlk, düzene tekabül eden tepki böyle başladı sonra birçok işkence olayına şahit olmam işin tuzu biberi oldu. Gün geldi abim de işkenceye alındı. Anlayacağın önce duyduklarımı sonra okuduklarımı yaşamaya başladım. Sonra aile, toplumdaki olayların küçük boyutlarının ailede yaşandığını farkettim, ailede kadın eziliyordu en çok kurtuluşa ihtiyaç duyanın kadın olduğunu gördüğümde huzursuzluğum artmıştı. Ve gerillalar geldi onlardan etkilendim. Gördümki onlar sadece yanında silah taşımıyor esas olarak özgürlüğü ve adaleti taşıyorlar. Katıldım onlara, şimdi yoldaşlarımdır onlar. Mücadeleye katıldıktan sonra birçok şey öğrendim. En önemlisi de atacağım merminin hangi adrese gideceğini öğrendim.

Olga: Ben henüz bir aydır buradayım. 18 yaşındayım. Çok küçükken yoldaşlar eve gelip gidiyordu. Onları çok seviyordum. Daha 12 yaşındayken katılmak istedim "sen çok küçüksün büyüdüğünde geliriz" dediler. Sonra uzun süre gelmeyince üzüldüm. Beni kandırdıklarına inanmaya başladım. Bu yıl geldiklerinde gitmeye karar verdim. Israrlı oldum. "Çok zor, başaramazsın" dediler. Ben de başaracağımı söyledim ve geldim. Şimdi burada daha rahat söylüyorum, başaracağım,herkes şunu bilmelidir ki başarının telaffuz edildiği yerde zorluk vardır. Başarıyı onurlu kılan da budur.

Nevin: Ben gerilladan etkilenerek geldim. Konuşmaları, tartışmaları ve nöbet tutuşları beni ilk etkileyen özellikleriydi. Sonra söyledikleri şeyin doğrulukları..... Şimdi buradayım. Evdeyken çok zayıf olduğum gerekçesiyle ailem bana bir kucak odun bile taşıtmıyordu. Oysa benim yapabileceklerime imkân vermeden karar veriyorlardı. Şimdi burada, erkek yoldaşların yaptığı bütün işi yapıyorum, kendimde bir zayıflık da görmedim. Sivil hayatla şimdiki hayatım arasında muazzam farklılık var. Ve en önemlisi de yoldaşlık ilişkilerinin güzelliğidir.

Bahar: Ben gerillaya 24 yaşında katıldım. Benim beyaz önlüğü çıkarıp gerilla yaşamına adapte olacağıma inanmayan yoldaşlar vardı. Kendim de zorlanacağımın bilincindeydim. Bedenen zayıftım ve bu zayıflıklarım konusunda korkularım vardı. Aktif bir savaşçı olamayacağım diye. Yine de gelmekte kararlıydım. Gerçekten de bünyem zayıf bu nedenle aktif savaşçı olamıyorum, yine de bu benim görevlerimi yapmamı engellemiyor.

Hazal: Beni etkileyen ilk şey Deniz Gezmiş'in asılması ve İbrahim Kaypakkaya'nın askeri jipin arkasına bağlanarak yaralı halde sürüklenmesiydi. Bunu babam görmüştü. Anlattığında çok üzülmüştüm. Bu nedenle, bazen eve gelen devrimcilerin içeri alınmamasına çok üzülüyordum. Ortaokul yıllarından itibaren partiden etkilendim. Daha o zaman okulda öğrencilere marş söyletip sınıfta saygı duruşu yaptırıyordum. Maddi imkânsızlıktan dolayı daha fazla okuyamadım. Buna çok üzüldüm. (Tabi burası gibi büyük bir okuldan habersizdim, Sonra İstanbul'a gittim konfeksiyon ve ambalaj işlerinde çalıştım. Çok çalışmama rağmen verdikleri ücret çok azdı. Sefalet hayatı yaşıyorduk. Partiyle ilişkiye geçerek gerillaya katıldım. Şimdi gerçekçi şeyler için savaşıyorum. Bunun için daha çok çalışmak beni mutlu ediyor.

- Partinin olağanüstü konferansının bitirilmesi töreninde birşey çok dikkatimi çekti. Töreni organize eden yoldaşa birçok kadın gerillalar giderek "Bayrağı ben taşımak istiyorum" dedi. Anladığım kadarıyla bu törende ilk dikkat çeken parti bayrağı ve ordu amblemiydi ve kendisini taşıyanla birlikte en öndeydi. Sizlerin bu ısrarlı yarışına şahit olurken şunu düşündüm: "Bu öne atılma duygusudur. "Acaba bu davranışla beliren daha esaslı sebepler nedir? Yani kadın olarak neyi hedefliyorsunuz?

Devrim: Doğrusu dikkatli bir gözlem. Ancak kadının sezgilerini çözmeye meyletmiş kadar yakınsanız, kadının tarihsel kaderini de iyi biliyorsunuz demektir. Çok basit. Kurtuluşu hedefliyoruz. İnsanlığın hayli uzun bir yürüyüşü var. Bu yürüyüşte birçok kez birçok sınıf baskıdan kurtuldu, ama kadının statüsünde bir değişiklik olmadı. Bu kaderi değiştirmek için fırsatın elimizin altında bulunduğunu düşünüyoruz, erkeğe göre hayli geri bırakıldığımızın da farkındayız. Bu idrak ediş bizi erkek yoldaşlarımızın bir yapmasına karşılık iki yapmamızı dayatıyor. Kadının erkeğe göre zayıf olduğu ve benzer birçok olumsuz yargıyı yıkmanın ve bunun suçunun bizim değil mülkiyetin, sınıfların olduğunu göstermenin yolu buradan geçiyor ve tabi ki, başta sınıflar olmak üzere, ondan kaynaklanan kadının üzerindeki baskı ve köleliğe karşı mücadele simgesi olan partimiz TKP-ML'nin bayrağını biz kadınlar taşımalıyız. Bu bayrak bizim ellerimizde iken daha mutlu dalgalanır sabrımızdan, fedakarlığımızdan, üretkenliğimizden ve inceliğimizden haz alır, biz de onu taşımaktan güç alırız. Sürekli geri atılmışız, horlanmışız ve katmerli baskı görmüşüz. Bizim herkesten daha çok özgürlüğü tatmaya ihtiyacımız var. Öne atılmakla bunu aşacağız bunu başarmak için de kendimizi her göreve adıyoruz. Adamak öne atılmaktır, daha çok öne atılmaktır. Benim kişi olarak ruhumu ateşleyen nedenler bunlardır.

Tanya: Devrim yoldaşın da belirttiği gibi, toplumun çıkarı için kollektif faaliyet içinde doğru yolda kararlı bir şekilde ilerlemek ve öne fırlamak istiyor kadın. Ama, yine de henüz bu duygu yeteri kadar pratikte tanışma cesaretini elde etmiş değil. Nederi de toplumsal yargıların etkisidir. Bunu hissedenlerden biri de bendim. Üretmek, partiye ve halka hizmet etmek istiyorum. Buna rağmen henüz kıramadığım zincirlerin olduğunu düşünüyorum, ama onları da kıracağım.

Hazal: Kadının üzerindeki baskı yüzyıllardır var. Hem ezen sınıfların hem de erkeğin baskısı var. Bu iki baskı altında ezilmiştir. Şimdi burada bulunan ve mücadele eden kadınlar bunun farkına varmıştır. Öne atılma duygusu burdan ileri geliyor, ezilmiş ve horlanmış olmaya karşı, sınırlanmış olmaya karşı bir tepkidir. Bu İyi bir tepkidir. Fazla görmeyin. (gülüşmeler)

Zeynep: Benim önüme koyduğum hedefe (parti çizgisi doğrultusunda) askersel ve siyasal olarak kendimi geliştirmek partiye güvenin ve parti gövdesinin gelişmesi için bu şart. Parti-ordu gelişirken ben de gelişmeliyim, geliştikçe partinin ve ordunun gelişmesine katkıda bulunmalıyım. Geçen yılla bu yılı kıyasladığımda kendimdeki gelişmeyi çok açık görebiliyorum ki partiye ve halka yararlı olmak isteyen birinin gelişmemesi için bir neden de yok.

Nuray: Ben beş yıldır gerilla saflarındayım. Partiye katıldıktan sonra DHD, sosyalizm ve komünizm hedefi için daha aktif olmayı ve her görevde önüme başarmayı koydum. Kendimi siyasi ve askeri olarak geliştirmeyi ve elimden gelen çaba neyse onu sarfetmeyi istiyorum ki mücadeleye bunun için katıldım. Zaten kadın olarak bu çabanın daha fazla olması gerekir ki kadınların neler yapabileceğini kanıtlayalım. Bu bakımdan kadının daha çok aktif olması iyidir ve gereklidir de.

Bahar: Bence ileri atılmak güzel bir duygu. Bunun daha da gelişmesi gerekir. Ben de kişisel olarak bu duygulara sahibim ve MLM'yi kavradıkça bunu hayatla tanıştırıyorum.

-Başka bir fırsatta, başka konularda söyleşmek imkânımız olacak, şimdilik emekçi kadınlara, gerilla kadınlar olarak bir mesajınız var mı?

Evrim: Emekçi kadınlardan istediğim şudur; yıllardır gerek kadın olduğu için gerekse emekçi kadın olduğu için baskı görüyorlardır. Bunun farkına varmalarını, kölelik zincirlerini kırmalarını ve partimiz TKP-ML önderliğindeki TİKKO saflarında mücadeleye katılmaya çağırıyorum.

Devrim: Çağrımız şudur; Kurtuluş, parti çatısı altında birleşmek ve birlikte savaşmaktan geçer.

Nataşa: İşçi ve köylü kadınlar mücadeleye sarılın, kendinizi ve hayatı kazanın.

Yıldız: Burjuvazinin dayattığı yoz ve çaresiz hayattan sıyrılın. Gelin parti saflarında geleceğimizi şekillendirelim. Tek kurtuluş budur.

Berivan: Kadınlara kurtuluş umudunu demokratik kitle derneklerinde tüketmemelerini, parti önderliğinde yürütülen gerilla savaşına katılarak hayatı kendi elleriyle şekillendirmelerini öneriyorum. Gerçek kurtuluşun yolu buradan geçer.

İsyan: İşçi, köylü ve öğrenci kadınlara, ezilmişliğine karşı mücadelede doğru hedefler seçmelerini, feminizm gibi sapmalarla bu işin olamayacağını bilmelerini, kırlardan şehirlere doğru yürüyen mücadelede partinin saflarına katılarak TİKKO içinde savaşmalarını öneriyorum. Bütün emekçi kadınlara bir kucak dağ çiçeği gönderiyorum. Bir de, bir sırt çantası doluluğunda dağ yıldızı....

Gerilla kadınlardan çağrı: "Kurtuluş, parti çatısı altında birleşmek ve birlikte savaşmaktan geçer."

Sivas yangınının dumanları, 50.TC.hükümetini 50 saatte eskitti -2

Laiklik dinsizliktir: Laiklik, burjuva demokratik devrimleri sürecinde feodalite ile kan bağına sahip bir otorite birliği içindeki kilisenin gücünü zayıflatmak için ortaya atılan, dini yasa ve kurumların devletin idari mekanizmasından soyutlanması amacını içeren bir ilke olarak doğdu. Ancak her eve lazım cinsinden, sömürücü baskıcı tüm ezen, egemen sınıflara lazım olan en etkili kitle uyuşturucu silahı din, burjuvazinin elinde de etkili bir silah olmaktan çıkamazdı ve çıkmıyordu. Burjuvazi kendi serpilip gelişmesinin önünde ayakbağı olarak gördüğü ve daha fazla kar, daha fazla büyümeye yönelim alanında hiç bir hizmet getirmeyen oysa felsefi planda, kitlelerin kafalarına nüfuz açısından güçlü bir anlam ve değer ifade eden dini kontrolü ve himayesi altında kullanmak amacıyla "din ve vicdan özgürlüğü" adı atında laikliğe sıkı sıkıya sarıldı. Bu durum Kemalistler için de böyle gelişmişti. Bir yandan cumhuriyetin ilk yıllarında şeriatçıların budanması öte yandan peşpeşe imam-hatip okullarının açılmasının, kuran kurslarına yeşil ışık yakılmasının nedeni de budur. Din denen sömürü ve zulmün evramı için en etkili kabul edilebilecek türden bir silah, hakim sınıfların ellerinden bırakabilecekleri düşünülemez. Bu nedenle onların laiklik ilkesi sahte bir içerik taşımaktadır. Zaten örtülü biçimde sık sık vurguladıkları "laiklik dinsizlik değildir" sözü bir mesaj taşıyor. Sözde dine karşı imiş gibi en azından din devletine karşı görünen laiklik özünde sadece dinin devleti yönetmesine karşıdır. Yoksa dinin halk içerisindeki güçlü tesirini yitirmesini hiçbir zaman istemez. Halk kitlelerini serseme çeviren ve onlara düzene itaati telkin eden din felsefesi bulunmaz bir iksirdir ve insanlara bol bol içirilmesi lazım gelir. Kendiliklerinden içmelerini beklemeye gelmez. Bu iş şansa da bırakılamaz. Bu şerbetin azaldığı ya da kıvamını yitirdiği görülünce 12 Eylül sonrası gibi mecburi din dersleri habire imam-hatip okulları, kuran kursları mantar gibi çoğaltılıverir. İşte Mustafa Kemal'in ve takipçilerinin laikliği, burjuvazinin "din ve vicdan hürriyeti" böylesi bir yapıya sahiptir.

"Dinsizim" demenin bir özgürlük değil "ağır tahrik" kabul edildiği, bunun en kahraman laiklerden İnönü tarafından bile böyle telakki edildiği bir laikliktir bu. Nasıl demokrasi herkesin ağzına sakız olmuşsa ve bugün biz ancak yeni demokrasiden, halk demokrasisinden söz ederek bir ayrım getirme ihtiyacını duyuyorsak, burjuva anlamda laiklik de din ile devlet işlerinin birbirinden ayrılması noktasında gerçekçi ve tutarlı bir nitelik taşımamaktadır. Burjuvazi dini yönetebilmenin bir aracı olarak kabul etmektedir çünkü. Bu yüzden, kapitalist-emperyalist dünyanın bütün ülkelerinde laisizm hakim sınıfların dini kendi hesaplarına, kalıplarına uygun bir kullanım aracıdır. Anti-laiklik ise dinin hakkının bütünüyle verilmesi yani yönetim kurallarıyla devrede olması noktasında bir çatışmaya neden olmaktadır. Kişinin dine karşı özgür kılınması sağlanamadığı sürece gerçek dinsel inanç özgürlüğünden söz edilemez. Demokratik halk iktidarının da sosyalizmin de din ve vicdan özgürlüğü konusundaki prensibinin ana çıkış noktası buradadır. Burjuva laiklik anlayışında dinin karşısında bireye özgürlük tanınması ve güvenlik kuşağı oluşturulması sözkonusu değildir. Bunun böyle olması da istenmez zaten.

Yine, şeriatçı ile Kemalist arasında halka zulüm ve baskı düzeninden yana olmak anlamında öz olarak bir fark yoktur. Bugünün Kemalist cumhuriyeti, emperyalist uşaklığını rehber almış, büyük sermaye sınıfları ve toprak ağalarının kanlı diktatörlüğüdür. Anayasa ve diğer yasaları sömürü ve zulmün tam tekmil devamına yönelik bir amaçla düzenlenmiştir. Şeriat yasaları ise bunların allah adına daha kaba ve iptidai biçimini temsil etmektedir. Nitekim bugün şeriat yasaları ile yönetilen ülkelerde; baskınında, sömürünün de adeletsizliğin, haksızlığın da, zulmün işkencenin de en alası en sistemli bir tarzda yapılmaktadır. Yani ikisinin düzenleri de aynı şablonda buluşmaktadır.

DİNİN DOKUNULMAZLIĞI YOKTUR

Burada irdelememiz gereken bir diğer sorun da din konusunda yürütülecek politikanın genel çerçevesi, içeriği ve biçimidir. Dinin en genel marksist ifadeyle "halkların afyonu" olduğu gerçeği ve onun kitlelerin kafasından mutlaka sökülüp atılması gerektiğinde hem fikir olunuyor da iş zamana, yere ve biçime gelince tartışma başlıyor. Tabii yakın örnek olarak, PKK gibi ML geçinen akımların islamiyete sosyalizmin bir versiyonu gibi (ütopik) değer biçip, Muhammed'i MLM biliminin görünmeyen, keşfedilmeyen doğal esin kaynağı olarak nitelercesine yücelterek islamcı ülke ve çevrelere yaranmanın doruklarında dolaşan bir politikaya sarılması gibi, sadece son derece yalnış değil, aynı zamanda son derece tehlikeli bir yol tutmasını bir yana bırakırsak; komünistler esas olarak tanrı tanımazlığı (bu deyim aslında yalnış anlamlara kayıcı bir yapıdadır. Olmayan şeyin tanınıp tanınmama sorunu yoktur), ateistliği ek bir ünvan olarak taşırlarsa da yalnızca sıfatlar, son derece aldatıcıdır. Örneğin dinlerin bilim dışı, mantık dışı yapılarını fark etmiş nice bilim adamı ve aydın bulunmakta ancak bunlar sosyalist bilinç taşımamaktadırlar.

Lenin, zamanı vaktinde dinin nazik bir konu olduğunu ve öncelikli bir mesele haline getirilerek tartışılmamasını savunmuş, bir tür kaçak güreşmeyi önermişti. Kaygısı, derdimizi anlatmayı başaramayıp Dimyat'a pirince giderken evdeki bulgurdan olabileceğimize, yani sınıfsal çelişkilerin nötralize edilmesine yol açabileceğimize yönelikti. Görüşleri, dinin kitleler üzerindeki etkisinin ciddi bir değişim göstermediği bugünkü koşullarda da geçerliliğini bütün yönleriyle koruyor. Bununla beraber, özellikle islamiyet açısından ele alırsak "kadercilik" ve "şükürcülük"le sıkı bir mücadele yürütmeksizin politik bilinç aşılamanın kolay olmayacağı, bu iki hususun birbiriyle sıkı bir ilintiye sahip olduğu tesbitini öncelikle yapmalıyız. Örneğin devrimci fikirlerle buluşmanın ve donanmanın en kolay gerçekleştiği kesimlerin aydınlar, öğrenciler olması, dinin etkisinin daha az olduğu örneğin Alevi kesimler olması, konunun önemi hakkında ipucu veriyor. Burada kastedilen dinin öncelikle kitlelerden sökülüp atılması sonra sınıfsal bilinç verilmeye çalışılması gibi son derece yalnış bir anlayış değil, din rüzgarının dindirilmesi ve çökerttiği mistik havanın dağıtılması için duraksız bir çalışmanın şart olduğudur.

Islamcılarla sıkı bir ideolojik mücadele yürütülmelidir. Bunu, şartlar bizi ne kadar sıkıştırırsa sıkıştırsın "dert anlatmanın zorluğu" ve çok güçlü bir tabu olması nedeniyle birincil kılmamak ancak mücadele temposunu da hiç düşürmemek gerekiyor. Hele, dinci eğilimlere taviz vermek, onları okşamak, şirin gözükmeye çalışmak, anti-emperyalist, düzen karşıtı söylemlerine bakıp liberal davranmak, tepkilerini çekmemek için korkakça sayılabilecek bir tavır sergilemek asla kabul edilemez. Bir aydın tutarsız da olsa en doğal hakkını üstelik doğru bir zeminde kullanıyorsa desteklenmelidir. Olay bir tartışma platformu yaratmışsa buna olumlu yönde katkıda bulunulmalıdır. Din konusunda aydınlatıcı yazılar yazan, araştırmalar yapan kişilerin yazılarına yer verilmeli ve hatta yayınlarının dağıtımında yardımcı olunulmalıdır; örneğin Turan DURSUN gibi bir yazarın kaybı Türkiye devrim tarihinin en acı kayıplarından biridir. Komünistler böyle değer ve birikimleri korumak ve sahiplenmekte kendisini sorumlu hissetmelidir.

Türkiye komünistlerinin din konusunda klasik sözleri tekrarlamak dışında ciddi ve kapsamlı bir araştırması yoktur. Bu alanda etkili bir teşhir kampanyası yürüttüğümüz de söylenemez. Konuyla ilgili, dışımızdaki çevrelerce boşluğu doldurma yolunda sergilenen kimi ürünlerin kalitesini ve değerini yadsımamakla beraber, yeterli olmadıklarını söylemek durumundayız. Türkiye halkının dünyasında önemli bir yere sahip din konsunuda (özellikle de islam) özel olarak kafa yorulması ve esaslı çalışmalar ortaya konması gerekiyor. Tüm devrimciler din konusunda da aydınlatıcı bilgilerle donatılmalı, islamcılar ve onların propagandaları ile her alanda başarılı bir tartışma yürütebilecek seviyeye ulaştırılmalıdır. Bugün için devrimci kadroların bu konuda son derece yetersiz birikime sahip oldukları ve "din konusunda mümkün olduğu kadar tartışmaya girmemek" lafının ardına sığındıkları söylenebilir. Din hususundaki cehaletimizi yenemezsek, kitlelerin islami felsefenin boyunduruğundan nasıl kurtarılcağını araştırmaya ve de bu konuda hayallanmaya hakkımız olmaz.

Din konusunun hassaslığı dokunulmazlık yaratmamalıdır. Bu, tartışma üslubumuz ve öncelik-sonralık sıramızla, yer ve zaman seçimiyle ilgili bir naziklik içerir. Yoksa, dinle ciddi ve kesintisiz bir mücadele verilmesine engel olucu bir nitelik arz etmez, Din sorununu sınıf mücadelesinin gereği olarak yürütülen yoğun ideolojik siyasi mücadelenin önemli bir parçası olarak ele almalıyız. "Sınıf çelişkisini gizleyici bir rol oynar, onun yerine ikame olur, zaten faşizmin amacı da bu" demek işi hafife almak ve birgün geldiğinde çok daha güçsüz ve birikimsiz yakalanmaktır.

"BİLİRKİŞİ" DEĞİL AYDIN OLMAK

Sivas katliamı vesilesiyle değinilmesi gereken bir diğer konuda aydınlardır. Bir kere her şeyden önce biz, aydın deyince bilimsel, kültürel, sanatsal bir faaliyet yürüten ve kendi çapında etkili olup da anti-faşist anti-emperyalist bir politikanın takipçisi olanı anlıyoruz. Yoksa her öğretim üyesi, her yazar, her ozan aydın olamaz. Türkiyemizde aydın bugün için ismine uygun bir aydınlatıcılık fonksiyonunu çok cılız biçimde oynamakta, esas olarak ideolojik siyasi hattındaki temelli sakatlıklar nedeniyle proleteryanın davasına ciddi bir katkıda bulunamamaktadır. Toplumsal olaylar ve gelişmeler karşısında genel olarak tutarsız bir tavır izlemekte sınıfta kalmaktan kurtulamamaktadır. Aydınlarımız, bugün her türlü pislik, olumsuzluk ve kötülüğün esas kaynağı olan devletin ve sistemin dışında kalabilmeyi, onunla or-

Ekip otosunun hopörlorünü katliamcılara tahsis ederek, birlikte oteli taşlayacak kadar adileşen polis düzene sadakatini yerine getiriyor.

Katliamların ortakları neyi kutluyor.

ganik her türlü bağını koparabilmeyi başarmalıdır. Tercihlerini "bilirkişi" gibi davranmak değil, halkın sözcüsü olmak yolunda kullanmalıdırlar. Bizdeki aydın sıfatını yakıştırdığımız çeşitli faaliyet alanlarından kişilerin bu açıdan son derece çelişkili ve tutarsız davrandıklarını söylersek hiç haksızlık etmiş olmayız. Ses, bıçak kemiğe dayanmadan, ölüm kokusu alınmadan çıkarılmalıdır. ses, sıra kendisine gelmeden çıkarılmalıdır. Ses, faşizmin bütün cinayetlerine, katliamlarına, baskı ve işkencelerine karşı çıkarılmalıdır. Ses, sadece Uğur Mumcu için, Sivas için değil Cizre, Şırnak, Dersim, Bitlis, için de Tuzla, Hasanpaşa, Caddebostan, Cihangir, Bahçelievler vd. vd. infazlar için de çıkarılmalıdır. Aydın olmanın sorumluluğu sınırsız bir genişliğe sahiptir. Tutarlı olmak ön vasıflarından biridir aydının. Aydınlar iyi bir biçimde eleştirilmekle beraber mutlak sahip çıkılması, desteklenmesi ve yüreklendirilmesi gereken kişilerdir. Komünistler onları bir rakip değil, önderliğe ihtiyaçları olan iyi niyetli yurtsever kişilikler olarak ele almalıdır.

SOSYAL DEMOKRATLAR: SERMAYENİN BAHŞİŞ OĞLANLARI

Sivas vesilesiyle vurgu yapılması gereken konulardan birisi de "sosyal-demokrat" adı verilen örgütlerin durumudur. Sahte reformist kimlikli, hakim sınıfların "sol" görünümlü kliğinin özünde faşist bir nitelik taşıdığını öteden beri ısrarla suvunuyoruz. Biz komünistleri bu konuda, sosyal-demokrat geçinen örgütlerin tabanına, sloganlarına ve kimi mensuplarına bakarak değerlendirmeye gittiği için yalnış tesbitte bulunup da eleştiren ve "umutsuz" anlarda bunlara sığınmakta da pek sakınca görmeyen bir dizi akım ve çevre; bugün olayın kızgınlığı üzerine olacak SHP'nin faşistliğinden koltuk değnekliğinden söz ediyorlar. SHP bu devletin en önemli direklerinden birinin temsilcisidir. Bugünkü koalisyonda da sadece koltuk değneği fonksiyonu oynamamaktadır. Maraş'ta İrfan Ozaydınlı, Sivas'taki Mehmet Gazioğlu'ndan daha profesyonel çalışmıştı. Ecevit'in eline bulaşan kan ile Misis Tansu'nun eteklerine bulaşan kan aynıdır. Dökülen halkın kanıdır. Ama Maraş'ın ölüm makinelerinden Okkeş Şendiller şimdi mecliste iştahla ve gerinerek oturuyor. Hiç şüphe duyulmasın yakın bir zaman içinde eskiden olduğu gibi Cafer Erçakmak canisi de mecliste sakalını sıvazlayarak oturacaktır. Sosyal demokrat denilen partilerin hem iktidarda hem muhalefette iki yüzünü birden görmek mümkün olabilmektedir. Geçmişte bunlar her iki halde de çokça görüldü. Ama, bugünkü durum ilk defa yaşanıyor. Ama, ilginçtir ki madalyonun iki yüzü de aynı duruyor. Yani bunlar iktidarda sermayeden yana tercihini açıkça koyanlardan farklı bir icraat sergilemezken, mevcut hükümet muhalefetteki CHP ve DSP'den sadece kendilerini adam yerine koyup koymama noktasında eleştiri almaktadır. Yani, emekçi yığınların, Kürt halkının çektikleri, uğradıkları sömürü, zulüm ve katliam zerre kadar ilgilendirmiyor bu beyleri SHP'den T.C'nin Misis T.C'li 50. hükümetine güvenoyu vermeyen 1 kişi olmuş (o da katılmayarak), A. Güven Gürkan, E.Karakaş gibileri başta olmak üzere tamamı "şart" laflarını geveleyerek güvenoyu vermek suretiyle katliamcılığa evet deme onursuzluğunu birkez daha göstermişlerdir. Sonra da Ankara'daki cenaze töreninde yere oturup ağlayıp sızlanmak fayda vermiyor. Bunlar, sanki iktidarda olmakla halkın yararına bir şeyler yapıyorlarmış gibi "bu koalisyonlu iktidar mevzisini bırakmamalı "türünden laflarla demokrat-ilerici çevrelere kendilerini haklı göstermeye çalışıyorlar. Onların bırakmaya kıyamadıkları mevziden Türkiye halkına zehir kusuluyor hergün. İşte ilk icraatları Kürdistan'a topyekün, ABD'nin Vietnam usulü saldırı, memurlara sefalet zammı. O mevzi faşizmin ileri mevzisidir. O mevzi sermayenin bahşiş oğlanı olma mevzisidir, bırakılır mı hiç?

İSLAMİYETTE RÖNASANS: ALEVİLİK

Bir başka cepheden bakarsak Sivas denilince akla her zaman için öncelikle gelen Pir Sultan'dır, Alevilik'tir. biz bu cepheden bakanlardanız. Nitekim şenliklerinde bu ismi ve damgayı taşıması, saldırıda Alevi düşmanlığının da önemli bir rol oynaması, sonrasındaki Ankara-İstanbul cenaze törenleri ve diğer gösteri yürüyüşlerinde kırmızı bantlar takılması, Ali'ye ait resimler taşınması ve sloganlar atılması da bunun göstergesidir. Böylece bu yazıda kısaca da olsa Alevilik konusunda doğru bakış açısının ne olması gerektiğine dair kimi saptamaları yapmak gerekiyor.

Alevilik; islam dininin etkisi altında kalan toplumlarda, müslümanlığın doğuş evrelerinde Ali ve taraftarlarının uğradıkları haksızlıklar ve baskılar nedeniyle oluşan tepki etrafında çıkış yapan, hakim sınıflara karşı ezilen ve sömürülen sınıfları kucaklayan bir hareket olarak yaygınlaşan, sınıf mücadelesinin evrilişi boyunca da ülkemiz topraklarında giderek toplumsal muhalefetin bir başkaldırı sembolü haline gelen, bu anlamda da ilerici ve demokratik unsurları bağrına daha fazla toplayan bir akım olmuştur. Alevilik, tarih boyunca egemenlerin halk kitlelerine sundukları yönetimin doğurduğu sıkıntıların beslediği bir temelden de güç alarak her dönem canlı kalmış, islamın yasakladığı felsefeyi bünyesinde şekillendirerek özgün bir ideolojik olgu haline gelmiştir. Hümanist anlamda bir dünya görüşü çerçevesinde, Anadolu'nun çeşitli aile soyları ve toplulukları bünyesinde islam inanış kuralları bütününden esas itibarıyla kopmayan bir akım olarak yer edinen Alevilik, çeşitli önder ve düşünürleri eliyle kendi felsefesini daha derli toplu sunar bir konuma ilerlemiştir. Yeryüzünün ortak bir yurt olduğu, dünyanın insanların ortak kullanımı için var bulunduğu, bütün insanların hiçbir ayrım ve istisna olmaksızın eşit ve kardeş olduğunu savunmakta, kaderciliği reddetmek ve şeriat kurallarını benimsememekle, emeğe saygıdan bahsetmek ve çağrıda bulunduğu kitlelere önerdiği yaşam biçimiyle de komünal nosyonlar taşımaktadır. Ne var ki Alevilik, bilimsel bir ideoloji olmayıp hümanist ve dinsel çerçeveyi aşamadığından sınıfsal bir öz yakalamayı da başaramamış ve kaçınılmaz olarak da tarihin ileri doğru akışında ciddi bir fonksiyon oynayamamıştır.

Sünniliğe karşı muhalefetteki dinsel bir mezhep olarak, Anadolu'da ve Kürdistan'da sınıfsal anlamda muhalefette bulunan halk kitleleriyle daha sıkı kaynaşmış ve sınıf çatışmalarında karşılıklı etkileşimle giderek zulme, baskıya ve haksızlıklara karşı koyuşun sembol akımı olarak varlık göstermiştir. Kalender, Baba İshak, Börklüce, Şeyh Bedrettin, Celali vd. halk isyanlarının tümü Alevi geleneğinin hem ürünü hem de yapı taşları olmuşlardır. Yaklaşık 13 asır boyunca ülkemiz topraklarında toplumsal haksızlıklara ve zulme karşı halk kitlelerindeki hoşnutsuzluğun, başkaldırının simgesi olan Alevilik; kuşaktan kuşağa beslediği ve büyüttüğü kendi felsefesiyle de etkinlik kurduğu halk kesimlerinin demokratik, yurtsever ve ilerici bir ruhla donanmasına kaynaklık etmiştir. Bu nedenledir ki toplumun alevi kesimleri devrimci dönüşüm ve etkileşime daha yatkındır. İslamiyetle bir tür rönesans ve reform hareketi gibi sayılabilecek Alevi düşünce din olgusuna laik bir anlayışla yaklaşmış, kaderciliğe ayak direyen bir nitelik arz etmiştir. Bütün bunlardan dolayı Alevilik dinsizlik ve din düşmanlığı diye lanse edilerek kitlelerden tecrit edilmeye çalışılmış; hakim sınıfların, iktidardaki sünni kesimin sürekli baskısı ve yıkıcı, kısıtlayıcı tavrı ile karşılanmış, yasak kapsamında görülmüştür.

Karşı-devrimci sınıfların böl-yönet siyaseti öteden beri, her alanda ve her fırsatta olduğu gibi çokça mezhepsel ayrımlarda da kendini göstermişitr: Ülkemizde de Alevi-Sünni çelişkisi sürekli taze tutulmuş, sıkça çatışma düzeyine çıkarılmıştır. Bu çelişkiyi sıcak tuttuğu, derinleştirdiği ve kızıştırdığı oranda her türlü faaliyet bizzat teşvik edilmiş ve körükenmiştir. Bu noktada esas olarak Sünni kesimin desteklendiği açıksa da son yıllarda Alevilerin de ihmal dışı bırakılmamasının daha doğru olacağı anlayışının devlet katında yer edindiği görülmelidir.

Düzenin değişmesinden ve sosyalizmden yana olan, bütün uluslara, sınıflara, dinlere ve mezheplere mensup olan herkes aynı saflarda yer almalı, devrim için birlikte hareket etmelidir. Bu güçlerin, dünyayı değiştirme ve tüm ayrımcılıklara son verme yerine kişisel, zümresel, mesleki, mezhebi, dinsel vb. sorunlarını çözmek için mücadele vermeleri düzene yöneltilemediği ölçüde sınıf savaşını ilerletebilecek bir özellik taşımaz. Mezhep kökenli örgütlenme ve faaliyetlerin sınıf mücadelesini saptırıcı ve bölücü, dinsel öğeleri canlı tutucu bir özellik taşıdığı yadsınamaz.

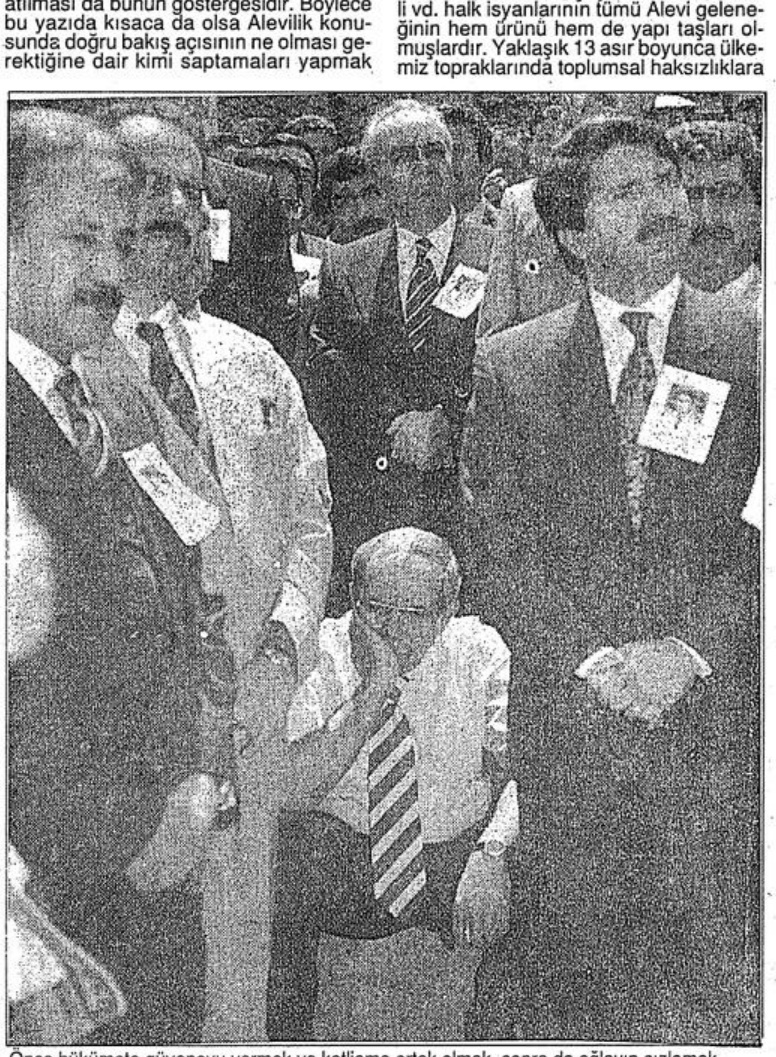

Önce hükümete güvenoyu vermek ve katliama ortak olmak, sonra da ağlayıp sızlamak fayda vermiyor.

50. T.C HÜKÜMETİ 50 SAATTE ESKİDİ

Şeriatçı yobazlar eliyle gerçekleştirilen Sivas katliamının tartıştırdığı sorunlara kısaca değinmemiz ve olayı çok yönlü sorgulamamız bugünlerin hızlı devinim koşullarında özellikle önem taşıyor. 93 yazı, siyasi atmosferin ısısını yükselterek sürüyor. Sivas katliamı, tansiyonun yükselişinde ciddi bir rol oynarken bu olay vesilesiyle gösterilen toplumsal tepki ve tavırların doğru bir analizine duyulan ihtiyaç dalga dalga açılan tarihsel sürecin yeni aşamalarında artık seyirci konumundan kurtulmanın ateşleyicisi olacak gibi gözüküyor. Kürdistan'daki yangının dumanları bütün ülkeyi sardı. Memurlara verilen sefalet zammı, kaynamayı gürültülü bir sallanmaya dönüştürdü. Yeni hükümet de eskidir artık. Yeniyi eskiten eskimek değil, eskisinden farksız olduğunun görülmesi, yeniliğinin biçimselliğinin erken fark edilmesi olmuştur. Çabuk eskimek herşeyi çabuklaştırıyor. Elini çabuk tutma telaşı herkese bulaşıyor. Telaş aynı zamanda kargaşanın ebesidir. Kargaşa ile içiçe geçmiş iktidarsızlık ve anarşi yasallığı zorluyor. Meşruiyetin yitirilmesi yaşadışı yöntemlere daha çok başvurulmasının ana nedeni oluyor. At izi, it izine karışıyor, izler birbirini gizliyor. Bu izleri bulup çıkarmak ve olayları yerli yerine koymak da bizim işimiz. Bu işi layıkıyla kotarmak bugünden çok yarın için önemli.

"Ağır tahrik var" diyenler ırz düşmanlarıyla aynı kafayı taşıyorlar. Tecavüzcüdür bunların hepsi Mumcu'nun ölümünün hemen ardından faillerin bulunacağına dair namus sözü vermişti bunlar. Namussuzluklarını açıkça belgeliyorlar. Almanlara Sollingen'deki dazlak katliamında itfaiye 7 dakika geç geldi diye küfür edenler 7 saatlik Sivas katliamıyla küfürün hangi düzeyini hak ediyorlar. Ekip otosunun hoparlörünü katliamcılara tahsis edecek, birlikte oteli taşlayacak kadar adileşen Türk polisi; Sultanahmet'te Sivas olayı protestosunda, Ankara'daki memur eylemlerinde kendisi de memur olduğu halde görev ve yetkisinin çok ötesinde davranarak (emir kulu lafı adi bir yalan) çirkefleşebiliyor. Herkesle dalga geçer gibi bu namussuzlar ve katiller sürüsünün en tescillilerinden Türkeş aynı günlerde gazetelere, seçimlerde bile vermediği çapta yarım sayfa "ülke bütünlüğü tehlikede" ilanı veriyor. Bütün bunlar, çıkan çivinin kaybolduğu yani yerine konma şansının almadığını gösteriyor.

Bilinç

Mahmut Dedeoğlu

Özelleştirmenin hedefleri

Tansu Çiller makyajlı DYP-SHP koalisyon hükümeti işçilerle geniş halk yığınlarını karşı karşıya getirmek için bütün yolları deniyor. Geçmiş icraatlarının temelini oluşturan vaatlerin birer aldatmaca olduğunun halk tarafından görülmesinden sonra; daha da saldırganlaşan hükümetin ekonomik politikası **özelleştirme** üzerine oturtulmuş.

Politika bu olunca halkın ve kamuoyunun dikkatlerini başka yönlere kanalize ederek; yerine göre umut, yerine göre de tehditler savurup gündemi saptırmaya çalışıyor. Geçmiş dönemlerde bu yöntemi Özal başarılı bir şekilde uyguluyordu. Şimdi aynı yöntemi Çiller'le izliyoruz. Zaten davranışlarıyla böyle bir imaj yaratmış bulunuyor. Ne diyor başbakan: **"İşçiye memura acımayacağız", "Halkı işçiye feda edemem", "Memura, işçiye fazla zam vermek enflasyonu arttırır"** Hazret sanki TİSK başkanı ve sözcüsü! Başka olması da düşünülemez. Mal varlığı yarım trilyonu aşan bir başkanın kendisini halk içinde sayıp; İşçileri de karşı kefeye koyması demogojiden öte bir anlam ifade etmez. Çiller'in yandaşları ve savundukları kapitalistler ve para babalırndan başkaları olamaz.

Suyu bulandırıp gündemi saptırmanın altında yatan neden; hükümetin emekçi halka yönelik saldırısının bugün için önemli bir halkası olan **özelleştirme** hareketini sorumsuz halledebilmektir. Bunda, görünen o ki havayı yaklamaya başlamıştır. Sermaye, düzen partileri ve burjuva basın bir çizgide buluşmuşlardır. Hatta partiler arasında kimin daha **hızlı özelleştirme** yanlısı olduğu konusunda bir yarış var. İşin üzücü yanı işçi sınıfı cephesinden, demokratik kitle örgütlerinden ve diğer halk örgütlenmelerinden net bir tavır ve ortak bir mücadele hattının bir türlü yakalanamamasıdır. Burada anlatmak istenen, **"özeleştirmeye, taşeronlaştırmaya** hayır" söylemi-nin slogan düzeyinden çıkarılıp; **hayırı** genel bir karşı koyma ve somut bir güce dönüştürme sorunudur.

Özeleştirmenin boy hedefi olan **KİT**'lerde 600 bine yakın kamu çalışananın TİS süreçlerinde yükselen eylemselliklerin özellleştirmeye karşı genel bir direnişe dönüştürülmesi olanaklarının uç verdiği bir dönemde; sarı ve gerici **TÜRK-İŞ**'in yeni patronu **Meral** tarafından **telefon diplomasisinin** telleri arasında boğdurulmuştur. "Benim düzenle yüzde on barajı dışında sorunum yok" diyen **Nebioğlu** ve başında bulunduğu çağdaş patentli **DİSK** buna uygun olarak tüm enerjisini işyerlerinde TÜRK-İŞ'ten üye ayarlamaya vererek süreci geçirmiştir.

Oysa saldırının temel noktası sendikalara yöneliktir. Kısacası özelleştirmenin ağır bedeli halka ve emekçilere ödettirilecektir. Böyle bir saldırının göstere göstere gelmesine karşı, ortak bir tutum ve mücadele içine girilmemesi büyük bir sorumsuzluktur. Sendikal rekabetle işçi sınıfını bölen bu sendika ağaları yarın birbirlerinden çalacakları üye bulamayabilirler.

Türkiye Mühendis ve Mimar Odaları Birliği (TMMOB) tarafından özelleştirme ile ilgili olarak hazırlanan bir raporda özelleştirme sağın ideolojik bir eylemi" olarak nitelendiriliyor. **İngiltere, Fransa** ve **Arjantin**'deki uygulamalarında ortaya çıkan somut durum; özelleştirme sonucunda bu ülkelerde fiatların artması, işsizlik, ücret ve sendikalaşmadaki gerileme olarak gösteriliyor. Raporda Türkiye'de özelleştirmenin ne gibi olumsuzluklar getirebileceği şöyle ifade ediliyor: "İMF ve Dünya Bankası gibi uluslararası tekelci sermayenin finans kuruluşlarının ülkemiz üzerindeki egemenliği daha da artacak. Ulusal sanayiinin gelişmesi duracak. Geri kalmış bölgelere yatırım sözkonusu olmadığı için, bölgeler arası dengesizlik daha da artacaktır. Özelleştirme ile birlikte önemli ölçüde vergi kayıpları ortaya çıkacaktır. Politikanın gerçek amacı işten çıkarmalar, çalışma yaşamındaki baskılar artacak, sendikasızlaştırma hız kazanacaktır. Böylece sosyal devlete son verilecektir"

TÜSİAD'ın, TİSK'in tüm yalan ve demogojileri KİT'lerin bir an önce sermaye tarafından yutulması içindir. Bu nedenle Türkiye'deki ekonomik gericiliğin suçu KİT'lere yükleniliyor. Oysa özellleştirmenin gündemde olmadığı dönemlerde KİT'lerdeki verimlilik toplamı genelde özel sektör sahibi kuruluşlarındakinden daha fazladır. Ne zamanki özelleştirme gündeme sokuldu; program gereği KİT'ler yatırım finansından kasıtlı olarak verilmedi. Özel bankalardan yüksek faizle borç para alan bu kuruluşlar yavaş yavaş sermaye tarafından yutulma konumlarına sokulmuş oldu.

Genel olarak özelleştirme, emperyalist kapitalizmin uluslararası planda işçi sınıfına ve onun örgütlerine saldırının bir sonucudur. Bilinerek oynanan bir oyundur. Ülkemizdeki uygulamalar bunun bir parçasıdır. Her yönüyle açmazlar içinde bulunan, devlet kendisini güçlü gösterme imajını özelleştirmeye sarılarak göstermeye çalışıyor. Emperyalistlerin Finans kuruluşlarından alınan kredilerle hem KİT'ler yutulacak hem de krizini aşmak için güçlü devlet imajını arttıracaktır.

Bu nedenle özelleştirme halka bir saldırıdır. Bütün işçi sendikaları, DKÖ'ler geniş bir cephede karşı koymalıdırlar. Yoksa geç kalınmanın acısını bütün toplum birlikte çekecektir.

545 BİN İŞÇİYİ ŞAŞIRTAN İMZA

Türk-İş geri adım attı ve işçiyi sattı

İSTANBUL/ Özgür Gelecek- 545 bin işçinin toplusözleşme görüşmeleri 11 Ağustos'ta sona erdi. İmzalanan TİS'e göre; Kamu işçilerinin ücretleri I. altı ay için yüzde 37, ikinci altı ay için de yüzde 28 arttı. Sözleşmenin sonucu, yani "satış" bir çok kesim tarafından "normal" karşılanırken, bazılarını da şaşırttı. Çünkü Türk-İş 10 Ağustos'ta grev kararı almıştı. Bu karara göre 25 Ağustos'ta kesin greve çıkılacağını duyurmuştu. Bunun ardından **Patronların anası** Tansu Çiller "O halde işçiye istediği parayı verip vermeyeceğimizi halka soralım" dedi. Amerikan vatandaşı Başbakan, "halk ağzı" ile televizyondan şöyle seslendi. "Her hafta faiziyle birlikte trilyonlarca lira zaten borçlanıyoruz. Bunu da ancak borçlanarak verebiliriz. Eğer verirsek, bütün halkı yine borca sokmuş oluruz."

Ve Brezilya dizilerine alıştırılmış halk vardı karşısında. O nedenle bu dizileri aratmayacak bir flim çekildi; "Ulusa sesleniş!" pozu, bakışı, ses tonu, sahte gülüşleri, analık edebiyatı... Herşeyiyle inandırıcı olmayan Başbakan, **"İcraatın içinden"**in Brezilya versiyonunda başrol oynadı.

Sözleşme öncesi Medya'nın yapay bir "kapışma" diye nitelediği görüşmelerde aslında işaret önceden çakılmıştı. Ama niye bu kadar uzatılıyordu? Yanıt kolaydı. Çiller **Demir Leydi** idi. Güçlü idi. Mücadele edecek ve galip gelecekti. İşçiye karşı başından bu yana düşmanlığı açıkça ortada olan Çiller, işçi ve halk'ı iki ayrı kefeye koyarak işçiyi, halktan tamamen koparmayı planlamıştı. Özellikle de özelleştirme ve dolayısıyla taşeronlaştırma ve sendikasızlaştırma planlarını kolaylaştıracak " sendikalı işçi düşmanlığını" körüklemeğe çalıştı. Televizyonda ve gazetelerde **halk**'a "İşçiye parayı verelim mi?" diye sordu.

Bu pazarlık baştan sermaye tarafına yontulmuştu. Ama bunu halka "süsleyip" öyle anlatmalıydılar. Anlatıldı. **Ulusa Sesleniş** filminde yönetmenin biçtiği rolü harfiyen oynadı Demir Leydi hanım. Bu roller çok sırıttı. Türk-İş'in ağası Bayram Meral de ağalığı gizleyemedi. Sonuçta tabanın günlerdir sokaklarda çıkardığı sese, Meral'in'in kulaklarında sürekli çınlayan sese rağmen işçi peşkeş çekildi. Ve Türk-iş özelleştirmenin, işçi kıyımlarının, taşeronlaştırmanın önünü açmış oldu. Ancak işçi sınıfının sözleşme görüşmeleri sırasında sessiz kalmadığı düşünülürse, Türk-İş'in açtığı gediği kapatacak gücü de toplayacağı açık. Şu açık ki sınıf, yolu genel greve doğru açacak. Ve yanıtını genel grevle verecek.

Meral; "Biraz geç oldu ama temiz oldu" diyor sanki, Çiller ise; "Hemen gitmeliyim TÜSİAD bekliyor" dercesine aceleci. İnönü de; "iyi yaptın Tansu" der gibi...

"SERMAYE GALİPTİR"

İstanbul Şubeler Platformu'nun yürütmesinde görevli olan Orhan Coştur bu sözleşmenin galibi olarak sermayeyi gösteriyordu. Türk-İş'i tabandan kopuk olarak niteleyen Harb-İş İstanbul Şube Başkanı Orhan Coştur "Türk-İş Genel Başkanı sözleşmeyi, ülkenin içinde bulunduğu durumu göz önüne alarak imzaladık derken neyi kastediyordu" diye soruyordu. "Özelleştirme mi, işçi kıyımları mı, sendikasızlaştırma mı? Güneydoğu'daki katliamlar mı? Yani devlet **'Bu kadar sorun var, ben aradan çekileyim, başınıza bela olmayayım'** mı demek istedi" diye soruyordu.

Coştur, Çiller'in 100 trilyon diye söz ettiği işçi ücretlerinin 50 trilyonunun daha işçinin eline geçmeden bordrodan vergi olarak geri aldığını niye söylemediğini soruyordu. Yine "Basını yağlama" olarak nitelenen 2,6 trilyondan niye söz etmiyor diyordu.? Ya holdinglerin kârı? Sadece Akbank'ın 92 karının 1 trilyon olduğunu neden anlatmıyor? diye soruyordu. Ve Akbank vergi miktarı sadece yüzde 8'di. İşçinin ise yüzde 35. Çiller bunu niye açıklamamıştı.

ŞUBELER PLATFORMU:"İKTİDARIN VERDİĞİNE RAZI OLDUNUZ"

Sözleşmenin imzalanmasının ardından önce İstanbul, İzmir ve Eskişehir'de Sendika Şube Platformları toplantı yaptı ve birer basın açıklaması yayınladı. İstanbul Şubeler Platformu'nun **Türk-İş Genel başkanlığı'na** başlığıyla hazırladığı basın açıklaması şöyleydi.

"1993 dönem Toplu İş Sözleşmelerinin bittiğini televizyonlardan hayret ve şaşkınlık içinde öğreniyoruz.

Neden hayret ve şaşkınlık? Çünkü; bir gün önce yapılan Türk-iş Başkanlar Kurulu'nun toplantısından sonra bizlere verilen bilgi, ücrette yüzde 40- yüzde 30'un altına kesin inilmeyeceği ve bunun Türk-İş Başkanlar Kurulu'nda ittifakla alınan ilke kararına sahip çıkılmayarak, siyasi iktidarın verdiğine razı olunma durumu ile karşılaştık.

Sözleşmelerde; ücretler, iş güvenliği ve taşeronlaştırmalanın engellenmesi için düzenlenen maddelerde gelinen nokta sınıfın taleplerini yansıtmaktan uzaktır.

Toplusözleşmesine sahip çıkan işçi sınıfının yükselttiği her eylemden sonra, Türk-İş Koordinasyon ve Başkanlar Kurulu'nun attığı geri adımlarla gelinen nokta üyelerimize insanca yaşayacak koşulları getirmemiş, aksine 550 bin kamu işçisi yüzde 73'lere tırmanan enflasyonla baş başa bırakılmıştır.

Siyasi iktidara karşı konulan tavrın verdiği umut, umutsuzluğa dönüşmüştür.

-Toplu iş sözleşmelerimizi sınıfımıza yakışır şekilde bitirmediğiniz,

-Aldığınız kararlara kendiniz uymayarak ilkesiz bir şekilde geri adım attığınız,

-Siyasi iktidara taviz vererek özelleştirmenin önünün açtığınız için, İstanbul Sendika Şubeleri Platformu olarak böylesi onayladığınızdan dolayı

Başta Başkanlar Kurulu olmak üzere, Koordinasyon Kurulu ve Türk-iş yönetimini protesto ediyoruz.

Sizleri; TİS'lerin imzalanmasından sonra gündeme gelecek ÖZELLEŞTİRME ve TAŞERONLAŞTIRMA ile iyice hız kazanacak işten atılmalara, sendikasızlaştırmaya karşı duyarlı ve kararlı bir mücadeleye çağırıyoruz."

işçiye 2 anahtar (!) vaadetmişti

TÜRKİYE GENELİNDE ŞUBELER TOPLANIYOR

Türk-İş'in tutumu üzerine bütün Türk-İş Şubeleri bir toplantı kararı aldı. 28 Ağustos'ta İstanbul'da Bostancı Gösteri Merkezi'nde yapılacak bu toplantıya Türkiye genelinde yaklaşık 3 bin sendikacı ve temsilcinin katılacağı sanılıyor. Bu toplantının programı şöyle;

1)Demokratikleşme
2)Özelleştirme
3)İşten atılmalar
4)Antidemokratik yasalar
5)Memurların grevli toplusözleşmeli sendikal hakkı
6) Kürt Ulusal sorunu.

Genel-İş, Belediye-İş rekabeti

TÜRK-İŞ'e bağlı Belediye-İş'le DİSK'e bağlı Genel-İş arasındaki rekabet en üst boyutlarda. Yasal prosedüre göre 1994-94 dönemi için üye yazılım süresi 1 Ağustos'ta doldu. 1 Kasım 1993'e tarihine kadar yetki verilip verilmediği belirlenecek. 1 Ağustos'tan önce büyük bir telaşla üye yazılımını sürdüren Genel-iş geriye dönüşleri hesaplayamadığı için bir çok yerde umduğunu bulamadı. Genel-İş'e geçen işçilerin tekrar geri dönüşünü engellemek için, çoğu zaman DİSK'in üst düzey yöneticileri de çaba gösterdi.

Rekabet Temmuz ayında yayınlarla desteklendi. Belediye-İş Sendikasının kendi adıyla çıkan aylık dergisi haftalık yayınlanmaya başladı. Bir çok işçi Genel-İş'e geçti. Önce futbolcu transferi gibi yöneticiler geçiyor, sonra taban üye olmaya başlıyordu. Bunlardan en ilginci Küçükçekmece Belediyesi'nde yaşandı.

DİSK'in açıldığı dönemlerde henüz görevde olan Belediye Başkanı Ertuğrul Tığlay "Benim DİSK'le gönül bağım var" diyerek işçileri orada örgütlenmeye çağırmıştı. DİSK'e geçişlerin başlaması ile işçiler arasında tartışma başladı. Ve işçiler geniş bir toplantı yaptılar. Bu toplantıda Genel-İş 6 No'lu Şube yönetimi ile Belediye -İş 2 No'lu şube yönetimi de vardı. Ve toplantı sonucu netleşen fikir **"Bölünmemek"** oldu. Ve DİSK'e geçmeme kararı çıktı.

Ancak toplantıdaki karara Genel-İş yöneticileri uymadılar. Ahbap çavuş ilişkileri ile örgütlemeye giriştiler. Bu öncelikle Ertuğrul Tığlay eliyle yürütülüyordu. Tığlay'ın emirleriyle, özel kalem müdüründen odacısına kadar bütün üst kadro Genel-İş'e üye olmuştu. Bunun üzerine devrimci-demokrat işçiler bölünmeyi önlemek için bir çabaya giriştiler. Temsilciler de gittiği için, inisiyatifi ele alan devrimci-demokrat işçiler DİSK'in şu an alternatif bir sendika olmadığını ve sorunların ancak birlikte mücadele ile aşılabileceğini söylediler. Bu konuda uzun uzun toplantılar oldu.

Süregiden Genel-iş ile Belediye-İş arasındaki rekabet sendikaların yayınlarıyla körükleniyor.

"SANA DELEGELİK VERECEĞİZ"

Genel-İş yanlıları çirkin politikalarla üye yapmaya çalışıyorlardı. "Sana genel-İş'te delegelik vereceğiz", "Şube yönetimine alacağız", "kadro vereceğiz" şeklinde yalanlarla işçiler üye oldu. Bu sırada "Sendikal rekabet" gereği çirkin oyunlar sergilendi. Genel-İş'e geçmeyenler sürgüne gönderildi. Örneğin İSBAK Baştemsilcisi Genel-İş'e üye olmadığı için başka birime gönderildi. (Bu Küçükçekmece'de böyleyken başka şehirlerde daha farklı yöntemlere başvuruyorlardı. Örneğin Ankara'da Yenimahalle ve Çankaya'da ölü insanları sendika üyesi gibi gösterdiler.)

Bu arada Belediye Başkanı Ertuğrul Tığlay, 14 Haziran 1993'te görevden alınmış ve yerine Ali Rıza Gürkanat gelmişti.

Ve Küçükçekmece'de 1137'ü Belediye-İş üyesinin 800'ü Genel -İş'e üye oldu. Ancak yetki süresinin dolmasına 2 hafta kala Belediye-İş'e geri dönüşler başladı. Üye yazılımının yasal süresi 1 Ağustos'ta bitiyordu. Bu nedenle DİSK'in yöneticileri 28 Temmuz'da Küçükçekmece'ye geldiler. Burada bütün birimlerde toplantılar yaptılar.

DİSK Genel Başkanı Kemal Nebioğlu, önce Temizlik İşleri Müdürlüğü'ne geldi. Nebioğlu, söze hayatını anlatmakla başladı. İşçilere son derece "göz yaşartıcı" bir konuşma yaptı. Burada 14 yıl öncesinin anılarını anlattı. 12 Eylül'de gözleri bağlı işkencede kaldığını hatırlattı. Belediye-İş'le, Genel-İş'i karşılaştırdı. Burada bir işçinin "Yeni TC. hükümetinin özelleştirme politikalarına, geçici işçi sorununa ve işçi kıyımlarına karşı DİSK'in nasıl mücadele edeceği" sorusu yanıtsız bırakıldı.

Küçükçekmece Belediyesi işçilerinin yanına gelen Nebioğlu'nun tek düşüncesi vardı; 1 Ağustos'a kadar çoğunluk işçinin sendikaya üye olmasını sağlamak, geri dönüşleri etkilemek. Bu nedenle aynı gün Fen İşleri Müdürlüğü'ndeki işçilere de bir konuşma yaptı. Bu sırada kendisine işçi kıyımı taşeronlaştırma, Kürt sorunundan bahseden bir işçiye "Sendika bir siyasi örgüt değildir" dedi. Sendikanın sadece ekonomik örgüt olduğunu söyledi. Nebioğlu, Özgür Gelecek'in ilk sayısındaki "Sınıf sendikacılığı" yazısını kendisine gösteren bir işçiye ise şöyle yanıt verdi; "Ben sosyalist basını tanımam."

Ancak Nebioğlu'nun konuşması işe yaramadı. 300' yakın Genel-İş üyesi eski sendikasına geri döndü. Bu geri dönüşler hala sürüyor.

K.Çekmece'de İşçidüşmanı eski başkan Tığlay ve DİSK

Küçükçekmece'de 1989 Yerel seçimleri ile Belediye başkanı seçilen SHP'Li Ertuğrul Tığlay 4 yıl görev yaptı. Bu 4 yıllık görev süresince işçiler uzun eylemlerle basında sık sık yer aldılar. Öyle ki, eylem yapmadan maaşlarını alamaz hale geldiler. Bu süre içinde toplam 200 gün iş bırakıldı ve 23 kez eylem yapıldı.

29.4.1992 tarihinde Küçükçekmece işçilerinin 92-93 dönemi Toplusözleşmesi bağıtlandı. Bundan 2 gün sonra Ertuğrul Tığlay yolsuzluk iddiasıyla görevden alındı. Yerine vekil olarak gelen SHP Meclis üyesi Ali Rıza Gürkanat Tığlay'ın imzaladığı sözleşmeyi tanımadığını söyledi ve 3 ay süren mahkemeden sonra sözleşme "tanındı."

Bu arada Ertuğrul Tığlay da Ağustos 1992'de İçişleri Bakanı'nın emriyle göreve tekrar döndü.

İşçilerin "Son eylem"i 12 Aralık 1992'de gerçekleşti. Bu tarihte işçiler halen TİS farklarını alamayınca 23. kez iş bıraktılar. Bu olayda polis işyerini bastı ve 33 insanı gözaltına aldı. Bu kişiler ayrıca işten de atıldılar. Bunun üzerine bütün işçiler tekrar iş bıraktı. "Arkadaşlarımız geri alınana kadar çalışmayacağız" dediler. Asıl kıyamet bundan sonra kopacaktı. Çünkü 33 işçinin geri alınması üzerine iş bırakan işçilerden 343'ü daha atılmıştı! Ve 18 Ocak 1993'te açlık grevine başlandı. 13 gün süren açlık grevinden sonra Tığlay işçilerin taleplerini kabul etti.

Küçükçekmece'de bu son eylem oldu. Bu olaydan sonra Genel-İş devreye girdi. Ve sendikal rekabet devri başladı.

Milyarlar kazanan tramvayın işçisi ayda 900 bin alıyor

İstanbul/ Özgür Gelecek-Hergün bindiğimiz tramvayın üniformalı işçileri de isyan etti. 900 bin lira gibi bir kölelik ücreti ile çalışmaya dur dediler. Çalışma koşullarını protesto için iki saat ya da yarım gün süreyle iş bıraktılar. 138 işçi 5 Nisan'da işe başladılar. İstanbul A.Ş. adlı şirketin bünyesinde çalışan işçiler, patronları Naci Başer'ın SHP'li olduğunu ve Nurettin Sözen'in çok yakın arkadaşı olduğunu söylediler. Tramvay çalışanları 5 Ağustos'ta birçok arkadaşlarının atılacağını öğrenince eylemliliklere başladılar.

İstanbul Ulaşım A. Ş.'nin çalışanlarının atılmasının asıl neden Demiryol-İş sendikasında örgütlenmeleri. Çoğunluğu sendikaya üye oldu ve Bakanlıktan yetki alma aşamasına geldi. Bunu duyan patron zaten iş güvencesi olmayan, 3'er aylık sözleşmelerle işe aldığı işçileri atmaya kalktı.

PROTESTOLARIN ARDINDAN

İşçilerin hem sendikalaşması hem de haklarını aramak için bir kaç kez eylem yapması İstanbul A.Ş. işverenini oldukça kızdırdı. Patron şefler aracılığı ile baskıyı artırdı. Artık işten atılma anında istasyonda gerçekleşiyor. Bir işçi şöyle diyor: "Şef dün sabah geldi. 'Senin işin bitti. Muhasebeye gel' dedi." İşçiler bu şekilde alınmalardan oldukça tedirginler. Polisin gözaltılarından sözeder gibi anlatıyorlar işten çıkarılmaları. Bir işçi "Biraz önce bir arkadaşı daha götürdüler" diyor. Bu şekilde işten çıkarılmalar sonucu Nisan ayında 165 olan işçi sayısı bu gün 138'e inmiş.

Gece rüyalarında işten atıldıklarını görüyorlar; "Arkadaş geçen sabah anlatıyordu. Rüyasında muhasebeden çağırıp çıkışını vermişler. 'Bu gün çıkışımı mı verecekler acaba?' diye bekledi hep." "İşten atılmayı ölüme benzetiyorlar. "Ecelini bekleyen bir hasta gibiyiz" diyor biri. Oysa onlar bu işe " İleride gelecek sağlamak için" girmişler. Bir başkası şöyle anlatıyor: "Büyük bir umutla girmiştik. Birden yine boşluğa düşeceğiz." Korkularını anlatmayı sürdürüyorlar:

-Şef yanımıza yaklaşınca 'acaba çıkış mı getirdi' diye düşünüyor herkes.

-Şef gelip hemen (Üniformayı kastederek) 'Üzerini çıkar' dedi.

-Buranın kazancı milyarları buluyor. Bunu gizleyemezler.

900 bin lira maaşın yetmeyeceği kesin. Bu nedenle kimi ek iş olarak ayakkabı boyuyor, kimi çay ocağında çalışıyor. Bütün bu strese , tempoya dayanamayıp "Kafayı üşütenler de" var. Arkadaşı böyle birindensöz ediyor: "Biz burada kaç vatandaş girmiş diye biletleri sayıyorduk. Arkadaş 488 dedi. 499'da kaldı. Sürekli 499 diyordu. Ne oldu diye sorduk. Ne sorsak 499 diye yanıt veriyordu. Onu götürdüler. 499 diye bağıra bağıra gitti."

İstanbul A.Ş'nin sözleşmeli işçileri bütün bu koşullara karşı örgütlendiler. Azılı patrona karşı mücadele ediyorlar. Çünkü biliyorlar ki **"Onlar Umudun düşmanıdır."** Bilincin,eleceğin, hayatın.... Onlar milyarlarca lira harcadıkları nişanlarını, düğünlerini fütursuzca sergilerler kendi medyalarında ve ahlaksızca yine kendi medyalarında "Zarar ediyoruz" diye ilan edip, karın tokluğuna "köle" çalıştırırlar. Oysa yaşamanın direnmek olduğunun bilincine varan her işçi, bu keneleri omuzlarından atıp umudu sırtlamak zorunda.

İşçinin hası Trabzon'dan ve Romanya'dan çıkar!

İstanbul/Özgür Gelecek-Zeytinburnu'nda Romen işçilerle karşılaşıyoruz. Onların bir de "patronu" var. Bir taşeron. Bu işçiler bir araba galerisinin binasının yapımında görevlendirilmiş. Bu galerinin Renault Firmasina ait olduğunu da öğreniyoruz. Taşeronu çağırıp "Neden Türkiye'den işçiler çalıştırılmıyor" diye sorduğumuzda "Buranın adamı çalışmıyor" diyor. "Saat 5 dedin mi işi bırakıyor!"

Taşeron işçilerinin oturduğu barakalar oldukça bakımsız. Akşam üzeri ve paydos etmişler. Bunlar kapının önünde oturuyor ve biralarını yudumluyorlar. Trabzonlu bir işçiye niçin İstanbul'a geldiğini soruyoruz. Anlatıyor: "Trabzon'den gelmemin sebebi şudur; Orada iş sahası yok." Taşeron ise işçinin çaresizliğini de şu cümleyle ifade edip acındırıyor; "Ya adam vuracan ya hırsızlık yapacan. Trabzon'da başka iş yok."

İşçilerin hiçbirinin sigortası olmadığını öğreniyoruz. Bu zaten bütün taşeron işçileri için böyle. Ama taşeron bize Almanya'yı örnek gösteriyor. "Almanya'da kaçak çalışanların sigortası var mı?" Bu arada masanın etrafında oturan işçilerin hepsine "konuşmayın" sinyali veriliyor. Ancak bir işçi "Ben üç aydır buradayım benim sigortam yok" diyor. Taşeron "Niye yalan söylüyorsun" diyor. "Sen üç gündür buradasın." Ve adamı susturuyor. Adının İbrahim Yazıcı olduğunu öğrendiğimiz taşeron fotoğrafını çekmemiz için izin veriyor. Ama işçilerden biri objektiften kaçıyor. Nedenini de şöyle ifade ediyor: "Şimdi Trabzon'da okurlar. 'Bizim İrfan gitmiş İstanbul'a. Nerelerde çalışıyor' derler."

İbrahim Yazıcı'ya Renault'un neden Trabzon'dan'dan işçi getirdiğini yeniden soruyoruz. Yazıcı her konuya yanıt vermekte ustalaşmış. Şöyle diyor: "Dürüst adamı herkes seçer." Ondan işçilerin sigortalı olup olmadığına dair belge istiyoruz. Ve belgeler "Muhasebede" olduğu için gösterilmiyor. Bu konuya çok canı sıkılıyor ve o soruyor: "Özel sektörde çalışanların hangisinde sigorta var?" Bu kanun Özal'ın zamanında çıkmış. Öyle diyor.

Küçük barakalarda 2 Romen kadın görüyoruz. "Kim bunlar?" diye sorunca "Ahçılarımız" yanıtını alıyoruz. Önce onlar için "Türk" diyor. Konuşmak istiyoruz. "Köyden yeni geldi. Çekiniyor" yanıtını alıyoruz. Kadınlarla konuşmakta ısrar ediyoruz. Taşeron bu kez "Türkçe bilmezler" diyor. (Hem Türk hem Türkçe bilmiyorlar!) Sonunda onları sıkıştırınca Romen kadınlar olduğunu, Romanya'dan çalışmak için geldiklerini söylüyor. Romenlerin Türkiye'ye "Ahçılık" yapmak için gelmediğini bildiğimizden yeniden sıkıştırıyoruz taşeronu. "Bir konuşalım" diyoruz. Ok gibi fırlıyor ve kadınlara işaret yapıyor. Sonra bize dönüp "Türkçe bilmiyorlar" sözlerini tekrarlıyor. Kurnazca.

Kadına sorduğumuz hiçbir sorunun yanıtını alamıyoruz. Her soruda Taşeron'un yüzüne bakıyor. Oradan ayrılırken düşünüyoruz. 50-60 bin lira yevmiye ile çalıştırılan bu insanların bütün duygularını iyi biliyor bu taşeron. Belki de bedavaya bile çalışıyorlardı. **Bir taş çorba, bir kuru yatak ve bir de Romen kadın** karşılığında Kapitalizm insanı işte bu kadar aşağılıyordu. Bu sistem eliyle daha azgınca sömürmek için yaratılan taşeronlar da bu sistemin ürettiği işte böyle aşağılık insanlardı.

Taşeron İbrahimyazıcı (en sağdaki) sigortasız işçilere zorla"sigortalıyım" dedirtiyor.

Bakış

Muzaffer Oruçoğlu

Mecburum Mecbur değilsin

Çapa Yüksek Öğretmen Okulu'nda beraberdik İbo'yla. Bir gün geldi, cebinden bir borç listesi çıkardı. "Batıyorum" dedi. "Şu borç listesine bir göz at" Baktım, borç rakamları sıralanmış baştan aşağı. Şaşırmadım. En büyüğü de bana olan borcun rakamıydı. "Sen" dedim, "Türkiye'yi eleştiriyorsun ama, borçlanma siyaseti bakımından hiç farkın yok Türkiye'den" "Peki ne yapayım?" dedi. "Gel sana biraz akıl vereyim" dedim. Alt kata, kantine indik. Oturduk karşılıklı. Birer oralet ısmarladım. "İlkin" dedim, "sen çok dergi alıyorsun. Varlık, Yeni Ufuklar, Soyut, Yeni Adımlar, Türk Dili, Ant vs..vs." Bakışlarının iklimi değişti. "Yoo bunu yapamam!" dedi. "Yarısını al bu dergilerin", dedim. "Yapamam" dedi. "Ben bu dergilerde, bazı önemli edebi yazılar var, onları izlemek zorundayım" "ohoooo" dedim, "Sen hem karnım doysun hem çörek tam kalsın diyorsun, olmaz!" "Ama sen, emperyalizm gibi kavgamın gıdasını kesiyorsun, olmaz" diye diretince, "başka yolu var mı?" diye sordum. Listesine bir göz attı. Her zaman yaptığı gibi alnının terini avucunun içiyle sildi. "Ne biçim adamsın" dedi, "Roman yazıyorsun, şiir yazıyorsun ama bir tek edebiyat dergisi okumuyorsun" Cevap vermek istemedim. Sağa sola baktım, "Okumaya zamanım olmuyor, Cumhuriyet'le Türk Solu'nu ancak okuyorum" dedim. "Sana bir teklifim var" dedi, "edebiyat dergilerini ortak alalım" Teklif hiç hoşuma gitmedi. Cumhuriyet'le Türk Solu'nu alıyordum, birkaç derginin daha sırtıma binmesini istemiyordum. Reddedemezdim de, cebimdeki ve hesabımdaki parayı kuruşu kuruşuna biliyordu. Ben susunca devam etti. "Sen ot gibi yaşamayı benimsemiş bir insansın" dedi, "dergilere ve yeni çıkan kitaplara para vermiyorsun. Deve kuşunun başını kuma gömmesi gibi, gömmüşsün kafanı okul kitaplığının klasik romanlarına, donmuş, klasikleşmişsin. Yeni siyaset, yeni edebiyat, yeni hayat sana küsmüş. Gel şu edebiyat dergilerinin alımına ortak ol, daha önemlisi, bu dergileri oku, tartış özümle" Akıl vereyim derken akıl vermeye başlamıştı. "Bi dakka" dedim, "ben konuşmamı bitireyim, ondan sonra, önerilerin neyse sen sıralarsın" kabul etti. Gülümseyerek dinlemeye başladı beni. "İkinci olarak" dedim, "Sen çok kitap alıyorsun. Mecbur değilsin yayınevlerini zengin etmeye" "Mecburum" diye hemen karşı koydu. Bir alacaklı olarak "Mecbur değilsin" dedim, "Başkalarından ödünç alıp okuyabilirsin" Fesuphanallah dercesine başını iki yana salladı, "Ben" dedi, "aldığım kitabı döne döne okuyorum, altını çiziyorum, kenar notları düşüyorum, cebimde gezdiriyorum, her kitabı, tasarılarımın dayanacağı dökümanların bir parçası ve elimi attığımda hemen bulabileceğim bir kaynak olarak görüyorum" Diretince diretmedim. Ödün vermeye alışık bir adam olmadığını biliyordum. "Bak yine sözümü kestin, bırak bitireyim" dedim. "Tamam, devam et" dedi. "Sen okul dışına çıkıp da, yatılı yemeğine yetişemeyince, lokantaya gidiyorsun" "Ee ne yapayım, bir çorba içiyorum" diye atıldı. "Olmaz" dedim "Bir çorba içen az salçalı bir pilavla devam eder ki, borçları birikmiş, yoksul, yatılı bir öğrenciye yakışmaz bu. Öğle yemeğini kaçırdın mı, akşam yemeğine kadar sabredeceksin" Gülümseyerek alnının terini avucunun içiyle sildi. "Sürekli okuyorum, gözlerim ağrıyor. Yatılı yemeğine ulaşamayınca mecburum" İki yudumda bitirdim oraletimi. "Sözümü kesme, mecbursun" dedim. "Sabah kahvaltısında, ekmeğin arasına bir parça peynir koy, kağıda sar, cebine at, acıkınca yersin" cevap vermedi. Memnun oldum. Devam ettim. "Bir yıl hiç elbise ve ayakkabı alma. Bak, yeni bir ayakkabı almışsın" "Mecburdum. Ayakkabı, ayağıma küçük geldiği, tabanımı vurduğu halde altı ay giydim. Sağ ayakkabımın altı delikti üstelik" Engin ve alabildiğine iyimser bir havadaydı. Çok daha iknacı bir havada, "Mecbur değildin" dedim. "Ayakkabını haftada bir boyayacaksın. Altı delindi mi, parça kösele vurduracaksın" Arkaya yaslandı, "Ayağına bir numara küçük geliyorsa?" diye sordu. "Arkasına basarak terlik gibi giyeceksin" dedim. Cevap vermedi, kafasının yattığına yordum bunu. Gayet memnun, devam ettim. "Kantinden uzak duracaksın. Ben dikkat ediyorum. Sen gece kütüphaneden yukarı çıkıyor, saat sekiz ile dokuz arasında, bir ÖMÜR yoğurdu yiyorsun. Kütüphaneye iniyorsun yeniden. İki saat okuyor, yeniden çıkıyorsun yukarı, kantin kapanmadan, saat onbirde bir şişe süt içiyorsun" Biraz düşündü, "Doğru" dedi gülümseyerek. "Mecburum, midem kazınıyor. Akşam yemeğini saat beşbuçukta yiyoruz. Beşbuçuktan, gece bire kadar okuyorum" Bu kadar insafsız olma, beni anlamaya çalış dercesine bakıyordu. Gayet ciddiydim. "Mecbur değilsin" dedim. "Dolabına ekmek al. Ben karavanadan artakalan patatesleri, fasulyeleri, nohutları, eşek baklalarını eziyor, ekmeğin arasına dolduruyorum. Bunu da kağıda sararak sıcak kalorifer radyatörlerinin arasına sıkıştırıyorum, tost gibi oluyor. Acıkınca çıkarıp yiyorum. Sen benim bu yöntemimi bilmiyor musun? Seni zaman zaman, kantin tostu yerken de görüyorum" Hemen itiraz etmedi, biraz düşündü. "Senden başka herkes kantin tostu yiyor" dedi.

Sonunda, borçları temizlemek için, bütün "mecburum'ları" iptal etti, ancak ikisi hariç: Kitap ve dergi. Ben de, iki "mecbur değilsin'i" iptal ettim: Kitap ve dergiyi. Kitapları ve dergileri ortak alacaktık. Ve alınan yeni kitaplarla yeni dergilerin tümünü okuyacaktım. İbo'yu borç batağına batıran asıl unsurdu kitaplarla dergiler. Bir yıl içinde tüm borçlarını temizledi, bana olan borcu hariç. Okuldan atılıp profesyonel devrimci hayata başlayınca, "sana olan borcumu, devrimden sonra ödeyebilirim, diyecektim, ama bunu bile diyemem. Şana olan borcum tarihe karışmış oldu" dedi. Güldüm, "Niye?" dedim. "Çünkü ikimiz de profesyonalleştik. Ömrümüzün sonuna kadar, halk için, karın tokluğuna çalışacağız. Tüm küçük keseler, bir büyük kesede birleşti. Kahrolsun küçük keseler!" dedi.

"Mecbursun!" diyemedim.

Umut Yayımcılık Nihat Behram'la anlaştı

Yayınevimiz tarafından "Ser Verip Sır Vermeyen Komünist Önder İbrahim Kaypakkaya- Hayatı Ve Mücadelesi" isimli kitabın yayınlanmasının ardından yayınevimizin, eksik ve yanlış bilgilendirmelerden dolayı çeşitli çevrelerce polemik yapılmak istendi. Yayınevimiz devrimci sorumluluğu gereği bu sorunu ortadan kaldırmak amacıyla, kitabın yazarı olan N. Behram'la Avrupa temsilciliğimiz aracılığıyla ilişki kurdu. Bu ilişki sonucu 18 Haziran 1993'te İsviçre'nin Basel şehrinde Nihat Behram'la varılan antlaşmayı, kamuoyunu bilgilendirmek için olduğu gibi yayınlıyoruz.

Umut Yayımcılık

"Ser Verip Sır Vermeyen Bir Yiğit/İbrahim Kaypakkaya Hayatı ve Mücadelesi" adlı yapıtına ilişkin olarak yazar Nihat Behram ile Umut Yayımcılık arasında yayınevinin önerisi ve verdiği temsil yetkisiyle yapılan sözleşme:

Yapıtta hayatı ve mücadelesi anlatılan İbrahim Kaypakkaya'yı, önderleri sayan ve O'nun çizgisini izleyenlerin, söz konusu yapıtına duydukları içtenlikli büyük ilgi ve bunun bir ifadesi olarak, yapıtı olası ticari ve politik spekülasyonlardan sakınma duyguları ve kendi kurumlarında topluma sunma arzuları, Nihat Berhram'ın da, aynı içtenlikle saygı duyduğu bir durumdur.

Ancak, ilk yayımlandığı 1977 yılından bu yana değişik yayınevlerince basımı yapılan ve genel olarak da sürekli yasak altında kalan yapıtı nedeniyle, yazar Nihat Behram'ın, başka yayın kuruluşlarıyla yayım hakları sözleşmeleri var iken, Umut Yayımcılık tarafından basılması, esas olarak Umut Yayımcılık'ın da istemediği bir yanlışlıktır. Herhangi bir kötü niyet taşımıyor da olsa, yapılmış olan bu yanlışlık nedeniyle, Umut Yayımcılık, yapıtın yazarı ve yayın hakları sahiplerinden özür dilemektedir.

Karşılıklı devrimci hoşgörü, anlayış ve duygu birliği temelinde, yazarla yapılan görüşmeler sonunda, İbrahim Kaypakkaya'nın ölümsüz anısını, her türden tartışmaların dışında ve üstünde tutma noktasında yazarın gösterdiği hassasiyet, Umut Yayımcılık'ın da içtenlikle katıldığı bir duygu olmuştur. Bu sözleşme de, bu bütünlüklü anlayış birliğinin bir ifadesi olarak hazırlanmıştır. Karşılıklı güvensizliğin bir belgesi olarak değil, dostça ilişkilerin, mevcut politik sistem içerisinde güvenceye alınması zorunluluğundan kaynaklanmıştır.

Yazarla Umut Yayımcılık arasında yapılan bu sözleşmenin gerekleri olarak, **Nihat Behram söz konusu yapıtının yayım haklarını Umut Yayımcılık'a devretmektedir.** Umut Yayımcılık, kitabın ulusal ve uluslararası dillerdeki basımlarıda, yazarının emek ve yazarlık haklarına saygılıdır ve yükümlülüklerinin bilincindedir. Yapıtın orjinal yapısının korunması ve geliştirilmesi konularında, yazarla görüş birliği içindedir. Umut Yayımcılık, yapıtın kendisine özgü etkilerinin maddi ve manevi sonuçlarından yazarı yararlandırmaya özen gösterecektir.

Umut Yayımcılık, kitabının var olan tüm yayım hakları anlaşmalarının feshi ve bu hakların Umut Yayımcılık'a devri nedeniyle, yazarın telif hakkını kendisine ödemeyi kabul etmiş ve bu sözleşmeyle birlikte, ödeme makbuzu da karşılıklı olarak imzalanmıştır. **Yazarla başka yayım kurumları arasında bundan önce yapılmış bağlantı ve anlaşmalardan doğan sonuçlardan Umut Yayımcılık sorunlu değildir.**

Umut Yayımcılık, yazarın desteklenmesi, karşılıklı dayanışmanın geliştirilmesi ve manevi ilişkilerin güçlendirilmesi konusundaki özel düşünce ve amaçlarını, bu sözleşmeden farklı olarak ve ticari ilişkilerin dışında ve üstünde ele almaktadır.

Taraflar karşılıklı hak ve sorumluluklarının bilincindedir. Bu nedenle, bu sözleşme metninde tek tek belirtilmesine gerek duyulmamıştır.

Umut Yayımcılık'la Nihat Behram arasındaki dostluk, bundan böyle daha da sınırsız bir gelişme gösterecektir.

Kendine yapılmasını istemediğin birşeyi başkasına yapma

Baba oğlunu döğüyor, oğul büyüyünce babasını. Adam karısını döğüyor, kadın fırsat bulunca kocasını. Abi kardeşini döğüyor, kardeş güçlenince abisini.....

Zor, yani şiddet eğitimden, dialogdan, tartışmadan her zaman önce geliyor toplumumuzda. Bışımzdaki faşist devletin ilkokullardan başlayarak bize verdiği eğitim bu, "zor" herşeyin başı olagelmiş. Bunun tam karşıtı olan dalkavukluk, boyun bükme, yaltaklanma, zor teorisiyle başabaş gidiyor toplumumuzda. Öyle ya "Bükemediğin bileği öpeceksin" ya zorba olacaksın ya dalkavuk. Toplumun çeşitli tabakaları arasında bu anlayış özde aynı olmakla beraber uygulamada çeşitlilik gösteriyor. Faşist devletin zoru karşısına, devrimci zoru, şiddeti çıkarmak, koymak devrimin en meşru hakkıdır. Bu devrimci "zor" yalnız o zoru uygulayan grubun, partinin hakkı olmakla kalmayıp tüm bu zor altında inleyen mazlum halkların da menfaatinedir. Bu faşist zora karşı mücadele etmek bütün zorluğuna rağmen "kolaydır" Fakat, bir başka zor vardırki külahını ters giydirir adama. Hele bir de toysan ikna ve sabır gücün yoksa, uzun süreli bakmıyorsan, derin köklerini görmüyorsan bu zorun, günü kurtarmaysa politikan, ayvayı yedin gitti demektir. Eğitimci, iknacı, toplumcu, devrimcilik adına ayrımcılık adına hiç istemediğin hade bir de bakarsın sen de bir tarafı tutmuş, kavganın ta ortasındasın. Ya baba dediğini dövüyorsun ya karını ya kardeşini.

Bu halkın kendi arasındaki birbirlerine uyguladığı zordur. Düşmanın kasıklarını çatlatırcasına güldüğü andırır da.

Sadede gelelim.

1987 Eylülündeyiz. DABK, Konferas diye bir ayrım olmuş. Konferans cephesi diyorki "Askerler darbe yaptı" DABK'a sorarsan "Konferansçılar 2. MK'cılarla partiyi tasfiyeye yöneldi" ölü, yüzlerce yaralı, matbaa baskınları, pusular, kontr-Gerilla tanımlamaları, sokak çatışmaları vs. vs. yok!

Bütün silahları DABK mı aldı, ölürüz de alırız yok!

"Konferansçı Tasfiyeciler partiyi tasfiye etttikleri için öldürülmeli" Yok! Her yokluk kötümüdür? Ben inanmıyorum. Ve sizdeki bu yokluğun zengin bir varlık olduğuna, ben de yok diyemeşeceğim. Demek hâlâ öldürülmesine karşısınız bir devrimci değerin? Ve bağırıp çağırıp bu "yokluğunuzu" var edip fetva istiyor birileri, yine kendi gibi devrimci olan birilerini yok etmek için? Bırakınız bağırıp çağırıp eleştiriyoruz adına söylensin ve sizi teşhir ettiğini sansın birileri.

İnanır mısınız

Onlar bağırdıkça, sizler dağ gibi büyümemekte sevilmektesiniz!...

OTURAN ADAM

Konserden sonra coplar konuştu

7 Ağustos'ta Antalya konya altı açıkhava tiyatrosunda Ferhat Tunç bir konser verdi.

Konser boyunca Sivas katliamına, kirli savaşa karşı halkların kardeşliğini vurgulayan türkülerle coşan kitle yer yer attığı sloganlar nedeniyle konser bitiminde polis tarafından coplu bir saldırıya uğradı. Birçok insan yerlerde sürüklendi. Ve 30 kişi gözaltına alındı. 10 Ağustos'ta İstanbul İHD'de olayla ilgili bir basın açıklaması yapan Ferhat Tunç; " Bu ülkede insanlar konsere gitmenin, türkü dinlemenin bedelini artık coplanarak veya gözaltına alınarak öder duruma gelmişlerdir" şeklinde tepkisini dile getirdi.

Yargısız infazların gözaltında kaybolmaların olduğu, gazetecilerin kaçırılarak öldürüldüğü bir dönemden geçildiğinin yer aldığı açıklamada: "Bugün artık çabamızı bireysel bir çaba olmaktan çıkarıp halkın haklı davasına hizmet eden her türden baskıya ve şiddete karşı birlikteliğe dönüştürmek olmalıdır. Sanata ve halka karşı sürdürülen bu uygulamaları kınarken gözaltına alınanlar derhal serbest bırakılmalıdır" dedi.

Gazetemiz yayına hazırlanırken bize ulaşan bilgilere göre gözaltına da 70 kişinin olduğu ve 10. Ağustos günü serbest bırakıldıkları söylenmekte Sivas'ta yanan Emeniler için ayağa kaktıklarına dair ifade vermeye zorlandıkları ve doktor raporu için 40'ar bin lira alınmak istendiği bildirilmektedir.

Kültür cephesinde savaşmasak da olur mu?...

Bu soruya ilk anda "Pekala olur" diye yanıt verebiliriz. Doğrusu düşmanı sanatla, edebiyatla, estetikle yenecek halimiz de yoktur. sınıf mücadelesinin kızgın alanları ve hele savaş meydanları tiyatro sahnelerine hiç benzemez. Bu da doğrudur. Nihayet, kültürel etkinlik göstermek için "Sanatsal yeteneklere sahip olmak gerektiğini" de söyleyecek olursak, kendimizi huzur içinde bir kenara çekebilir ve "Bu işi aydınlar yürütsün" diyebiliriz.

Ama kültür konusunda böyle bir mantık yürütme neye benzer?

Savaşı politikadan ayrı düşünmeye ve "politik sorunlarla parti örgütleri uğraşsın" demeye!...

Evet, salt askeri bir yapı olmayan halk ordusunun devrimci savaşçıları için politikayı önemsemezlik ve politik çalışmadan yan çizmek ne kadar yanlışsa, kültür olayını umursamazlık ve kültürel faaliyetten kendini geri tutmak da bir o kadar yanlıştır.

Çünkü, politikasız savaş olamayacağı gibi, kültürsüz devrim de olmaz. Kültür cephesinde savaş verilmeden burjuvazi ve gericilik tam anlamıyla yenilemez.

Çünkü, politika gibi, felsefe gibi, kültür de ideolojinin başlıca unsurlarından biri ve hatta diyebiliriz ki, geniş halk yığınları içinde her türden gericiliğin kendi ideolojisini yaymasının ve sınıf hakimiyetini üretim ilişkilerinden ya da toplum düzeninden daha esaslı olarak insanların beyin kıvrımları içinde kurup sürdürmesinin en etkin aracıdır.

Bunun böyle olması neyle açıklanabilir?

Kültürün bir toplum yaşamı içindeki yeri ve kültür olaylarının politikaya uzak olan insanlar üzerindeki ideolojik etki gücü ile...

Şöyle ki, kültür kapsamına giren ve hepsi de bir ruhi şekillenmenin aracı olan unsurlar; örneğin dinsel ve ulusal gelenekler, ahlaki değer yargıları ve töreler, estetik ölçüler, folklorik özellikler, müzik-edebiyat ve her türlü sanat yoluyla iletişim içinde bulunan duygular, dil-üslup ve çeşitli alışkanlıklarda somutlanan yaşam tarzı ya da karakteristik davranış özellikleri, geniş halk yığınlarının her an her yerde dolaysız ilişkiler içinde bulunduğu, canlı şekilde yaşadığı ve adeta hava gibi soluduğu şeylerdir.

Bir anlamda ideolojinin cisimleştiği ve somut biçimler kazandığı bir sosyal yaşam alanıdır kültür.

Bu nedenle, toplum üzerinde ideolojik hakimiyet olayını önemseyen ve kitlelerin körü körüne de olsa kendi aşağılık siyasetlerine desteğini gözeten sömürücü hakim sınıflar, halkın kültürel yaşamına derinden nüfus etmeye çalışır. onu işine geldiği biçimde kâh tevekkül, kâh köşe dönme halkın kültürel yaşamına derinden nüfuz etmeye çalışır; Onu işine geldiği biçimde, kâh bağnazlık, kâh özünü inkar ve yabancılaşma duyguları ile yoğurur durur. Her türlüsü ile kendine güvensiz, kendi geleceğini belirleme gücünden yoksun, akıntıya kapılmış giden ve koyun sürüsü gibi güdülen insan tipleri oluşturmaya yönelir. Bu sayede kolayca hükmetmeyi amaçlar.

Emperyalizm bunu dünya ölçüsünde gerçekleştirmek ister. Bundan dolayıdır ki, bir kültür emperyalizminden bahsedilir.

Dünya ölçüsünde iletişim araçlarını ellerinde bulunduran, bir çeşit Medya Krallığı oluşturan ve uydu yayınları ile girmedikleri bir ülke ve hatta ücra bir köy evi bile bırakmayan emperyalist merkezlerin kültür bombardımanı, böylece bizim şehir yüzü görmemiş çocuklarımızı bile kendi doğal yaşantılarının sadeliğinden alır, Rambo'ların, Madonna'ların yapay dünyasına götürür, hayal aleminde gezdirir, özenti batağında yüzdürür.

Emperyalist kültürün pençesinde kimliğini yitirme, yabancılaşma ve yozlaşma için Almancı olmak bile gerekmez artık; en çarpıcı etkileriyle o kültür evinizin içinde ve bebelerinizin körpecik beyinlerine esaret zincirlerini vurma yolundadır.

Demek ki, kültür deyip geçmemeli. Kültürün gericisi insanlar için bayağı afyondur. İlerici ve devrimci kültür ise, uyarıcı bir iksir!.. Her ikisi de politikanın hiztmetindedir.

Şu farkla ki, karşı-devrim kitlelerin bilinçsizce desteğine ve kör itaatine dayanmak zorunda olduğundan, onları toplumsal gerçeklerin ve kendi sınıf çıkarlarının ayrımına vermekten uzak tutacak bir depolitizasyona tabi tutarken, devrimci kültür ise tam tersine bütün gücüyle kitleleri politize etmeye önem verir.

kitlelerin politikayla ne kadar yakından ilgili olduğunu önemli ölçüde kültür düzeyi belirler.

Burjuva anlamda "çok kültürlü" olan biri çok politik olmaz elbette. Bizim kültür düzeyinden anlamamız gereken fazla mürekkep yalamışlık değildir. Her konuda bilginin ve entellektüel birikimin de bir yerde önemi olmakla birlikte, daha anlamlı olan, kişilik bakımından insanı güçlü kılan ve insan olmanın gururunu yaşatan erdemlerin belirlediği, ideolojik öze ilişkin bir kültür formasyonudur.

İşte, devrimci kültür almış bir insandan söz edildiği zaman en baştа anlaşılması gereken de bu öze ilişkin değerler olmalıdır.

Buradan halkı devrimcileştirme ve toplmu dönüştürme sorununa gelecek olursak, kültür cephesinde her türden gericilikle mücadelenin önemi kolayca bilince çıkar ve bu cephede savaşmasak devrimin nasıl olanaksızlaşacağı kendiliğinden anlaşılır.

Eğer devrimi kitleler yapacaksa ve kitlelerin devrim yapması da onların ruhunda ciddi değişikliklerin olmasına bağlıysa; ideolojik-siyasi öncülük gibi kültürel yönlendirmenin de şart olduğu şüphe götürmez bir şeydir. Tabi ki, kitlelerin ruhunda ve bilincindeki sıçramalı gelişmeler, devrimci eylemin dışında yaşanacak değildir. Kitleler en iyi kendi öz deneyimleri içinde eğitilir. Ama, bu doğru anlayış da, düşmana karşı politik-askeri savaş ile kültür savaşının iç içe yürütülmesi gereğinden başka birşeyi göstermez. Yine aynı gerçekliğin altını çizer. Ve bu doğrultuda Marks'ın da, Lenin'in de, Maonun da söylediği aynıdır:

Devrimler Kültür Cephesinde de kıyasıya savaşı gerektirir.

Bu cephedeki savaşın kimin işi olduğuna gelince, istisnasız bütün devrimcilerin işidir.

Kültür, entellektüel bilgi ile ölçülen birşey olmadığı gibi, sanat ve edebiyattan ibaret de değildir. Sanat, edebiyat, müzik, folklor ve estetik konusu olan her türlü yetenek, kültürel etkinliğe can katar, güç verir. Bu nedenle söz konusu yeteneklerin geliştirilmesi de önemlidir. Ama, bu demek değil ki, kültürel mücadelenin içinde olmak için meslekten bir sanatçı ya da bilim adamı ölçüsünde aydın olmak gerekir.

Şu ya da bu konuda uzmanlığı olmasa bile, her devrimcinin kendi çapında bir aydın olduğu da unutulmamalıdır. Evet, proleteryanın ideolojisini özümsedikleri ölçüde devrimciler proleter aydınlardır ki; bu, burjuva anlamda "aydın" olmaktan çok daha anlamlı ve insanlık için önemlidir. İnsanlığın aydınlık bilinci, onuru ve şuuru olmak demektir. Gerilla tipi devrimcilik ise, salon devrimciliğinden farklı niteliği ve güçlü karakteri ile, kitleleri hem politik hem kültürel bakımdan seferber etmede büyük üstünlüğe sahiptir.

Hasret Gültekin Kültür Merkezi

Sivas katliamında yakılarak katledilen Ozan Hasret Gültekin'in ailesi, Gültekin'in yayınlanmış ve yayınlanmamış bütün eserlerini arşivlemek, Ozan'ın ilkeleri doğrultusunda yeniden değerlendirmek amacıyla "Hasret Gültekin Kültür Merkezi" kurmaya hazırlanıyor.

Fotoğraf sergisine yasak

3 Ağustos'ta Ankara'da Çankaya Belediyesi ile Magma Fotoğraf Grubu'nun ortaklaşa Konur Sokak'ta açtıkları "Sesini kaybeden şehir" isimli fotoğraf sergisi Ankara valiliğinin kararıyla 4 Ağustos'ta yasaklandı. İHD Ankara Şubesi'nden yapılan açıklamada Sivas katliamına yönelik tepkileri anlatan fotoğraflardan oluşan serginin valilikçe "kapalı mekanda yaparsanız izin veririz" gerekçesiyle kapatılması protesto edildi.

Muammer Özer'in son filmi

Sanat çalışmaları boyunca 25 kısa, 3 uzun metrajlı film yapan yönetmen Muammer Özer son çalışması "Özlem" de siyasi mahkum çocuklarını kendisine konu aldı. 1989-90 yıllarında çekilen 40 dakikalık drama-dökümanter film, 12 Eylül darbesi olduğunda dünyaya henüz gözlerini açan çocukları konu alıyor. Uzun yıllardır İsveç'te yaşayan Özer, bu filmi de İsveç Film Enstitüsü'nün 600 milyon liralık yardımıyla gerçekleştirmiş.

İlk gösterimi Mimarlar Odası İstanbul Şubesi'nde yapılan film önümüzdeki günlerde çeşitli meslek odaları ve sendikalarda da gösterilecek

"Sabah Tufanı": Çin Devrimi'nin ve Mao Zedung'un yaşam öyküsü

Bu yıl, Mao Zedung'un yüzüncü doğum yıldönümü. 1893'den 1993'e tam yüz yıl oldu. Onun yaşamı, devrime ve insanlığın nihai kurtuluşuna adanmış bir yaşamdır. O yüz milyonlarca insanın katıldığı yüzyılımızın en kitlesel devriminin önderi, Dünya proleteryasının ise büyük öğretmenlerinden biridir.

Kendi ülkesi de dahil olmak üzere, Sosyalizmin kalelerinin birer birer yıkıldığı, "Sosyalizm öldü" çığırtkanlığının revaçta olduğu günümüzde O'nun düşüncelerini kavramanın, anlamanın daha ötesinde sahiplenmenin önemi tartışılamaz. Bunu yaparken kuşkusuz O'nun, Çin Devrimiyle bütünleşen yaşamını ve beraberinde düşünsel gelişimini bilmenin önemi de gözardı edilemez. Onun yaşamı, sınıfsız toplum mücadelesinin sıradan bir parçası olmanın ötesindedir.

Türkiye'de onun düşünceleri ve yaşamı konusunda bir dizi kitap yayınlanmıştır. Özellikle, 1960'lı yılların sonlarından 1970'li yılların ikinci yarısına kadar olan süreçte bu kitaplar okuyucuya sunulmuştur. Bu, populist yanı ağır basan yayın furyası, Mao Zedung'un Türkiye'de yanlış zeminlerde tartışılmasının da kaynağı olmuştur. 1960'lı yıllardaki Uluslararası Komünist Hareketin içindeki tartışmalarda Onun belirleyici yanı esaslı bir biçimde kavranmayarak, bu yayın furyasının anlam ve içeriği iyi değerlendirilmemiştir.

Elimizde bulunan ve Berfin yayınlarının ikinci baskısını yaptığı Sabah Tufanı da ilk baskısı yukarıda belirttiğim zaman diliminde yayınlanan kitaplardan. İçeriği ve anlatımıyla o dönem yayınlanan birkaç iyi kitaptan biri olarak gösterilebilinir. Birçok olumlu özelliğine rağmen, bütünüyle de o çemberin dışında değildir. Üstelik yazarın kendisinin de vurgulamış olduğu gibi Mao Zedung'un yaşamı ve düşünceleri konusunda bir yığın yanlış bilgi dolu kitap ve makalelerin olduğu düşünülürse, Sabah Tufanı biraz daha bu sınırı aşabilen bir kitap.

Kitabın yazarı Han Suyin, Çin'de doğmuş, yaşamının bir bölümünü Singapur'da ve Avrupa'nın çeşitli kentlerinde geçirmiş, buralarda Çin üzerine verdiği konferanslar ve yazdığı kitaplarla tanınan biri. Sabah Tufanı yazarın en önemli kitabı sayılıyor. Yazar, Sabah Tufanı'nı yazarken belgelere ve canlı tanıklıklara başvurduğunu söylüyor.

Kitap iki ciltten oluşuyor. Birinci cilt, Mao'nun doğumundan 1954'e kadar olan gelişmeleri, ikinci cilt ise bu tarihten sonraki gelişmeleri ele alıyor. Elimizdeki birinci cilt, iki bölümden oluşuyor. Birinci bölüm, Mao Zedung'un çocukluk yıllarından, Çin devriminde önemli bir dönemeci oluşturan Uzun Yürüyüşe kadar olan gelişmeleri ele alıyor. İkinci kısım ise, İkinci Birleşik Cephe döneminden Kore savaşı'na kadar olan kısmı kapsıyor.

Sabah Tufanı, özellikle Çin Devrimi'nin sorunları ve ÇKP içindeki gelişmeleri oldukça ayrıntılı veriyor. Bu konuda okuyucuya sunduğu veriler, kitabı oldukça önemli kılan birkaç nedenden biri. Diğer önemli özelliklerden biri ise, Mao Zedung'un kişiliğine yönelik yaptığı tespitler olarak gösterilebilinir. Mao Zedung'u abartısız, bir insan, bir birey olarak ele alıyor. Mao'nun kişiliği üzerine şunları yazıyor:

"Mao bir bilmece değildir. O, bir bütünselliktir; tüm ulusu kucaklayan, çağını ve halkını kendinde cisimlendiren bir insandır. Mao ne denli devrimi yarattıysa, devrimde o ölçüde Mao'yu yaratmıştır. Mao'nun hayatı yalnızca kendi hayatı değil, aynı zamanda Çin'in belli bir döneminin yansımasıdır.

Mao her zaman bu gerçeğin bilincinde olmuştur. Mao Zedung, çelişmelerle dolu bir insandır. Bir köylü gibi küfreden ve tükürен, ama klasikleri özümsemiş bir aydın; sigara üstüne sigara tüttüren sağlık düşkünü, hem son derece şakacı ve neşeli, hem de son derece ciddi bir insan; açık yürekli ve akıllı; saf, ama enayi olmayan yalın ve karmaşık, titiz ve kılı kırk yaran, ama giyimine zerre kadar aldırmayan tarihi yaratan bir insan kadar sabırlı, ama eylem anı geldiğinde harekete geçmekte bir an bile duraksamayan bir insan"

Bu olumlu özelliklerine rağmen kitap, üzerinde durulması, tartışılması gereken bunun da ötesinde reddedilmesi gereken bir dizi değerlendirmeyi içeriyor. Üstelik bu konuların her biri bir makale boyutunda tartışılacak kadar da kapsamlı konular. Örneğin, Stalin-Mao ilişkisini ele alış biçimi, Çin-Amerika ilişkileri ve "Mao Zedung düşüncesi"ni kavrayış biçimi vb. bu türden konuları oluşturuyor. Yazarın bu konularda yazdıkları, gerçek anlamda Mao Zedung'un düşüncelerini kavrama noktasında zaaflı olduğunu gösteriyor.

Kitabın ikinci cildi, yayınlanmadığı için yazarın Mao Zedung'un yaşamının son dönemlerine denk düşen olayları nasıl ele aldığı konusunda şimdiden kesin birşey söylemek doğru olmaz. Ancak çevirmenin düştüğü bir dipnot yazarın ikinci ciltte de zaaflarına devam ettiğini gösteriyor. Çevirmen Coşkun Irmak(?), Çiang ve diğer MLM için Deng kliğinin ağzından çıkabilecek olan şu satırları düşüyor: "Hun Suyin'in de bilirttiği (Dipnot işareti verilen yerde bu belirtme yok-bn) gibi, daha o zamanlar merkez komitesi içinde bazı üyeler Çiang Çing'e karşı çıkmışlar ve ona bazı hatalı eğilimlerinden ötürü önemli bir sorumluluk verilmemesini savunmuşlardı. Çiang Çing, özellikle Proleter Kültür Devriminden sonra ÇKP içinde Dörtlü Çete olarak bilinen hizipte yer aldı. Dörtlü Çete, ideolojik olarak dogmacıydı. ML-MZD'ye karşı çıktı ve revizyonizmi uyguladı"

Günümüzde MLM'nin bütün değerlerine topyekün bir saldırın olduğu düşünülürse, Mao Zedung'un 100. doğum yıldönümünde Deng kliğinin ağzından onun ve Çin Devriminin öyküsünü duymak fazla bir anlam taşımaz. Ancak eser, bütünüyle Deng kliğinin ağzından yazılmış da denilemez. Çevirmenin yukarıda alıntılanan yersiz ve anlamsız ekleri, okuyucuyu böyle bir kanıya sürüklese de, bunu yıkabilecek oldukça önemli bilgi ve değerlendirmelere de sahip. Çin Devrimi'nin hâlâ güncelliğini koruyan kazanımlarının nasıl elde edildiğini; yüz milyonlarca insanın aydınlık bir dünya için nasıl savaştığını, öldüğünü; "Çinkang dağlarında ne tür bir Marksizm var acaba?" diyenlere karşı Marksizmin nasıl kavrandığının öyküsünü öğrenmek isteyenler için okunması gereken bir kitap.

İFADE TUTANAĞI

İFADENİN ALINDIĞI YER TARİH SAAT :
İFADEYİ ALANIN ADI SOYADI GÖREVİ :
TAL.HALİNDE MÜDAFİİ'NİN ADI SOYADI :
İFADE VERENİN ADI VE SOYADI :
BABA ANA ADI :
DOĞUM YERİ VE TARİHİ :
NUGUSA KAYITLI OL YER :
Yukarıdaki Bilgiler doğru olarak çe-
vrilecektir TCK.Md.343.
ŞAHSİ HALİ VE EK BİLGİLER
ANA ADI VE ANASININ KIZLIK SOYADI
İKAMETGAH ADRESİ VE TELEFONU :

İŞ ADRESİ VE TELEFONLARI :

MESLEĞİ- UYRUGU :
MEDENİ HALİ-EKONOMİK DURUMU :
ÖĞRENİM DURUMU-SABIKA DURUMU :
İSNAT EDİLEN SUÇ :
İFADE :Bana kimliğime ilişkin soruları doğru olarak çev

Ananızın kızlık soyadını biliyor musunuz?

Yukarıda gördüğünüz Türkiye Cumhuriyeti'nin herhangi bir karakoluna yolunuz düşerse mutlaka önünüze sürülecek bir ifade tutanağı örneğidir. Siz siz olun ananızın kızlık soyadını unutmayın!

Vicdani alacak

DİSK- OLEYİS yöneticileri DİSK'in kapalı olduğu dönemlere ait kıdem tazminatlarını 1985'te kayyum vasıtısıyla aldılar. Ancak bu para gözlerini doyurmadı. Daha sonra DİSK'in aklanmasıyla yapılan toplantılarda yönetimden herkese 120 milyondan 420 milyona kadar varan senetler verildi ve sendika bu senetlerle borçlandırıldı. DİSK yönetiminin son 8 ay için yaptığı denetlemelerde ise yönetimin hacama ve ücret olarak tam 3 milyar 237 milyon lira harcadığı, ayrıca aralarında anlaşan yöneticilerin bir örtülü ödenek havuzundan da sürekli kendilerine para çektikleri belirlendi. Yolsuzluktan sabıkalı OLEYİS yöneticileri geçtiğimiz günlerde yapılan genel kurulda sendika'dan uzaklaştırıldılar.

OLEYİS yöneticilerini böylesine açgözlü yapan ve pervasızca soygunlara iten dürtü neydi? Tabi ki 12 Eylül döneminde binlerce işçi adına yaşadıkları mahrumiyet.

Bakın habire tıkınırken ne demişler:

"bizim yasal alacağımız yok ama vicdani alacağımız var"

Sahte ve sahici PKK'lılar!

Milliyet gazetesi 8 ağustos tarihli sayısında "Sahte PKK'lılar" diye bir haber verdi. Habere göre Diyarbakır'da kendilerini PKK'lı olarak tanıtan soyguncular, bir çok işyerinden para topluyordu. Bu eylem sırasında yakalanmışlardı.

Aynı gün, Bugün gazetesi de emniyet müdürlüğü kaynaklı aynı yakalanma olayını "PKK inşaatta" başlıklı büyük bir haber yaptı. Bu habere göre 'de PKK İnşaat işçisi kılığında teröristleri şehre gönderiyordu. Bu yüzden inşaat işçilerine karşı herkesi duyarlı olmaya davet ediyordu.

Bu haberi MGK'ya "yağlama" çekmek isteyen iki gazete de kullandı. Milliyet gazetesi yağı, haberi iç sayfalarda ve küçücük vererek çekti. Bugün de gerçekmiş gibi sunarak birinci sayfadan verdi. Hangisi aferin aldı dersiniz?

İmam camiine dön

Sabah gazetesinin büyük azarcısıAhmet Vardar Bağyurdu Camii İmamı İlhan Şentürk'e diyor ki

Sen de Bağyurdu Köyü Camii imamısın Ama aynı zamanda devlet memurusun. Vazifesine gelmeyen, vazifesini ihmal eden memur hakkında neler yapılacağını benden iyi bilirsin.

Hoca efendi! Namaz vakitlerinde camiye gitmiyormuşsun. İyi de nereye gidiyorsun peki. Madem ki imamsın ve o camide vazifelisin. O zaman namaz vakitlerinde camide ol.

Suç işleme özgürlüğü

Kayseri'de yoğun işkencelerden geçirdirdikleri muhabirimiz Memik Horoz'un direnişçi tavrına çok kızan Terörle Mücedele Ekipleri muhabirimizi savcılığa çıkarırlarken "serbest bırakılırsan tekrar gözaltına alacağız" dediler.

Memik Horoz, savcıyı polislerin niyetlerinden söz ederek duruma müdahale etmesi gerektiğini söyledi. Savcı çok sahiplenici bir edayla önce: "Niye, bu memlekette biz öldük mü?" diyerek silkindi. Sonra devlet bürokratı hüviyetine tekrar bürünerek: "Bu memlekette suç işleme özgürlüğü var. Suç işlediklerinde (polis) konu bize intikal ederse gereken girişimi yaparız" dedi.

Dong

47 milyon maaşlı SHP Çorum milletvekili ve Meclis Adalet komisyonu üyesi Cemal Şahin diyorki: "Memur SHP'ye 'Allah razı olsun' demeli. Hiçbir memur enflasyonun altında ezilmiyor,

Aksine sosyal refah içinde. Memurun işi garanti, bordrosu hazırlanıyor, beleşten maaş alıyor"

İşçiler hangi gezegenden?

Tansu Çiller Türk-İş'in ücret teklifini çok bulmuştu. "Katiyyen veremeyiz" diyordu. İşçilere üvey, patronlara öz analık yapan Çiller prensiplerini kesinlikle bozmamalıydı. Yoksa arkasından Özelleştirme maydan muharebesini nasıl kazanacaktı? Bayram Meral'le oturdukları pazarlıkta bir de "halka soralım" diye bir şey attılar ortaya. Elbetteki halk ve işçi ayrı değildi. Bunu medya birinci sayfaya çıkardı. Çiller halka sormaya karar verince işçileri bir gülme krizi tuttu. Bu "Ana" şimdi kendilerine mi soracaktı? "Size para verelim mi?" diyecekti. Elbette bunun yalan olduğu, bir göz boyama, bir sahtekarlık olduğu ortada idi. Ne yapılırdı bu durumda bol bol dalga geçilirdi. Nitekim Harb-İş Sendikası üyesi Tersane işçileri birbirlerini gördükleri yerde sunu söyleyip gülüyorlardı; "BİZ GEZEGENİMİZE DÖNELİM!"

DEVLETLÛ

Sevgili Babs*

"Sana Munzur'ların eteğinden yazıyorum. Hani sizlere Avrupa yıllarında coşkuyla anlattığım, anlatıp da bitiremediğim, üzerinde zulmünde isyanında hiç eksik olmadığı şu görkemli güzel dağlardan. Sonunda sen de bu dağları tanıdın ve eminimki benim bu hayranlığıma hak verdin. Seninle bir yerlerde karşılaşmayı, uzun sohbetler yapmayı, eskiden olduğu gibi şakalar yaparak seni şaşırtmayı, güldürmeyi tasarlarken; kışın tam ortasında şehit düştüğüne dair haber, bir bıçak darbesi gibi gelerek yüreklerimize sindi. Inanmak istemedik. Haberler kesin olmadığı için beklemeye koyulduk. Birşeyler yazmayı istedim, fakat elim kaleme gitmedi. Haberler giderek netleşti ve ben senin için birşeyler yazmanın zorunlu isteğiyle, seni sana layık yansıtamamanın çelişkisini yaşayarak mektubumu daha da geciktirdim. Şimdi artık bahar geldi, güneş yeniden bize gülümsemeye, ecdadımızın ve bizim asırlar boyunca üzerinde savaştığı kanını akıttığı, bize hem cennet mekan, hem de cehennem ve mezar olmuş bu toprak beyaz karın altından görünmeye yeşilenmeye başladı. Şehit düştüğüne dair haber geldiğinden beri o yöne her baktığımda sanki şu tepelerin ardından çıkıp gelecekmişsin gibi bir duyguya kapılırım. Şu anda gene içimde böyle bir duyguyla yazıyorum. Bir yandan sana dair bildiğim her şeyi yazmayı, tüm dostlara bu kavgada bizim saflarımızda olanlara anlatmayı isterken, bir yandan da seni asla tam olarak yansıtamayacağımın endişesini taşıyorum. Fakat, bilmelisinki sana yüreğimin en anlamlı duyguları, arkadaşlığın, dostluğun, yoldaşlığın içtenliğiyle yazıyorum. Onun için de gerek benim yazma yeteneğim, gerekse kelimeler bunu anlatmada yetersiz kalabilir.

Çevremde insanlar sürekli senden bahsediyorlar. Şehirden ve kırdan insanlar, gençler, yaşlılar, Dersim'in yoksul köylüleri, ihtiyar analar, emekçi kitleler merakla seni birbirlerine anlatıyorlar. Avrupa'nın bu uzak ülkesinden gelmiş, devrimci kadını anlatırken hem şaşkınlıkları, hem hayranlıkları, hem saygıları, hem de üzüntüleri çarpıcı bir şekilde yüzlerinden okunuyor. Tanıyanlar seni tanıdıkları veya gördükleri için garip bir övgüyle anlatıyor, tanımayanlarsa bunu ayrı bir üzüntü nedeni, bir kayıp gibi görerek hüzünleniyorlar. Biliyorsun büyük işler başarmak, güçlü ve sağlam ilişkiler dostluklar kurmak, yüreklere ve beyinlere derinden etkide bulunmak, büyük fedakarlıkları, büyük çabaları ve çok çalışmayı, yoğun emeği gerektirir. Bu anlatılanları dinlerken senin bu kadar kısa bir zamanda ne kadar çok iş yaptığını daha iyi anlıyorum. Kendi kendime "bu kadın bizleri ve bu insanları nasıl etkileyebildi böyle? Nasıl böyle güçlü bağlar, derin dostluklar yaratabildi?" diye düşünüyorum. Kendimi, seni en yakından tanıyan insanlardan biri olarak görüyorum, fakat özellikle ülkede mücadeleye katıldığından beri bu halka ve bu davaya bu kadar derinden hitap edebilmen ve kendini böylesine güçlü bir şekilde mücadele neferi olarak ortaya koyman, beni de şaşırtı. Halk, devrim ve parti davası için yarattığın değerleri gördükçe, seni tanıma sürecinin hâlâ devam ettiğini ve seninle ilgili sürekli yeni şeyler öğrendiğimi anlıyorum. Yani sen aramızda yaşamaya ve bizlere öğretmeye devam eden canlı bir varlıksın ve bir devrimcinin geleceğe bırakabileceği en değerli miras da bu değil midir?

Bunları düşünürken, seninle Fazlı Kaya (Muharrem) yoldaşın şehit düşmesinin ardından yaptığımız bir konuşmada söylediklerini hatırlıyorum. "Genellikle en fazla yaşamayı hak eden yoldaşlar, en erken şehit düşenler oluyor" Bu sözün sana ne kadar uyduğunu düşünüyor ve seni her hatırlamamda olduğu gibi sana ait olan herşey gözlerimin önünden yine bir film şeridi gibi geçmeye başlıyor.

Mektubumun bu bölümünü seni tanımayan ve biraz daha yakından tanımak isteyen dostlar için yazıyorum.

Barbara ile tanışmamız uzun yıllar öncesine, geçmişte benim de yaşadığım Avrupa dönemine kadar uzanır. 12 Eylül'ün karanlık günleriydi. Mücadele her cepheden saldırılara maruz kalıyor, gerek yoldaşlarımız, gerekse bütün diğer devrimci demokrat güçler işkencehanelerde, sokak infazlarında, zindanlarda ve dağlarda katlediliyordu. Proleter öncü, bu mücadelede en seçkin üye ve önderlerini yitiriyor ve bu durum saflarımızda derin etkileşimler yaratıyordu. Bütün bunlara karşı bizlerde tavır almaya mücadeleyi her yönde desteklemeye çalışıyor, yaptığımız herşey bizlere yetersiz geliyordu. Gerek uluslararası durumun giderek kötüleşmesi, gerekse cuntanın estirdiği terör bütün devrimci güçlerde politik, ideolojik ve pratik düzeyde ciddi yaralar açmış, insanların devrimci mevzilerde tutunması daha da zorlaşmıştı. Eylül barbarlığının katliam oluşan bu olumsuz zemin bir yılgınlık ve karamsarlık ortamı yaratmış, bu hem diğer devrimci güçleri hem de bizim saflarımızı bir uçtan bir uca sarmaya başlamıştı. Geçmişte gözlerimizde önder, kahraman görünenler bu ortamda dökülmeye, mücadeleden yan çizmeye başlar olmuşlardı. O zamanlar sık sık bu sürgün durumun ne kadar daha süreceğini sorardım kendi kendime. Avrupa tam bir batak , bu batak bizi de yutacak mı yoksa? Bizler de burada mülteleşecek ülke gerçeklerinden uzaklaşıp yozlaşacak bu eski kahramanlar gibi dökülecek miyiz?" diye düşünür ürperirdim. "İşte gerçek anlamda ölüm bu. Buna izin vermemeli, yaralarımızı sarmalı, hareketi toparlamalıyız. Avrupa'da kalanlar kalsın, dönmek isteyenlerle döneceğiz, Munzur'un o soğuk sularına ve toprağımıza kavuşup bitireceğiz bu hasreti. Eskisinden binkat daha büyük bir enerjiyle kavgayı omuzlayıp götüreceğiz" derdim kendi kendime. Safları sıklaştırmamız sağlam unsurları çürüklerden ayırarak daha inatçı çıkışlara yönelmemiz gereken bu dönemde saflarımızda gelişen sağ ihanet çizgisi bizi arkadan hançerliyor ve yaralarımıza adeta tuz basıyordu. Fakat, bütün bu koşullara rağmen mücadelede ısrar eden, kararlılıkla hareketi toparlamaya çalışanlar da vardı. Bu yoldaşlar bütün güçleriyle bunalımın aşılmasına ve bu sürecin en az kayıpla atlatılmasına çalışıyorlardı.

Barbara: "Genellikle en fazla yaşamayı hak eden yoldaşlar, en erken şehit düşenler oluyor"

Barbaray'la tanışmamız işte tam böylesi bir dönemde Avrupa çapında yürüttüğümüz bir Peru kampanyası sırasında olmuştu. Ortalık toz duman, tam bir çatışma ve karmaşa ortamıydı. İlk anda kim ve nasıl biri olduğunu pek anlayamamış ve yüzeysel bir ilişki kurmuştuk. Fakat, aradan biraz zaman geçince onu tanımaya başlamıştım. Böyle zor bir dönemde bizlere içtenlikle elini uzatan bir desttu o. Ve en basitten en karmaşık işlerde hep yanımızdaydı. Gerçek bir kara gün dosttuydu ve bu dostluğu da bizim için paha biçilmezdi. Elbetteki böyle koşullarda temelleri atılıp gelişen, bir ilişkinin büyümemesi, meyveler vermemesi imkânsızdı. Yürütülen pratik içinde çelişkiler ve çatışmalar yer yer görülür, bunları o da sezer ve sorardı. Bense o zaman fazla ayrıntılı anlatamazdım. Bazen üstelediğinde, sadece dünya ve ülke koşullarına değinir, bunun hem devrimci demokratik, ulusal vs.. güçleri hem de Komünist güçleri her yönlü etkilediğini, bu nedenle de genel bir karışıklık ve sağa kayma olgusunun yaşandığını, bu tehlikeye karşı şimdi daha uyanık olmak gerektiğini belirterek karışıklıkların da doğal olacağını söyler geçerdim. Bizimle tanışmasından hemen sonra hem Türkçeyi hem de hareketimizin tarihini, siyasal ve ideolojik hattını yoğun bir şekilde öğrenmeye koyuldu. Aynı zamanda diğer siyasi akımları da tanımaya, çizgilerini öğrenmeye çalışıyordu. Hem bu öğrenme süreci çok hızlı gelişiyor, hem de pratik mücadele alanında yanımızdan hiç eksik olmuyordu. Artık bizlerden biri olmuştu. Aynı sınıfın ideolojisi ile donanmış insanlar dünyanın neresinden olursa olsunlar ne çabuk bütünleşebiliyorlardı. '87-88 sürecine geldiğimizde iç durumumuz ve gelişmelerle ilgili daha fazla şeyler anlatabiliyor, geçmişteki karışıklıkları izah edebiliyor ve bizleri farklı yönlerimizle daha derinden tanımasını sağlıyorduk. Bundan sonra bizim etkin faaliyetçimiz, Avrupalı'larla bizim aramızda bir köprü haline gelmişti.

Hem ülkedeki hem de örgütsel durumumuzdaki bir dizi değişim ve gelişimin neticesinde artık geriye dönme süreci de gelmişti. Ülkedeki durumu görmek mücadeleyi ve kendimi daha iyi tanımak ve daha kafamda biriken birçok soruyu cevaplandırabilmek için kısa sürede hazırlanmıştım, heyecanlı ve merak içindeydim. Gelmeden önce görüşmemizde "sende bu yaramazlık varken düşman kolay kolay seni yakalayamaz" diye takılmış ve en kısa zamanda kendisinin de geleceğini söylemişti. Ayrıldığımızda bunun öylece söylenmiş bir söz olduğunu fakat, ileriki yıllarda belkide bir ara gezmeye gelebileceğini düşünmüştüm. Dönüşümle birlikte hem pratik, hem de siyasal bir dizi uğraşın içinde buldum kendimi, neredeyse başımızı kaşıyacak zamanımız yoktu. Bir süre sonra gittiğim bir randevuda karşımda Barbara'yı görünce hem çok şaşırmış, hem de sevinmiştim.

Avrupa'da sıradan bir dayanışmacı olmak istemediğini iyice anlamıştım. Artık yeni bir sürece, ülkeyi ve buradaki mücadeleyi tanıma sürecine girmişti. Burada kaldığı süre boyunca büyük bir ciddiyetle çalışıyor diğer yandan da hem dil bilgisini hem de Türkiye ve Kürdistan'a ilişkin birikimini arttırmaya çalışıyordu. Yurt dışına birkaç geliş-gidişten sonra, ülkeye sürekli olarak yerleşmek istediğini belirtmişti. Bunu duyduğumda karşı çıkmış ve bugünkü koşullarda iyi olmayacağını riskli olacağını düşünmüştüm. Tartışmalarda mevcut koşullar ve sonuçlarına değinmiş, çok zor bir süreçten geçtiğimizi o nedenle şu anda hem gelebilecek saldırıları hem de zorlukları göğüslemenin çok zor olacağını söylemiştim. O ise bu kararında diretmiş eğer şehirde kalma imkanları yoksa kıra yerleşmek istediğini belirtmiş ve sonunda İsmail Oral yoldaşı da ikna ederek bu kararını kabul ettirmişti. Ülkedede kalma kararı kesinleşince, bir yandan muhtemel tehlikeler nedeniyle kaygılanmış, diğer yandan da böylesine ısrarlı ve mücadele azmiyle dolu olması beni çok sevindirmiş, ona gerçekten hayranlık duymuştum.

Yakalanmasından önceki en son görüşmemizi hatırlıyorum. İşlerimizi konuştuktan sonra buradaki günlerinin nasıl geçtiğini ve izlenimlerini sormuştum. Bana çok iyi ve hayatından oldukça memnun olduğunu söylemişti. Oldukça neşeli ve keyifli görünüyordu.

Ben kıra geldikten kısa bir süre sonra İsmail ve Hatice yoldaşların vurulduğu onunsa ele geçtiği haberi geldi. Meğerse İsmail yoldaşla kıra gelme hazırlığındalarmış ve bu olay olmasa gerçekten de kısa bir süre sonra görüşecekmişiz. Operasyonlar sırasında oldukça kaygılıydım. Zira ilk zamanlarda nasıl olsa burada kalmayıp geri gidecek diye bir çok yeri tanımasında sakınca görmemiş ve çok fazla şey öğrenmesine sebep olmuştuk. Buradaki sorgu ve işkence sistemi konusunda tecrübesizdi ve çalışmalarımızda daha yeni bir yoldaştı. O nedenle bizlere önemli zararlar verebileceğinden kaygılıydım. Fakat, gerek sorgudaki, gerekse daha sonraki tavırlarıyla beni şaşırtmış tahminlerimin çok üstünde bir direniş tavrı sergilemiş ve beni müthiş sevindirmişti. Bu olaydan sonra dönem dönem kendisinden haberler almış ama uzun bir süre görüşme olanağımız olmamıştı.

Cezaevinden çıktığını serbest bırakılışının hemen ertesinde öğrenmiştik. Kendisini sorduğumda arkadaşlardan durumunun çok iyi olduğunu öğrenmiş sevinmiştim. Bir süre sonra bazı işler için ben de İstanbul'a gelmiştim ve Barbara'nın Avrupa'da olduğunu duymuştum. Fakat, biraz araştırınca tekrar dönmüş olduğunu öğrenmiş ve görüşebilmek için haber göndermiştim. Epeyce uğraşmama rağmen bir türlü görüşememiş ve artık bulamayacağımı düşünüp geri gelmek üzere olduğum bir sırada aniden karşımda bulmuştum.

Konuşacak, anlatacak o kadar çok şey vardı ki nereden başlayacağımızı ikimiz de şaşırmıştık. Biraz durgunlaşmış ama, Türkçeyi daha iyi kullanır bir halde bulmuştum onu. Ne projelerinden ne de kararlılığından hiçbir şey yitirmemişti. yine derin bir sohbetin içine dalmış ve birbirimize olan bitenleri anlatmaya koyulmuştuk. Birlikte kırsalda gerilla ile ilgili güzel bir film yapmayı tasarlamıştık. Bunu tekrar ele alıp yapmak istediğini, bunun için gerekli teknik malzeme ve nasıl yapılacağına ilişkin planlamayı şimdiden hazırlamak gerektiğini belirtiyordu. Laf yakalamaya ve o dönemki operasyona gelince ona basında kendisi ile ilgili çıkan sıfatları söylemiş ve kahkahayla güldürmüştüm. Burjuva basınının isterse bir çocuğu bile onlarca kişinin katili bir canavar gibi gösterebildiğini ve geniş kesimleri de etkileyebildiğini söylüyordu. "Beni de önce bir cani, bir canavar olarak gösterdiler. Fakat, bunun için fazla bir kanıt olmadığını görünce bu sefer yeni bir senaryoya yöneldiler. Buraya gelişimin ardında kişisel nedenler bulmaya çalıştılar. Sanki kendi irademle değil de, benim bir insanla duygusal ilişkimin olması nedeni ile Türkiye'ye gelmişim ve burada yakalanmışım. Yani önce cani idim. Şimdi de kandırılmış ve duygularıma kapılmış bir Avrupalı gibi gösterilmeye çalışılıyordum. Bu tercihi kendimin yaptığını inandığım düşünceler ve ideallerim uğruna siyasal bir tercih yaptığımı gözlerden gizlemek istiyorlar. Işin siyasi ideolojik boyutlarını ve dünya görüşü meselesini bilerek çarpıtmaya çalışıyorlar. Bu olayda da tam anlamıyla aptalca bir yaklaşım sergileyerek bizim olaylara farklı bir dünya görüşüyle yaklaştığımız ısrarla anlamıyorlar"

Daha sonra cezaevi ve oradaki yaşamdan laf açılmış ve özellikle çeşitli siyasetlerin tavırlarına ilişkin konuşmuştuk. Diğer siyasetlerle ilişkilerini sorduğumda "Genel olarak iyiydi ve bana karşı tutumları da olumluydu. Fakat, bu konuda da bir durum beni oldukça rahatsız etmişti. Bana ilişkin yaklaşımları çok yüzeyseldi ve neden bu saflarda olduğum kavranmamıştı. Beni sıradan bir dayanışmacı olarak görüyorlardı. Benim İbrahim Kaypakkaya'nın düşüncelerini savunduğum ve TKP/ML'nin çizgisinin en doğru çizgi olduğunu gördüğüm için bu saflarda olduğumu göremiyorlardı. Onların da sorunun siyasal çizgi noktasını ve ideolojik boyutunu gördüklerini söyleyememe" diyerek cevaplamıştı. Artık diğer akımlarla bizleri ayırmada yeni ve daha ileri bir noktaya geldiği belli oluyordu.

Konuşmamız ilerlerledikçe bundan sonra yapılacaklar ve ne tür bir çalışma yürütmek istediğini sormuştum. Ben, yaşanan olaylar, içinden geçtiğimiz dönemin problemleri, çeşitli riskler ve onun da çok fazla deşifre olmuşluğunu dikkate alarak en doğrusunun en azından şimdilik Avrupa'ya dönmesi olduğunu söylemiştim. Ayrıca Avrupa'daki faaliyetinde yetenekli insanlara ihtiyacı olduğunu ve onun tecrübeleri nedeniyle de yapabileceği daha fazla şeyler olduğunu belirtmiştim. Oysa benim bu düşüncelerime karşı çıkarak kesinlikle dönme niyetinde olmadığını söylemişti.

"Diğer birçok sebebin yanında Avrupa'ya dönmek istememenin iki başlıca nedeni var. Birincisi bugün Türkiye ve Kürdistan'dan on binlerce kişi kaçarak Avrupa'ya sığınıyor. Bunların en büyük kaçış gerekçeleri burada içeri düşmeleri, işkence görmeleri ve artık burada yaşama koşullarının kalmamış olmasıdır. Ben burada kalarak, bütün bu gerekçelerin Avrupa'ya kaçmak için sebep gösterilemeyeceğini, aksine kalınarak mücadele edilebileceğini göstermek istiyorum. Bir Avrupalı olarak kalmam ve mücadelede de ısrar etmem, ülkelerini terk edip kaçanlara iyi bir mesaj olacaktır. İkincisi ise ben, sadece buradaki mücadele ile dayanışmak ya da, şöyle bir bakıp gitmek için gelmedim. Bir kez tutuklanıp biraz dayak yedikten sonra Avrupa'nın yolunu tutamam. Ben mücadeleye bütün riskleri ile beraber katılacağım" yine o eski ısrar ve kararlılığı ile karşıma çıkmış ve söyleyecek birşey bırakmamıştı bana. Yakalanmasından önce duyduğum kaygılar yine içimde uyanmış ama ona duyduğum sevgi, saygı ve hayranlık daha da artmıştı. Burada bazı işlerini bitirdikten sonra kıra geleceğini, orada görüştüğümüzde bu sorunları yeniden konuşacağımızı belirtmiş ve en kısa zamanda görüşebilmek dileğiyle kucaklaşıp ayrılmıştık.

Daha sonra onun kıra geldiğini ve bölgede olduğunu öğrendim. Geçen yıl kendisiyle bir türlü görüşememiş, önümüzdeki bahar dönemi çalışmaları için nasıl olsa görüşeceğimizi düşünürken kışın ortasında çatışma haberi geldi. Bu halk, kavga ve devrim için yapacak çok şeyi varken onu zamansız bir yolculuğa gönderdik, şehitler kervanına kattık.

Alp dağlarının isyankâr kızı;

Biliyoruz ki sen her şeye hazırdın ve bizler de geleceğin özgür ve aydınlık günleri için çıktığımız bu yürüşüşte hiçbir şeyimizi esirgeyecek değiliz. Fakat, yinede seni kaybetmenin acısı büyük oldu. Her ne kadar bu ayrılık sadece fizikselse de ve sen her gün, her saat, her dakika, her an yüreklerimizde ve bilincimizde yaşıyorsan da bu acı anlatılamaz. Barbarların, zalimlerin, sömürücülerin yani bütün kötülüklerin anası bu düzeni silip süpürmek bile senin acını dindirmeyecektir. Ama, şimdi kinimiz ve kararlılığımız bin kat daha artmış olarak sana söz veriyoruz ki, bu kavgayı zaferle sonuçlandıracağız. Artık senin uğraşlarını, senin özlemlerini, senin amaçlarını kendilerimizinkine katıp senin enerjini de alıp savaşacağız.

Bu mektubu ben sana okusaydım neye itiraz edeceğini çok iyi biliyorum. Mutlaka "Neden hep benden bahsettin diğer şehit yoldaşların da çoğunu tanıyorsun onları neden yazmadın" derdin. Zaten tutuklanman sırasında da basında ve kamuoyunda yanlız senin öne çıkarılmana da sinirlenmiştin. Fakat ben bunu özellikle yaptım. Onlar içinde yazıldı, yazılıyor, yazılacak ve senin için söylenenler onlar için de geçerlidir. Sen hepimizin başını koyduğu bu mücadelede özel bir alanı sembolize eden ışıklı bir meşalesin. Onun için de seni öne çıkarmak bütün şehitleri ve mücadeleyi öne çıkarmaktır. Eminim ki bütün şehit yoldaşlar da bunu özellikle isterlerdi. Evet, sen Proleter Enternasyonalizm'inin sembolü her zaman parlayan ışıklı yıldızısın. Kavgada Enternasyonalizmi, mücadele, pratiğin ve yaşamınla öyle güzel anlattın ki bir sembol olarak bayrağımıza bıraktığın değerlere ve anına laik olacağımıza dair kesin sözle bitiriyorum."

Bir Mücadele Arkadaşı

(*) Avrupa'da yakın arkadaş çevresi Barbara'yı Bab's diye çağırır.

Kavganın Güncesi

Lev TROÇKİ

Kaçkın limanı: Troçki

Asıl adı Lev Davidoviç BRONŞTAYN olan Troçki, Ukrayna-Yanovka'da Yahudi asıllı bir çiftçi ailesinin oğlu olarak 1879'da doğdu. İlk Sibirya sürgününden kaçarken kullandığı sahte pasaporttaki "Trotsky" (Troçki) adını kendisine isim olarak benimsedi.

Troçki, Odesa'da hukuk öğrenimi görürken tanıştığı devrimci arkadaşları aracılığıyla devrimci faaliyetlere başladı. 1898'deki ilk tutuklanması bu faaliyetlerinden ötürüydü. İki yıl hapis yattıktan sonra Sibirya'ya sürgün edildi. Aynı yıl içinde sahte bir pasaportla Sibirya'dan kaçarak İngilter'ye gitti. Troçki Londra'dayken, 1902'de Brüksel ve Londra'da yapılan RSDIP'nin 2. Kongresinde Menşeviklerin safında yeraldı.

1905'te Rusya'ya dönerek Petersburg Sovyeti'nde faaliyet yürütürken yakalanıp yeniden tutuklandı. Troçki, bu tutukluluk döneminde kaleme aldığı "Sürekli Devrim, Sonuçları ve Olasılıklar" adlı kitabında sürekli devrim teorisini formule ederek yayınladı. 1907'de sürgüne gönderildiği Sibirya'dan yeniden kaçarak önce Viyana'ya, oradan da İsviçre'ye ve Paris'e geçti. Fransa ve İspanya'dan da sınırdışı edilince, Ocak 1917'de New York'a gitti. Burada Nikolay Buharin'le birlikte Rusça olarak "Novi Mir" gazetesini çıkardılar.

Troçki, 1917 Şubat Devrimi'ni kendi kafasındaki "sürekli devrim"in başlangıcı olabileceğini düşünerek Mayıs 1917'de Rusya-Petrograd'a geldi. Örgütleyicileri arasında yeraldığı ve başarısız olan Temmuz Günleri Ayaklanması'nın ardından Krenski hükümeti tarafından tutuklandı. Hapisteyken Bolşevik Partisi'ne kabul edildi. Ve daha sonraları Merkez Komitesi'ne ve Siyasi Büro'ya kadar yükseldi. Ancak, Merkez Komitesi'nde muhalefet örgütlemekten de geri kalmadı.

Lenin'in, Alman saldırganlığına karşı zaman kazanmak için geliştirdiği antlaşma imzalama taktiği, başını Troçki ve Buharin'in çektiği muhalif kanatlar tarafından tartışma konusu yapıldı. Buharin böyle bir barış antlaşmasının imzalanmasını reddederek savaş çağrısı yapıyordu. Troçki ise ,"ne savaş, ne barış" diyordu. Ancak, Parti Lenin'in taktiğini onaylayınca, Troçki, Almanlarla Brest-Litovsk Antlaşması'nı imzalamak zorunda kaldı. Ve kısa bir süre sonra Dışişleri Komiserliği'nden alınarak, Kızılordu'yu inşa etmekle görevlendirildi.

Lenin ve Stalin karşıtlığı olarak somutlanan bu karşı-devrimci Troçki muhalefeti, NEP uygulamalarında da cepheden bayrak açmıştı. Proleter devrimin gerçekleşmesi ve devrim sonrasında proletaryanın iktidarının inşaası ve savunulmasında, dönüştürülecek köylülüğün muazzam gücünü, karşı-devrimin kullanımına bırakarak, tarımda sanayileşmeye ve NEP'e de cepheden savaş açmıştı. Ancak Stalin önderliğinde uygulanan NEP politikaları, pratiğiyle Troçki'yi bir kez daha mahkum etmişti.

Troçki, Ocak 1924'te ölen Lenin'in cenaze törenlerine de katılmadı. Sistemli olumsuzluklarından ötürü 1925'te Savaş Komiserliği görevinden alındı. Bundan sonraki saldırılarını Zinovyev-Kamanev'le oluşturdukları "Birleşik Muhalefet" adıyla daha da pervasızlaştırınca, Ekim 1926'da Polit Bürodan ve bir yıl sonra da Zinovyev ile birlikte Merkez Komitesi'nden atıldı. 1927'de devrimin onuncu yıldönümü törenlerinde karşı gösteriler örgütlemeye çalışınca da, aynı yıl yapılan SBKP-B'nin 15. Kongresinde partiden ihrac edildi.

Troçki, Ocak 1928'de sistemli ve örgütlü bir biçimde yürüttüğü karşı-devrimci faaliyetlerinden ötürü Orta Asya'da Alma-Ata'ya sürüldü. Sürgündeyken de aynı karşı devrimci faaliyetlerinden vazgeçmeyince, Ocak 1929'da iflah olmaz bir karşı-devrimci olarak Sovyetler Birliğinden, bir daha geri dönmemek üzere, sınır dışı edildi.

Sovyetler Birliği'nden sınırdışı edilince İstanbul'a gelerek bir süre Büyükada'da kalan Troçki, 1933'te Fransa'ya gitti. Daha sonra gittiği Norveç'teki geçici oturum süresi uzatılmayınca, Meksika'ya giderek, Mexico yakınlarında yaptırdığı villasına yerleşti. Meksika'dayken Troçkistlerin 1938'deki 4. Enternasyonal'ini örgütledi.

1936-38'deki Moskova duruşmalarında Troçki, sistemli ve örgütlü karşı-devrimci faaliyetlerini yurt dışında da sürdürerek, sosyalist Sovyetler Birliği ve önderi Stalin aleyhine faaliyetlerini sürdürmesinden ötürü, gıyabında, vatana ihanet suçundan ölüme mahkum edildi. Bir İspanyol komünisti olarak Troçki ve ailesinin güvenini kazanmış olan Ramon Mercader, Troçki'yi kendi villasında bir buz baltasıyla 20 Ağustos 1940'ta öldürdü.

Vatana ihanet suçundan ölüme mahkum edilen Troçki, "dünya devrimi"ni savunarak ve "katışıksız" proletercilik adına işçi-köylü ittifakını reddederek, devrimi imkansızlaştırıyordu. Troçki, devrimin hazırlanış, devrim ve sonrası tüm dönemlerde köylülüğün rol ve önemine sırt çevirmişti. Bu teorisi, onu, köylülüğe ve onların sorunlarına, tarım sorunlarına, geri ülkelerdeki devrim sorunlarına karşı duyarsız ve uzak bırakmıştır. Köylülüğün reddi olan Troçkizm, yarı-feodal, yarı-sömürge ve sömürge ülkelerin devrim sorunu karşısında aciz kalmıştır.

Troçki, tek ülkede devrimin yaşayabilmesini dünya devriminin zaferine bağlamış; ve sosyalist bir devlet kurulsa bile, sosyalist bir toplumun yaratılamayacağını, bunun başarılamayacağını savunarak; bunun karşı-devrimci propagandasını örgütlemişti.

Lenin ve Stalin'in Troçkizmi defalarca mahkum etmesinin yanı sıra, tarih, Troçkizmi, Çin ve Vietnam devrimleriyle mahkum ederek çöplüğündeki yerine atmıştır. Çünkü Troçki'ye göre nüfusunun çoğunluğunu köylülerin oluşturduğu sömürge ve yarı-sömürge yarı-feodal ülkelerde devrim yapmak olanaksızdı!

Karşı-devrimin hizmetinde olduğu tartışma götürmez olan Troçkizm, pratik tarafından oldukça açık bir biçimde mahkum edilmiş olmasına rağmen; bazı mücadele kaçkınlarına liman olabiliyor hala...

Saldırmazlık Paktı

Saldırgan Nazi Almanyası'nın saldırganlığını durdurabilmek için defalarca batılı ülkelerle görüşen Sovyetler Birliği bu görüşmelerden hiç bir olumlu sonuç alamadı. Zira diğer emperyalistler, Hitler Almanyası'nın en sonunda Sovyetler Birliği'ne yönelmesini ve o ezeli can düşmanları olan Sosyalizmi yıkmasını bekliyorlardı. Hatta bunu teşvik ediyorlardı.

Öte yandan Nazi Almanyası da Sovyetler'le bir savaşı erken görüyor, göze alamıyordu. Ve diğer batılı devletlerle bir anlaşmaya gitmesinden de çekiniyor, Sovyetler'i savaş dışı tutmak istiyordu.

Sovyetler'in İngiliz ve Fransız'larla sürdürdükleri görüşmeler hiçbir gelişme kaydetmezken; Hitler, Sovyetler Birliği'ne ısrarla bir Saldırmazlık Paktı imzalamayı öneriyorlardı. Bu durum, Sosyalizm'in ilk anayurdu olan Sovyetler Birliği'ni koruma kaygıları taşıyan Stalin'in de işine geldiğinden, ve dünyada süpriz olarak karşılanan Saldırmazlık Paktı'nı Dışişleri Komiseri Molotov aracılığıyla 24 Ağustos 1939'da Moskova'da imzaladılar.

İmzalanan bu Pakt 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nı önleyememişti. Ancak Hitler'e, saldırı planlarını uygulamada rahatlık sağlarken; Stalin'e de Sovyetler'i savunma ve Alman Faşizmi'ni yıkmak için hazırlık yapmak üzere zaman kazandırmıştı. Tarih, Stalin'in doğru taktiğini tanıtladı.

Ernst THAELMANN

Nazi Kamplarında onurun adı: Ernst Thaelmann

Alman Komünist Partisi (KPD)'nin önderi olan Ernst Thaelmann, işçi bir ailenin çocuğu olarak, 1886'da Hamburg'da doğdu. Gençlik yılları pek çok işte işçi olarak çalışmakla geçti. 1903'te Alman Sosyal Demokrat Partisi'ne (SPD) katıldı.

1. Dünya Savaşı'nın bitiminde, SPD'den ayrılan çeşitli eğilimlerin kurduğu USPD'ye girdi. 1920'de Rosa Luxemburg, Karl Liebknecht ve Spartaküs grubunun öncülüğünde 1918 sonunda kurulan KPD'ye geçti. KPD içindeyken 1919'da seçildiği Hamburg Belediye Meclisi Üyeliğini 1933'e kadar sürdürdü.

Thaelmann, 1921'den sonra Hambug parti yöneticiliğine getirildi. 1924'te seçildiği parlamento'da, Hamburg milletvekili olarak 1933'e kadar kaldı. KPD'nin 1924'teki kongresinde, Ruth Fischer ve Arkadi Maslov'la birlikte parti yöneticiliğine seçildi. Aynı yıl KPD'nin askeri kanadı olan Kızıl Cephe Savaşçıları Birliği'nin başına getirildi. Ancak 1925'te KPD'nin Genel Sekreterliğine seçildi. Aynı yıl KPD adayı olarak katıldığı Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde oyların yüzde 7'sini aldı.

Ernst Thaelman'ın Parti Genel Sekreterliği, 1929'daki Kongre'nin kararıyla kamuoyuna da açıklandı. KPD imajı onunla özdeşleşti. 1932'den itibaren, Komintern'in faşizme karşı birleşik cephe anlayışı doğrultusunda parti içindeki otoritesini ve parti disiplinini arttırdı. 1932'de de katıldığı Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde, oyların yüzde 13.2'sini aldı.

Ernst Thaelmann, Hitler'in başbakan olmasından bir ay sonra, ünlü Reichstag (parlamento) yangını provokasyonuyla başlayan anti-komünist terör dalgasıyla birlikte 3 Mart 1933'te tutuklandı. Ağır işkenceler gördü. On yılı aşkın süren hapis ve toplama kampı yaşamında, onurlu bir direnişi sembolize etti. KPD önderi için Uluslararası Komünist Hareket'in yürüttüğü "Thaelmann'a Özgürlük" kampanyası sonuç vermedi. Ve Ernst Thaelmann, 18 Ağustos 1944'te Buchenwald toplama kampında SS'ler tarafından katledildi.

Ağustos sıcaklığındaki anılarıyla yaşıyorlar, Cemil Oka ve Yoldaşları

Cemil OKA, bir general çocuğuydu. Henüz çok genç yaşlarındayken MLM bilimiyle tanışmış ve İbrahim Kaypakkaya'nın ideolojik siyasi hattını benimsemişti. Burjuva yaşamın tüm refahını ve ailesinin baskılarını hiçe sayarak, genç yaşlarda Proleterya Partisi'nin saflarında profesyonel olarak mücadeleye atılmıştı.

Diğer meziyetlerinin yanısıra; inancı, kararlılığı, yiğitliliği ve cesaretiyle kısa zamanda öne çıkarak, TİKKO'nun şehir gerillasının örnek komutanı oldu. Çeşitli kamulaştırma, halk düşmanlarını cezalandırma gibi eylemlere katılarak yönetti. Orhan Bakır'ın kaçırılması eylemine de katılan Cemil Oka, düşmanlırının korkulu rüyasıydı.

Okmeydanı'ndaki bir banka soygununda, polisle girdiği çatışmada yaralanmasına rağmen; polis çemberini yararak eylemini başarıyla tamamladı. Ancak, bir süre sonra Göztepe'de tedavi gördüğü ev, tesbit edilip çelik yelekli polislerce sarılmıştı.

Baskına uğradığı evde verdiği savaşımda yeniden ağır yaralar almasına rağmen, düşmanlarından da bazılarını yaralanmıştı. Eve giren çelik yelekli polisler tarafından 27. Ağustos 1977'de hunharca katledildi. Şehitler kervanındaki yerinde, yarattığı geleneklerle hep yaşayacak.

Ayrıca

1964'te Tunceli'nin Zağge köyünde yoksul bir köylü ailesinin bireyi olarak doğan Hüseyin Kılıç, Proleterya Partisi'ne duyduğu sempati inanç ve kararlılıkla halk ordusu saflarında mücadeleye katıldı. 20 Ağustos 1983'te yaralandı. Ve yaralı olarak esir düştü.15 saat süreyle gördüğü ağır işkencelerde ser verip sır vermeyerek ölümsüzleşti.

Ve

MHP'li faşistlerce 19 Ağustos1980'de katledilen Katip Saltan ve Ağustos 1979'da yine MHP'li faşist çetelerce katledilen Cemil Çelik'i ve tüm Ağustos şehitlerini bir kez daha saygıyla anıyoruz. Sıcak anıları soğutulmayacak.

Cemil OKA

Savaşan Kadınlar

Yaşamını mücadeleye adayan

ANA PAUKER

Romen Komünist hareketinin önderlerinden, bir hahamın kızı olan yahudi kökenli Ana Pauker 12 Aralık 1893'de Vaslui yakınlarındaki Codaesti'de doğdu. Liseyi bitirdikten sonra bir süre Bükreş'teki bir sinagog okulunda ibranice dersleri verdi. Zürihte tıp öğrenimi gördükten sonra 1915'de Romanya Sosyal Demokrat Partisi içinde çalışmaya başladı. Daha sonra RSDP'nin Romanya Komünist Partisi'ne dönüşmesiyle partinin ilk üyeleri arasına girdi. 1922'de partinin 2. Kongresinde merkez komitesine seçildi. Yasadışı faaliyetlere katıldığından dolayı birkaç tutuklanmanın ardından Sovyetler birliğine giderek Leninist okula devam etti.

1934'de Anti-faşist eylemleri örgütleme çalışmalarına katılmak için ülkesine dönmeden önce, Komintern yürütme komitesinde görev aldı. 1935'de tutuklanarak on yıl hapse mahkum edildi. 1941'de Romanya'yla Sovyetler Birliği arasındaki esir mübadelesi anlaşması gereğince serbest bırakıldı. Ve SSCB'ye gitti. Sovyetler Birliği'nde savaş tutsaklarını eğiterek Kızılorduya bağlı birlikler oluşturmaya çalıştı. Aynı yıl, Komüntern yürütme komitesinde Romanya Komünist Partisi temsilciliği ve 1943-1944 arasında RKP Dış Büro başkanlığı yaptı.

Ağustos 1944'de Kızılordu'nun yanında binbaşı olarak Romanyaya geri döndü. ülkesine geri döndükten sonra, iktidarda olan burjuva hükümetinin devrilmesine yönelik çalışmaları örgütledi. Onun önderliğinde başlayan "RKP'ye yeni üye kaydı kampanyası" sayesinde 2000 olan üye sayısı, 800 bine çıktı. UDC (Ulusal Demokratik Cephe) kuruluş çalışmalarına katıldı. 1946'da tüm demokratik kadın örgütlerini içine alan bir birlik kurulması amacıyla, kongre düzenledi. 1945-48 arasında RKP Merkez komitesi sekreterliği ve politbüro üyeliği yaptı.

1947-1952 arasında yaptığı dış ilişkiler bakanlığından, parti politikasına ters düştüğü gerekçesiyle görevden alındı. Ana Pauker, 26 Haziran 1960'da Bükreş'te öldü.

Not: Bu yazı Sosyalizm ve Toplumsal Mücadeleler ansiklopedisinden alınmıştır

Kadından faşist olur mu?

Bazı "aydın" kadın çevresi ve bilinçsiz halk kesimleri Tansu Çiller'in başbakan olmasını, memleketin ilerlediğini ve devletin halka karşı yumuşak davranacağının bir göstergesi olarak algılamış ve böyle bir beklentiye girmiştir. Bu tür anlayışlara göre kadınlar kadın olmaktan dolayı daha sevecen, şevkatli, yardımsever vb. vb.dir. Ve yine bu yaklaşıma göre kadından faşist, işkenceci ve halk düşmanı olması sözkonusu olamaz. Yaşamdan kopuk, ütopik, ve yanıltıcı bu anlayışa en güzel yanıtı Tansu Çiller hükümeti uygulamalarıyla veriyor.

Bu yazımızda ABD patentli Başbakan Tansu Çiller'in kadınlığının fazlaca öne çıkarılması nedeniyle burjuva kadınlara değinme gereği duyduk.

Burjuvazi halkı aldatmanın binbir yolunu denemektedir. Hergün yeni iddiasıyla eskileri temcit pilavı gibi tekrar tekrar öne sürmektedir. Ama Tansu hanım ülkemizde eski değil yeni bir taktiktir. TC Başbakanlık düzeyinde Tansu'nun kadınlığını öne çıkarıp hem varolan tepkileri çaresizlik içinde nötrolize etmeye çalışıyor hem de ülkenin "Çağdaş"laştığının imajını yayıyor. Ama son tahlilde belirleyici olan aldatmacalar, gözboyamalar, taktikler değil yanan gerçeklerdir.

Tansu Çiller gittiği her mitingde, her gösteride, her söyleşide (özellikle kirli savaşın vahşice uygulandığı Kürdis'tanda) ağzına pelesenk ettiği şu sözcükleri sıralıyor "Ben sizin ananızım, ben sizin bacınızım, benim de evlatlarım var"

Toplumumuzda genelde anaların evlat doğurup büyütmelerinden dolayı daha özverili, daha sevecen, daha anlayışlı olduğu düşünülür. Ana yüreği taşıyan başkalarının da haklarını gözetecek olduğu savunulur.

Evet yaşamda insan olmanın yanı sıra bir de ana olarak evlat doğurup onu büyütmenin insanı çoğalttığı, özverili anlayışlı analarımız elbette vardır. Ama bu analar kimlerdir? Ya da hangi analardır? Elbette ezilen işçi, emekçi, köylü analardır. Evlat yetiştirmenin yanında üretime katılan yaşamı var eden analardır. Bunlar ilerici olan ve toplumu ileri götüren analardır. Yoksa tek başına çocuk doğurmak o kadar da önemli değildir.

Unutulmamalıdır ki yaşamın her alanında belirleyici olan yan sınıfsal yandır. Herşey ona göre iyi ya da kötüdür, güzel ya da çirkindir, sömürücü ya da üreticidir. Kadın cinsinde de belirleyici olan yine sınıfsal yandır ve Tansu Hanım'da burjuva sınıfındandır. burjuvazinin has kadınıdır. Burjuvazi emekçiler için ne düşünüyorsa Tansu da onu düşünür. Hatta efendilerine yaranmak ve kendini, kendi sınıfı içinde kanıtlamak için daha da acımasız davranıyor. Varolan pratik bunun göstergesidir.

Ulusal ve sınıfsal mücadelenin bastırılması, kirli savaşın tırmandırılması için MGK'ya ve MIT'e açık çek veren Tansu Çiller birazcık insanca yaşam için emeğinin hakkını isteyen işçiye-memuru halka şikayet ediyor "Bu kadar çok ücret artışı isteyerek sizleri zor durumda bırakıyorlar" diye demogoji yapıyor. Hakkını isteyen çalışana da "ben anayım herkesi düşünmek zorundayım" diyerek sanki diğer kesimleri düşünüyormuş gibi taleplerini reddediyor ve halkı birbirine karşı kışkırtıyor. Oysa kirli savaşa harcanan, çalınıp çırpılan, emperyalistlere peşkeş çekilen paraların az bir kısmı işçi memura verilse halk bu kadar ekonomik sıkıntı çekmeyecektir. Ve yine halkın anası, bacısı "olduğunu söyleyen Çiller özelleştirmeye giderek binlerce emekçi kadın ve erkeği sokağa atmakta, onları eşleri ve evlatlarıyla birlikte açlığa mahkum etmektedir. Dikkatleri ulusal ve sınıfsal mücadeleden uzaklaştırmak için Sivas katliamına zemin hazırlamakta, yeri Maraşların yaratılmasında ön ayak olmaktadır. Her yerde anamızın, bacınızım diyen Çiller'e en kısa özlü ve net yanıtı memur mitingindeki "Sen bizim bacımız değilsin, çünkü sen toksun biz açız" dövizi vermektedir.

Unutmamak gerekir ki burjuva kadınlar burjuva değer yargılarıyla yetişmekte istek ve talepleri de bu doğrultuda olmaktadır. Onlar sömürücü erkeklerin sahip oldukları haklara kendilerinin de sahip olmasını istemekte ve düzenin değişmesine şiddetle karşı çıkmaktadırlar. Bu nedenle emekçi kadınlar burjuva kadın arasındaki ilişki kadın cinsi olmanın ötesine geçmemektedir. Biri bu düzenin devamını istiyor değeri değişmesisini, biri sömüren durumunda diğeri sömürülen. Ve bu nedenledir ki bunların ortak idealleri ortak gelecekleri olamaz.

Sınıf mücadelesi boyunca burjuva kardınlar emekçi kadınlara ve emekçi erkeklere hep düşman olmuştur, olacaktır da çünkü bu onun sınıf karakterinde vardır. Komün direnişine dair yazılan yazılarda şunlar denilmektedir. "Komüncü kadınlar ile burjuva kadınlar arasında hiçbir ortak yan yoktur. Hesaplaşma tam bir ölüm kalım savaşı olarak gerçekleşti. Burjuva kadınlar, işçi kadınlara karşı duydukları intikam ve kin duygularında hiçbir sınır tanımadılar. Komün düştüğü zaman neşeli ve zarif bayanların en büyük eğlencesi cesesetler arasında zevkli bir gezi yapmak şemsiyelerin ucuyla cesetleri örten örtüleri kaldırıp ölümün yüz ifadesinde kahramanca bir ölünün işaretlerini bulmaktan haz duymalarıydı. Zarif giyimli burjuva kadınları en vahşi olanıydı.

Burjuva kadınların insan olarak, ana olarak hiçbir değerleri yoktur. Yaşadığı lüks yaşam emekçilerin sömürüsü üzerine kurulmuştur, mühiş tüketicidirler, konken partilerinde su gibi para harcarlar, estetiğim bozulur diye çoğu zaman çocuk yapmaktan çekinirler, doğurduğu zaman da çoğu zaman şevkat göstermeden bakicinin ellerine bırakır. Kocaları ya da ailesi sayesinde burjuva yaşam sürdüren bütün kadınlar böyledir. Tansu Çiller, Leyla Alatan vb. toplumda kariyer sahibi olan kadınlar da nitelik olarak böyledir. zira onlar da sömürücü ya da sömürücülere uşaklık üzerine yaşamlarını kuruyorlar. Sorun burjuva kadının çalışıp çalışmaması değilki çalışma diye nitelenen şey de sömürücü olmaktır. Burjuva sınıfına dahil olup olmamasıdır.

Tansu Çiller'in başbakan olmasına en çok da feminist bayanlarımız sevindi. Sevinçlerine kaynaklık iki nokta vardır. birincisi kadınların da erkekler kadar hatta onlardan daha yetenekli olduğunun ispatlandığını savundular. İkincisi ise yönetimde bir kadının bulunması kadın haklarının yaşama geçirilmesinde önemli rol oynar diye düşündüler. Oysa Tansu Hanım'ın başbakan olması geniş emekçi kadınların da yükselme şansının olduğunu göstermez. Ayrıca Tansu Hanım kadın haklarını savunma yerine onları işsizliğe, yoksullluğa mahkum ederek haklarını gasp etmekle meşgul oldu.

Her ne kadar düşünen, gören beyinlere somut bir örnek göstermek gerekmiyor idiyse de bazıları dileriz Tansu Çiller sürecinden gerekli dersleri çıkarırlar, soruna sınıfsal bakma yetisi kazanırlar.

DÜZELTME

9. sayımızda yer alan Lenin'in Bütün Dünya Kadınlarına Vasiyeti adlı kitap tanıtımı tashihi yapılmadan yayınlanmıştır. Bu durumdan dolayı okuyuculardan özür diliyor yanlışlıkları düzeltiyoruz: **"Mücadele ve atılması"** yerine **"mücadeleye atılmasıyla"**, olacak Savaşan Kadınlar **"dergisi"** değil **"dizisi"** olacak, **"şafakta terk edilenler"** değil **"sefalete terk edilenler"**, olacak **"her kan devleti yaratmayı öğrenmesi"** yerine **"her aşçı kadın devleti yönetmeyi öğrenmesi"**, olacak **"kendi göztümün suları yerine" "sınırları"** olacaktır.

Ayrıca "Dersim'in ..... köylerindeki fedakar ve çilekeş halkımıza" başlık yazının son paragrafında **"bu kan emici sömürücüler"** ifadesi tamamen bizden kaynaklanan dikkatsizlikten dolayı **"kanemici sömürgeciler"** olarak geçmiştir. Düzeltir özür dileriz.

Özgür Gelecek

Kitap

Beş kızkardeş, Beş Narodnik kadının anıları

Barbara Alpern Engel
Clifford N. Rosentbol

Ataol Yayınevi'nin çıkarmış olduğu bu Kitap, Çarlık Rusyası'nda devrimciliğe atılan ve bundan dolayı baskı, zulüm ve şiddetle karşı karşıya gelen, yüzyılların içselleştirdiği burjuva-feodal değer yargılarına meydan okuyan 5 yiğit, kararlı, özverili kadının yaşamını anlatmaktadır. Bu kadınlar; Vera Figner, Vera Zasulich, Proskovia Luanauskaia, Olga Liuba Tovich ve Elizaveta Kovalskaia'dır.

"Bu kadınların yaşamını okumak entrika, tehlike, acı, kişisel özveri, cesaret ve sorumluluk dolu bir dünyanın içine dalmak demektir"

Bu kadınlardan bir kısmı varlıklı ailelerden gelmelerine rağmen, toplumda yaşanan yoğun çelişkilerin, sömürü ve zulmün farkına vararak birşeyler yapma ihtiyacı duydular. İşin içine daldıkça sorunun toplumsal olduğunu ve tek tek bireylerin kurtuluşuyla uğraşmanın yanlış olduğunu görüp, toplumu düzeltme kavgasına katıldılar. Ve yine pratikte gördülerki devletin şiddeti ancak karşı şiddetle yenilir.

Çarı ve üst düzey yetkilileri öldürme planları, mücadelelerinde can alıcı noktayı oluşturdu. Sabırla, inatla uzun süre akıl almaz suikast planları düşündüler. Birçoğunda bararısız kalmalarına rağmen, yine de bu amaçtan vazgeçmediler ve nihayet 3 Nisan 1881'de halkın iradesi tarafından bu karar yaşama geçirilerek Çar infaz edildi. Varolan basıklar bu ölümden sonra daha da çoğaldı. birçoğu yakalandı ve ağır örgütsel darbeler yediler. Çok zorlu cezaevi yaşyamı geçirdiler, birçoğu hastalıktan öldü, kimileri de baskılara dayanamayıp çıldırdı.

Çarlık Rusyası'nın fırtınalı ortamında bir yandan bunlar yaşanırken, bir yandan ise bir devrimciye işkence etti diye Vera Zasulich tarafından öldürülen General Tperov davasında Juri mahkemesi "Zasulich'in ahlaki öfke duygusunu paylaştı ve onu suçsuz buldu"

Yurt dışında eğitim yapmak,, o dönemin kadınları için olanaksızdı. Ama bu kadınlar bu mümkün olmayanı başarıp, hukuksal ve geleneksel engelleri aşarak eğitim hakkını kazandılar. İdealleri üniversite bitirip halka hizmet etmekti. Ama onlar mücadelenin ihtiyaç doğrultusunda bu ideallerinden vazgeçebildiler. Rusya'ya dönüp tarlada, fabrikada çalışarak ezilen kitlelere Sosyalizmi anlatmaya çalıştılar. Birçoğu devrimin ancak köylülerin katılımıyla sağlanacağını düşünüyorlardı ve onlara göre sosyalizm ancak köylülerin mücadelesiyle kurulacaktı. Çünkü komünal yaşama en çok onlar yakındı. Tarım devriminin doğrudan Sosyalizme geçme koşulunu yaratabileceğine inanıyorlardı.

Bireysel terörizmi amaç haline getirmeleri ve köylülüğü ön plana çıkarmaları, toprak devrimini Sosyalizm olarak algılamaları yanlış olsa da, bu noktada devrimi zaafa uğratsa da, verdikleri mücadele o dönem açısından oldukça önemliydi. Toplumda bir başkaldırı geleneği yaratmışlar ve düzenin değişebileceğinin mesajını vermişlerdir. sınıflararası mücadelede ezilenlerden yana tavır almışlardır. Hatta Lenin Narodnik soylarında mücadele eden ve Çara karşı girişilen suikastten olayı idam edilen ağabeyinin kendi üzerinde ve siyasal tercihinde oldukça büyük etkisi olduğunu söyler.

Narodniklerin siyasal bakış açılarındaki bazı yanlışlıklar, kavranışında da göstermiştir. kendisini. Özel yaşamı toplumsal yaşama tabi kılmak ne kadar doğru ise, onu yok saymak o kadar yanlıştır. Ve o dönemin devrimcileri o günkü koşullarda bunu yok sayıyorlardı. Çünkü onlara göre "Devrimcilerin yaşamı yıllarla değil günlerle, saatlerle ölçülür" diyorlardı. Ve bu koşullarda aile yaşamını devrim için suç görüyorlardı.

Peşpeşe açılan toplu davalarda yüzlerce devrimci yargılandı. İdama ya da ömür boyu hapse mahkum edildi. Sürgüne gönderildi. Ama onlar taktik olarak yenilseler de son tahlilde yine güçlü olanın halk olduğunu haykırdılar. Elliler davasından Sofia Boralina "Bize zulüm edenler, şimdilik maddi güç sizin ellerinizde beyler. Fakat, bizde de manevi güç, düşüncelerin gücü var. Düşünceleri ne yazıkki süngülerinizle delip geçemeyeceksiniz!" dedi.

Evet Bardina'nın söylediği düşünce üretimden, yaşamı yaratmaktan kaynaklanan ve onun üzerine inşa edilen düşüncedir ki, yenilmez olan da budur.

Kitapta her beş kadının ayrı ayrı yaşamını okuyacak, kendi kalemlerinden kenilerini tanıyacaksınız. Ve yüreğiniz bir kez daha savaşan kadınların ve erkeklerin yaşamdaki değerleriyle dolup taşacak. Ve sınıfsız topluma ulaşmak bu değerlere sahip çıkmakla, onları yaşamın her alanına hakim kılmakla mümkün olacaktır.

Devrimci-demokratlar Aydınlar Matbaası'nın basılmasını kınadılar

Haber Merkezi- Devrimci Çözüm Dergisi'ni bastığı gerekçesiyle Aydınlar Matbaası'na daha önce saldıran ve sürekli tehditlerde bulunan Devrimci Sol DK grubu 29 Temmuz'da Aydınlar Matbaası'nı yaktı. Sabah 07.30 civarında matbaaya gelen silahlı üç saldırgan işe yeni gelen işçileri silahla tehdit edip etkisiz hale getirdikten sonra atölyeye girip yerlere benzin döktüler. Dışarda bulunan diğer bir grupsa pencerelerden molotof kokteyli atarak yangın çıkarttılar. Yangın yaklaşık 10 dakika sürdü. Saldırıda üç baskı makinası ve bir robot makina büyük ölçüde tahrip oldu. Yeni basılan dergi ve kitaplar yandı, ya da itfaiyenin sıktığı sudan dolayı kullanılamaz hale geldi. Matbaanın diğer makinaları da itfaiyenin çalışması sırasında önemli ölçüde hasar gördü. Yangında Yurt Kitap-Yayın'ın bastığı 7'si İsmail Beşikçi'ye ait olmak üzere 8 kitabı yangından büyük zarar gördü. Toplam 38.000'den fazla kitabından dolayı Yurt Kitap Yayın'ın 2'5 milyar lira zararı oldu. Baskında Devrimci Emek ve Hedef gibi Sosyalist basın organlarıyla, Kürtçe alfabe, 3 çeşit MKM yayını, Eksen ve Zagros Yayınları'nın bazı kitapları da büyük hasar gördü. Aydınlar Matbaası'nın saldırıdan 7 Milyar lira civarında kaybı olduğu tahmin ediliyor.

Aydınlar Matbaacılık sahibi Veysel Aydın saldırının olduğu gün yaptığı basın açıklamasında saldırının sorumluluğunun "DS-DK" grubunda olduğunu belirtti. Veysel Aydın: "Düşünme ve düşünceyi yayma özgürlüğü çağımız insanın vazgeçilmez temel haklarından bir tanesidir. Bu hak toplumsal ilerlemeden yana olan güçlerin tarihsel mücadelesinin sonucunda kazanılmıştır. Bu hakkı ancak gerici, çağdışı anlayışlar gaspedebilir" dedi. Aydın, demokrat anlayışları doğrultusunda her türlü yayını basmakta sakınca görmediklerini ve bundan da vazgeçmeyeceklerini, saldırının "muhasebesini" ilerici demokrat kamuoyuna bıraktıklarını belirtti.

Aydınlar Matbaası'nın 50'ye yakın çalışanı da, kendilerinin işsiz kalma olasılığını ve matbaanın üstünde bulunan 33 dairede oturan 200 kişinin hayatını düşünmediği için Dursun Karataş grubunu kınadılar. Matbaa çalışanları: "Bugün Matbaamızı yakan, çalışanlarımızı öldürmekle tehdit edenler belki de kısa vadede emellerine ulaşabilirler. Ancak bunlar bir daha işçilerin ve diğer emekçilerin güvenini kazamaz, geleceğin dünyasında varolamaz" diyerek kamuoyunu şöyle uyardılar: "Bu gelenek kesinlikle ilerici bir gelenek değildir. Bugün bunun karşısında sesleri çıkmayanlar yarın kesinlikle bu anlayıştan paylarına düşeni alacaklardır"

SOSYALİST BASIN SALDIRIYI KINADI

Yurt Kitap yayın sahibi Ünsal Öztürk: "Binbir zorlukla yayın yaşamını sürdürmeye çalışan Yurt Kitap-Yayın'ın, diğer taraftan zor günlerde devrimci-demokrat yayınevlerinin ve dergilerin basımını yapan Aydınlar Matbaacılık'ın Devrimci Sol tarafından böyle saldırıya uğraması çok acıdır. Tarihe devrimcilik adına korkunç bir not düşülmüştür. Bu durumun ortadan kaldırılması olanaksızdır" diyerek olayı kınadı.

Alternatif-Barikat-Devrim-Direniş Ekimler-Emeğin Bayrağı-Emek-Hedef-Komün, Kurtuluş-Newroz Ateşi-Odak-Özgür Gelecek-Özgür Halk-Partizan-Yeni Demokrat Gençlik-Yeni Dünya için-Yurtsever Emekçiler-Zagros Yayınevi'nden oluşan bir grup Sosyalist dergi, gazete ve yayınevi de ortak bir basın açıklaması yaparak Aydınlar Matbaası'nın kundaklanmasını kınadılar. Açıklamada bu saldırının ilkçağ barbarlığının kütüphaneleri talan etmesiyle, ortaçağ karanlığının kitaplara zincir vurmasıyla özde bir farkı olmadığı belirtiliyor ve yakılan matbaanın ne tür yayınları basacağına, nasıl çalışacağına sadece kendisinin karar vereceği vurgulanıyor. Açıklamada bu eylemin sonuçta düzene hizmet eden bir eylem olduğu ve siyasi sorumluluğunun "DEVRİMCİ SOL-DK" çevresine ait oluğunu belirtiliyor. MKM ve Kürt Enstitüsü de Aydınlar Matbaası'nın basılmasını kınadı. Özgür Gelecek, Emeğin Bayrağı, Komün, Devrimci Çözüm Dergi'lerinin Avrupa Temsilcilikleri de olayı bir bildiriyle kınadılar Devrimci Çözüm Dergisi de kendilerine yönelik varsaydığı eylemi kınadı.

DURSUN KARATAŞ ÇEVRESİ EYLEMİ ÜSTLENDİ

1 Ağustos'ta yayınlanan Dursun Karataş grubunun Devrimci Sol Haber Bülteni'nin 60. sayısında Aydınlar Matbaası'nın basılarak tahrip edilmesi eylemi üstlenildi. Bültende eylemin amacının "Darbeci kontra çetesinin suç ortaklığına soyunan Aydınlar Matbaası sahibi Veysel Aydın maddi zarar vermek yoluyla cezalandırmak" olduğu açıklandı. Dursun Karataş grubu diğer devrimci çevrelerin saldırıdan zarar görmesinin ise iradeleri dışında gerçekleştiğini belirtiyor. DK çevresi yoldaşlarının gerekli özeni göstermelerine rağmen istemeyerek de olsa hem dostlarına zarar verdiklerini, hem de "Darbeciler" olarak adlandırılan gruba ve Oligarşi'ye örgütlerine karşı kullanabileceği bir kışkırtma malzemesi sunduklarını da itiraf ediyor. Bültende saldırıdan zarar gören çevreler kışkırtmalara gelmemeye, DK çevresini anlayışla karşılamaya çağrılarak: "Böyle bir zarara sebebiyet verdiğimiz için dostlarımızdan özür diler, zararın telafisi için elimizden gelen çabayı göstereceğimizi belirtiriz" deniyor.

"Bir parça vicdan sahibi olan hiç kimse böylesi bir ihanet çetesini savunmaya yeltenmemelidir" diyen DK grubu, Aydınlar Matbaası sahibi Veysel Aydın'ı da tehdit etmeye devam ediyor: "Yine de herşeye karşın, tüm devrimci-demokrat kamuoyu önünde, Aydınlar Matbaası sahibini bir kez daha uyarıyoruz. Darbeci-kontra çetesine suç ortaklığı yapmaktan vazgeç"

Aydınlar Matbaası'nın saldırıdan dolayı uğradığı zarar 7 milyar lira

Mücadele muhabirlerine silahlı saldırı

Haber Merkezi- Mücadele Gazetesi muhabirleri Zeynep Arıkan Gülbağ (Devrimci Gençlik Dergisi'nin de sahibi), Savaş Karakurum 2 Ağustos'ta Mücadele Gazetesi'nin arka sokağında uğradıkları silahlı saldırı sonucu yaralandılar.

Mücadele Gazetesi'ne göre olay iki muhabirinin " 3 Darbeci" tarafından Çemberlitaş Şafak Sineması önünden takip edilmesiyle başladı. STP binasının hizasında üzerlerine kurşunlar yağdı. İlk kurşun Zeynep Arıkan'ın ayağının dibine geldi. Ama isabet etmedi. İkinci kurşun Arıkan'ın bacağına, üçüncüsü ise kalçasına isabet etti. Savaş Karakurum, Zeynep Arıkan'ın yere düştüğünü görünce durumu Mücadele Gazetesi'ne haber vermek için koştu. Tam köşeyi dönerken vuruldu. Arkasından köşeye kadar ateş edildi.

Silahlı saldırıda yaralanan mücadele muhabiri Savaş Karakurum

Mücadele muhabirlerine silahlı saldırı yapılmasının ardından Devrimci Sol'un iki kanadı da yeni haber bültenleri ve basın açıklamaları yayınladılar. Atışma, karşılıklı suçlamalar ölüm tehditleriyle dolu bir söz düellosu biçiminde sürdü.

"KONTRGERİLLA VE DARBECİ KONTRA" İŞBİRLİĞİ"

Devrimci Sol-DK grubu 3 Ağustos'ta yayınladığı Haber Bülteni'nde (61. sayı) 31 Temmuz'da Mersin, Silifke kırsal alanında düzen güçlerince katledilen Akdeniz Bölge Sorumlusu Ali Tarık Koçoğlu ve yardımcısı Mustafa Sefer'in öldürülmesi olayı ile; Mücadele Muhabiri Savaş Karakurum ve Devrimci Gençlik Dergisi sahibi Zeynep Arıkan'ın silahlı saldırı sonucu yaralanması olayını birlikte verdi. Bültene atılan başlık ise iki olayın DK çevresi tarafından aynılaştırıldığını gösteriyordu: "Kontrgerilla ve Darbeci Kontra saldırılarına devam ediyor"

Bültende Darbecilerin artık Kontrgerilla ile işbirliğini gizleyemediği iddia ediliyor: "Bir yandan Oligarşi, bir yandan Darbeci birlikte yoldaşlarımıza pusu kuruyor ve katlediyorlar..... Darbeci saldırıyor, ardısıra polis gazete bürolarını üst üste basıyor" deniliyor.

Devrimci Sol DK grubu Savaş Karakurum ve Zeynep Arıkan'ın katillerini tanıdıklarını; birinin "hareket" tarafından cezalandırılan bir ayyaş, sapık olduğunu diğer ikisinin ise "hareket" içinde hiçbir yere gelememenin sancısıyla kişilik ispatında, kişisel intikam peşinde olan iki serseri olduğunu da iddia ediyor.

Bültenin bir yerinde Devrimci Sol'dan çeşitli nedenlerle uzak kalanlar, mücadeleden ayrı düşenlerden ilginç bir mantıkla yardım isteniyor: "NEDEN, NİÇİN SORULARINI SORMADAN, açık düşman saldırılarını düşmanla açık işbirliği yapanları, sözde dostların kuşatmasını görerek Devrimci Sol gerçeğini sahiplenilmelidir"

"SALDIRMADIK KENDİMİZİ SAVUNDUK"

Devrimci Sol Darbeciler olarak adlandırılan grup ise 3 Ağustos'ta hem 2 dergi muhabirine yönelik silahlı saldırıyı üstlenen hem de DK grubunun yaptığını ileri sürdüğü saldırıları anlatan bir bildiri yayınladı.

Bildiride: "Defalarca söyledik, yine söylüyoruz. Bize karşı açılmış olan bu kirli savaşta bir taraf olmayacağız. Bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da siyasi olgunluğumuzu hep muhafaza edeceğiz" gibi iddialar ileri sürülüyor.

Bildiride Zeynep Arıkan ve Savaş Karakurum'un yaralanması kapalı bir üslupla üstleniliyor:

"İstanbul'da 2 Ağustos 1993 akşamı arkadaşlarımıza çeteciler fiziki ve küfürlü saldırıda bulunmuşlardır. Müdahale eden arkadaşlarımızla çeteciler arasında çıkan ardebe sonucu iki çeteci yaralanmıştır. Gördükleri her yerde insanlarımıza saldıran çeteci güruh bu saldırının da sorumlusudur"

Darbeciler" olarak adlandırılan grup 2 Ağustos'ta Viyana'da bir arkadaşlarının "çetecilerin" saldırısına uğradığı, demir çubuk ve sopalarla dövülerek çeşitli yerlerinden yaralandığını ve elinde bulunan çantadaki kimlik ve özel eşyalarına el konduğunu da bildiride öne sürüyorlar.

Öte yandan Devrimci Çözüm Dergisi Mücadele Gazetesi'nin iki muhabirinin yaralandığı saldırıdan, kendilerini sorumlu tutan açıklamasını "çirkin bir yalan ve ihbarcılık" olarak niteledi. Devrimci Çözüm'ün açıklamasında Mücadelenin kirli savaşın bir taktiği olarak bu yola başvurduğu öne sürülüyor.

Özgür Gelecek'ten kamuoyuna

Dev-Sol çevresinde cereyan eden olaylar bugün artık Devrimci kamuoyunu iyiden iyiye meşgul eder hale geldi. Hiçte hoş olmayan bu olayların kamuoyuna malolması doğal olarak devrimcilere ve sosyalist basına eleştirme ve uyarma hakkını verir. Ancak olayların şiddete dönüşmesi bunun artık bir hak olmaktan çıktığını, devrimci sorumluluk gereği devrimci bir görev olduğunu ortaya koydu.

Bu anlamda çeşitli kereler bizim ve diğer Sosyalist Basın'ın eleştirilerine ve uyarılarına rağmen kamuoyunda; "D.K hizibi" olarak bilinen çevre tarafından "Darbeci" diye adlandırılan çevreye karşı başlatılan şiddet eylemleri durdurulmak yerine giderek tırmandırıldı. Gelinen aşamada "Darbeci" denilen kesimin de aynı yönteme yönelmesi bu kötü gidişata yeni bir boyut kazandırdı.

Halkın Gücü Gazetesi sahibi Rıza Güneşer'in 14 Temmuz 93 günü öldürülmesi ardı sıra gelişen olaylarda bazı kişilerin yaralanması ve en son Mücadele Gazetesi muhabirleri Zeynep Arıkan ile Savaş Karakurum'un kurşunlanarak yaralanması her iki kesimin çelişkileri çözmede siyasi soğukkanlılık gösterme yerine şiddet yolunu seçme mantığında olduğunu göstermiştir.

"Doğrulara" sahiplik ettiğini iddia edenler doğruların sınanma cesaretini gösterirler, ve olaylara siyasi yaklaşma yöntemini seçerler. Bunu beceremeyenler halk için yararlı değil zararlı bir hal alırlar.

Devrim için yola çıkanlar kendi iç sorunlarında soğukkanlı olmak zorundadırlar. Devrimin ve halkın menfaatlerini gözetmeden şiddetten medet umanlar düşmana önemli fırsatlar verirler.

Bugün her iki kesim de MİT'in, Kontrgerilla'nın kolay hareket edebileceği bir zemin yaratmış durumdadır.

Sorunun çözümünde şiddeti seçen Dursun Karataş çevresine karşı takındığımız, protokol alışverişi ve eylem birliğinde bulunmama tavrımız bundan böyle aynı kulvara yönelen "Darbeci" kesime karşı da geçerlidir.

Çünkü; bu çevrede şiddet yolunu seçmiştir. Her iki kesimin de seçtiği yol ve yöntem, halk güçlerine zarar, düşman güçlerine önemli fırsatlar vermektedir. Hâlâ halk güçleri arasında gördüğümüz, bu her iki kesimde birbirlerine karşı yürüttükleri düşmanca tavırlardan vazgeçmelidir.

Faşist devletin Sosyalist basına karşı uyguladığı yok etme politikasını, hergün devrimcilerin katledilmesini, T. Kürdistanı'ndaki kirli savaşta köylerin yakılıp-yıkılmasını, toplu katliamların olduğunu görmeli tüm enerjimizi, gücümüzü birleştirmek zorunda olduğumuz bir dönemden geçtiğimizi akıldan çıkarmamalıyız. Her iki kesimi daha fazla devrimci kanı akıtmadan aklı selim davranmaya ve sorunlarını temel siyasi ilkeler doğrultusunda çözmeye çağırıyoruz.

Derneğimizin onur üyesi Ali DEMİR yoldaşı ölümünün 7. yılında devrimci bir saygıyla anıyoruz

Ternitz Halk Kültür Derneği Yönetim Kurulu

Faik Bulut

Filistin sorunu: Konfederasyon mu?

Esasını Filistin meselesinin oluşturduğu Ortadoğu Barış Görüşmeleri, 10. turunda tıkanıp kalmak üzereyken devreye ABD girdi. Aslında Amerikan yönetimi başından beri Arap-İsrail anlaşmazlığının patronu, kahyası ve müfettişi durumunda. İspanya'nın başkenti Madrid'de büyük tantana ile başlayan görüşmelerde taraflar birbirlerini denediler. Güreş sporundaki deyimle "birbirlerine elense çekerek" ilk yoklamaları yaptılar. Bu arada farklı taktikler izlediler.

İsrail'den başlarsak; bu işgalci ve sömürgeci devletin Başbakanı İzak Rabin, tüm dünyada bozulan görüntüsünü değiştirip yenilemek için "hiçbir şeyi reddetmedi; herşeyi görüşebileceğini" ilan etti. Ama, zamanla anlaşıldı ki, Rabin zamana oynuyor. Arap tarafını (Suriye, Filistin, Ürdün ve Lübnan) oyalıyor. İsrail görüşmecileri, ilk elde her bir Arap ülkesiyle tek tek görüşme ve sorunları ayrı bir düzlemde çözme; diğer anlamıyla her Arap görüşmecisine belli tavizler verip, diğer görüşmecilerden ayırma siyaseti izledi. Sözgelimi başlangıçta Suriye'yi yanına çekmek istedi. Bu amaçla işgal ettiği "Golan Tepeleri'nin geri verilmesine karşılık Suriye ile tam barış" önerisini götürdü. Suriye, bu öneriyi kabul eder gibi yaptı. Buna karşılık Filistin heyetiyle arasına bir mesafe koydu. Daha sonra anlaşıldı ki İsrail'in yaptığı "böl ve görüş" taktiğinden başka birşey değil. Nitekim Suriye Devlet Başkanı Hafız Esad, "İsrail'e tam barış sunacağız, ama, o da bize işgal ettiği tüm toprakları geri verecek" deyince İsrail heyetinin foyası da meydana çıktı.

FKÖ'nün onayını almış Filistin heyeti de, ilk günlerde İsrail ile ayrı bir barış anlaşması yapmaya pek hevesliydi. Heyet sanıyordu ki; İsrail, 1967'den beri işgal ettiği Gazze Şeridi ile Batı Şeria bölgesini hemen geri verecek; bu topraklar üstünde bağımsızlığa giden bir filistin devleti kurulacak. Ancak umulan olmadı; İsrail toprakların tümü değil, sadece bir kısmını verecekti. Ayrıca bu geri verilecek topraklarda sadece özerk bir Filistin yönetimi kurulacaktı. Özerk yönetimin yasama yetkisi de olmayacaktı. Özetle bu özerk yönetim, İsrail adına Filistin halkını yönetecek belediye meclisleri ya da kolluk kuvvetleri konumunda olacaktı. Filistinliler yaklaşık bir yıl sonra, yani geç de olsa, bu acı gerçeği kavradılar.

Gelinen noktada gerek Suriye gerekse Filistin (daha çok da FKÖ), meselenin bir bütün olduğunu; Araplararası birlik olmadığı sürece, İsrail'in oyalama ve göz boyama taktiğini sürdüreceğini anladılar.

Ama bu arada köprünün altından da çok sular aktı. Örneğin FKÖ'nün belkemiğini oluşturan El Fetih ve bir-iki küçük Filistin örgütü dışındaki Filistin siyasi örgütleri (aralarında marksist, sosyalist, Suriye yanlısı milliyetçi ve İslamcı olmak üzere yaklaşık 10 örgüt) FKÖ'nün Barış Görüşmeleri'ne karşı çıkan bir cephe oluşturdular. Derken, İsrail işgali altındaki topraklarda, İslamcı Hamas örgütü fitili ateşledi. İnsanlar sokaklara döküldüler; genel grev ve benzeri protesto gösterileri yaptılar. İslamcılar, El Fetih ve FKÖ aleyhine puan topladı. Burada hemen hatırlatalım ki Hamas, Hizbullah ve benzeri Filistin İslamcı örgtülerinin ortaya çıkışı biraz İran-FKÖ rekabetinden kaynaklanıyorsa da; daha çok Arafat ile El Fetih melliyetçi önderliğinin, 1960'lardan beri İslamcılarla flört etme ve bu hassas meseleyi olur olmaz münasebetlerde devrimcilere karşı bir silah olarak kullanmasından ileri geliyor.

İslamcıların önemli oranda, marksistlerin de sınırlı ölçüde puan kazandıkları "aşağılayıcı barışı red protestoları", sonuçta bizzat Arafat'ın başında olduğu El Fetih'i de etkiledi. Nitekim geçtiğimiz ay içinde toplanan El Fetih Merkez Komitesi, ikiye bölündü. Görüş ayrılıklarını basına sızdırıp kamuoyuna ulaması sağlandı. Bu görüş ayrılığının iki temel noktası bulunuyor. Bir; barış görüşmeleri. İki; mali durum. Birinci noktadan başlayalım: El Fetih içindeki muhalif kesim diyor ki; "İsrail ile barış görüşmeleri bizim siyasi itibarımızı zedeledi. Önderliği gözden düşürdü. Çünkü daha ilk günden, bu görüşmelerin bir sonuç vermeyeceği belliydi. bu nedenle ilk yoklamadan sonra geri çekilip, devrimci tavrımızı ortaya koymalıydık. İtibarımız zedelendikçe de El Fetih, halk içindeki gücünü yitiriyor. Durumumuzu yeniden gözden geçirmenin zamanıdır."

İkinci noktaya ilişkin muhalif görüş de şöyle "Aslında FKÖ'nün mali kriz diye bir sorunu var. Ancak bunu bahane edip, FKÖ'nün devrimci tarafını yontarak reformcu ve teslimiyetçi yollara başvurmak doğru değildir. FKÖ'nün devrimci yönünü yontmak demek, yarın verilecek topraklar üzerinde kurulacak bir devletin bünyesiyle yakından ilgilidir. Mali sorun bu yüzden stratejik bir sorundur."

Mali sorundan söz etmişken, konuyu biraz açmak gerek. Bilindiği gibi FKÖ'nün gelir kaynakları, hemen bütün Arap ülkelerinin vermeyi taahhüt ettiği resmi yardımlardan, bu ülkelerde bulunan Filistinli ya da Arap yurttaşların "Filistin vergisi" adıyla verdikleri bağışlardan ve FKÖ'nün bazı Afrika ülkelerinde yatırım yaptığı mali kuruluşlardan oluşuyordu. Fakat, Körfez Savaşı sırasında FKÖ'nün, ABD ve Suudi Arabistan'ın istediği tutumu almaması, bu örgüte verilen petro-dolar yardımları ile "Filistin vergileri"nin kesilmesine yol açtı. Afrika'daki mali yatırımlar da biraz bu nedenle verimsizleşti. Bu yüzden emperyalistler, kendilerine boyun eğmeyen bir örgüte bunun bedelini ağır ödetmeye çalışıyorlar.

El Fetih içindeki barış yanlısı kanat ise, "Sonuç ne olursa olsun, İsrail ile masaya oturmak bir hayat memat meselesiydi. Biz bunu başardık gerisi gelir. Değişen dünyada değişik tutumlar almalıyız" gerekçesinden yola çıkıyor.

Gelinen noktada FKÖ'nün çok yönlü manevraları var. Bunlardan birincisi örgüt lideri Yaser Arafat'ın düşürülmesi ihtimaline karşı yeni önlemler alınmaya çalışılıyor. Çünkü Filistinliler (özellikle işgal altında bulunan ve İsrail ile temas halinde olup görüşmeler yapan önderlik) Arafat'ın tek adamlık bireysel önderliğine karşı çıkıyor. İkinci noktada, barış sürecini reddeden diğer Filistinli örgütlerle görüşme yaparak orta yolu bulmak var. Bir El Fetih heyeti bunu gerçekleştirdi. Ama, sonuç belli değil. Son olarak Suriye ile FKÖ tavırlarının ortak yönünü bulmak ve Ürdün ile bir "konfederasyon" için de barışı gerçekleştirmek bir siyaset olarak ön plana çıkıyor ki, İsrail ve ABD'nin de istekleri bu doğrultuda.

BU YAZI EL DIARIO INTERNATIONAL NO: 18 MART 1993 SAYISINDAN ALINMIŞTIR

Oportünizm kendi iğrenç başını bir kez daha yükseltiyor: "Yaşasın Başkan Gonzalo! Kahrolsun halk savaşı!"

Bu makalenin başlığı anlamsız olabilir ama, Fransa'daki Peru Halk Hareketi (MPP) ile bazı revizyonist oportünist guruplar arasındaki çelişmeyi aksettirmektedir. Bu, Peru Komünist Partisi'ni (PKP), onun politik hattını, önderliğini ve halk savaşını reddetmek niyetine Peru Devrimi önderinin saygın itibarını kullanmaya yapılan teşebbüslere bağlıdır.

Bu sorun oportünizm tarafından Dr. Abimael Guzman Reynoso'nun yaşamını savunmak için başlatılan uluslararası kampanyayı devrimci içeriğinden saptırmayı hedef alan bazı yeni taktiklerle bağlantılıdır.

Bu zararlı politik düşünceler kendisini nasıl belirtiyor?

Oportünizmin "çalışma sistemi", Peru Komünist Partisinin kurduğu bir organizma olan ve uluslararası görevi partinin stratejik planına uymak olan Peru Halk Hareketi (MPP)'ne açık veya gizli saldırırken, Başkan Gonzalo'nun dayanışma kampanyasına iltihak etmektedir.

Peru Halk Hareketi (MPP) Marksizm-Leninizm-Maoizm, Gonzalo Düşüncesi ile yönlendirilmiştir. Bununla beraber bazı insanlar "Yaşasın Başkan Gonzalo" derken MPP'nin üyelerini "basma kalıp usüller" kullanmaktan, "başına buyruk" ve "darkafalı" olmakla suçluyorlar. Filistin'li bir tarzda "Biz Peru Komünist Partisini destekliyoruz, ama Peru Halk Hareketini (MPP'yi) desteklemiyoruz" deniliyor. Oportünizmin Peru Komünist Partisi'nin (PKP'nin) yurtdışındaki organizasyonlarına karşı olan hareketleri, gerici ve emperyalistlerin halk savaşını karalamak için kullandıkları hareketlerin aynısıdır.

Bu kısa belgede MPP'ye atılan çocukça politik suçlamaların (yalanların) derinliğine inmeyeceğiz. Bu konuyu daha ileriki makalelerimizde inceleyeceğiz. şimdilik sadece, tesadüfen Fransa'da mevcut olan bazı gurupların MPP'ye saldırı amacıyla pençelerini tekrar çıkardıklarına değineceğiz.

Fransa'daki oportünistlerin, Peru'lu Maoistlere saldırırken, halk savaşına sahte destek ticareti sağlayan uzun bir tarihi vardır. Bazı insanlar "El Tractor" adı altında yayımlanan paçavranın dağıtımı ile ilgilenen Maximiliano Durand ve başka birkaç kişi gibi, Peru Halk Hareketi (MPP) ve onun politik çalışmalarına karşı kampanyalar düzenlemeye kendilerini tamamen adamışlardır. Geçmişte, kendi amaçlarını ilerletmek için değişik yöntemler kullanmalarına rağmen her zaman aynı hedeflere sahip olmuşlardır. MPP'nin Peru Komünist Partisi (PKP) bünyesinin örgütsel bir parçası olduğunu reddetmek, MPP'yi zayıflatmak ve yıkımını aramak olmuştur. Görüldüğü gibi bu amaçlar Peru Hükümetinin ve ABD emperyalizminin amaçlarından hiç de değişik değildir.

Değer düzeni ne kadar önemli olmasa bile, oportünizm saldırılarını başlatmak için eline iyi bir fırsat geçmesini her zaman en yakın mesafede bekleyecektir. 1986'da 300 savaş tutuklusunun katliamını kendilerine avantaj yaratmak için kullanmaya teşebbüs etmişlerdi. Peru Komünist Partisinin uluslararası bir alanda büyüyen saygınlığından, Peru hapishanelerindeki soykırımlar üzerine yayınlanan genel beyannameler vasıtasıyla politik sermaye kurmaya çalışmışlardı.

Bu olayın aynısı Mayıs 1992'de Fujimori Canto Grande hapishanesinde 100'den fazla insanı katlederken de yaşanmıştı.

Şimdiki kullandıkları taktikler daha da barizdir.

Oportünizm, Başkan Gonzalo'nun yaşamını savunmak için enternasyonal kampanyaya katılmaya teşebbüs etmektedir. Bu hareket içerisinde kampanyanın faaliyetlerini, "insan haklarını" burjuva karakterine uygun olarak "koruma" uğruna komik bir dereceye düşürmeye teşebbüs etmek istemektedirler. Bu tarzda Dr. Guzman ile olan uluslararası kuvvetli ve başarılı dayanışma ile halk savaşı için olan destekler, Maoizm'in, Marksizm'in üçüncü aşaması olarak gelişmesi için olan destekler, arasında bölücü bir çizgi çizmeye teşebbüs etmektedirler. Oportünizmin amacı, Başkan Gonzalo'yu süslü bir ikona çevirmektir, bu da sahte safları içerisindeki egemenlik teşebbüslerine hizmet edebilir.

Başkan Gonzalo'yu savunan kampanyanın partileri, gurupları ve değişik politik mevkilerde olan insanları birleştiren bir kampanya olması memnuniyet vericidir. Dünya çapındaki baskının zalim ve zorba Fujimori'yi Dr. Guzman'ın Fiziksel bütünlüğüne saygı duymasını sağlamakta yardımcı olacağını görmek de daha memnuniyet vericidir.

Bununla beraber, başlıca konu, bu kampanyanın Peru'daki halk savaşını destekleyecek bir politik strateji içerisine kaydetmek ve özellikle de dünya çapında Maoizm'in gelişmesine ilgi çeken bir kampanya olarak amaçlanmalıdır.

Dr. Guzman'ın çalışmaları ve hayatı, Peru Komünist Partisi'nin tekrar inşaa etme yönteminden, şanlı zaferli halk savaşından ve Peru gerçeğine Marksizm-leninizm-Maoizm'i, özellikle Maoizm'i zekice uygulamasından hiçbir zaman ayrı tutulamaz. Bundan dolayı bu sonuca varılmayı önlemek için sadece imza sahibi olup küçük dayanışmada bulunanlar ile, birlikte kalıcı veya geçici bir düzeyde birlik başarmanın mümkün olabileceği gerçek taraftarları ayırmak gerekiyor.

Açık ve tam anlaşılması için böyle yazalım: Herhangi kişi veya gurup, kendisini açık veya gizli olarak Peru Komünist Partisi'ne ve Peru Halk Hareketi'ne karşı ilan ederse Başkan Gonzalo'nun hayatını savunmayı amaçlamış örgütsel bir bünyenin parçası olamaz.

Oportünizmle herhangi türden koordinasyonu tavsiye etmek onların politik bilmecelerine yardım etmek demektir. Aksi taktirde bu kişiler ve guruplara karşı mücadele etmek onları Peru'daki devrimci savaşa sempati duyanlardan uzak tutmaya çalışmak lüzumsuz olur.

Fransa'daki oportünistlerin çalışma stili (Vio Proleteria-Voie proleterienne 'El Tractor' ve Maximiliano Durand) Jose Carlos Mariategue'nin figürünü süsleyip saygı duyan ve onun tarafından kurulan PKP'ye karşı saygısızlık yapan Peru'nun eski revizyonistlerini anımsatmaktadır. Revizyonizm nerede olursa olsun, ne düzeyde olursa olsun aynı ideolojik-politik köklere sahiptir.

Revizyonizm proleterya ve insanlardan daha çok burjuvaya yakındır. Kendilerini "solcu" hatta "komünist" olarak iddia etmelerine rağmen temelde gerici güçlerin seçkin birer parçalarıdır.

Asrın röportajında Başkan Gonzalo, oportünizm ve revizyonizmi şunları belirtmişti:

"Bu yüzden bizim davamız revizyonizme karşı amansızca savaşmaktır. Bize, emperyalizme karşı savaşmanın revizyonizme karşı savaşmadan mümkün olmayacağının öğretildiğini aklımızda her zaman bulundurmalıyız. O günden bugüne kadar Peru'da ve dünyada revizyonizme karşı durmadan ilerleyerek savaşıyoruz, savaşacağız."

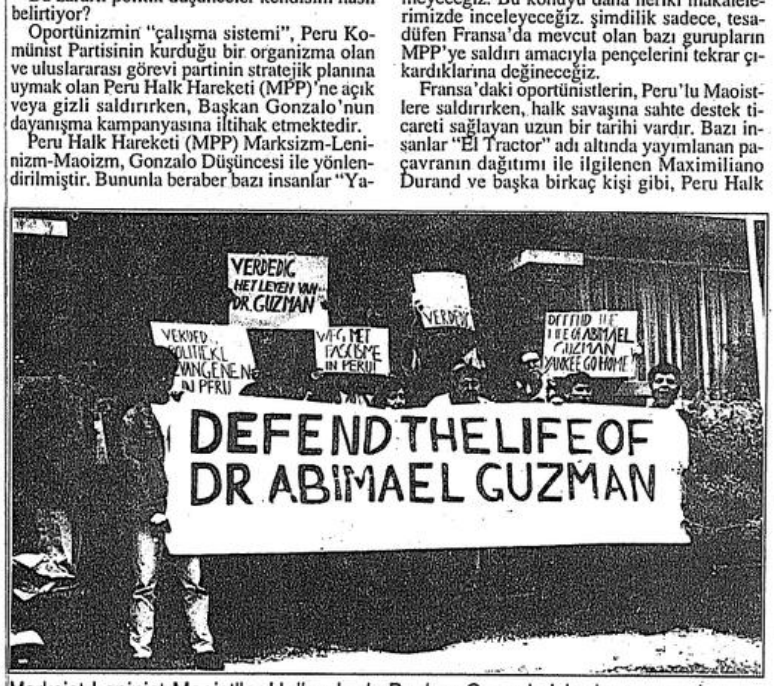

Marksist-Leninist-Maoist'ler Hollanda da Başkan Gonzalo için dayanışmada...

Kapitalizmin eski beşiği, yeni mezarı: İNGİLTERE

1800'lü yılları sanayi devrimiyle beraber en renkli burjuva hülyalara da tanıklık etmişti. Tarihin bu sahnesi, henüz yeni bir toplumu temsil eden burjuvazi ve proletarya sınıflarından, birincisinin hülyalı kapitalist tezlerine ve ikincisinin altınçağ yürüyüşüne kan veren maddi ortamın ta kendisiydi. Bu sahnede İngiltere'nin önemli bir yeri vardır. Çünkü İngiliz burjuvazisi kapitalist sömürü ağını öylesine geliştirecektir ki, Britanya İmparatorluğu "Güneşin Batmadığı Ülke" olarak anılacaktır.

Fakat bugün bol kahkahalı ve saray erkanının da katıldığı şaşalı törenleri, güleç yüzlü leydileri ve adeta şovalye edalarıyla çevresini süzen işadamlarını göremezsiniz. Bugün, İngiltere'nin içinde bulunduğu kriz halk arasında en çok konuşulan konulardan biri haline gelmiştir. Yaklaşık 3 milyon kişi yani nüfusun %10.8'i işsizdir ve bu oran gittikçe yükselmektedir. Bankalar, işadamları, fabrikatörler, durumu telafi etmek, kolay kredi almak ve daha fazla büyüyebilmek için binlerce kişiyi işten atıyorlar. Kamuoyu araştırmalarına göre parlamento, kilise, mahkemeler, saray ve "centilmenliğiyle ün yapmış" İngiliz polisi dahi halk tarafından sevilmiyor. Seçimler esnasında "halk adamı" olarak lanse edilen John Major, gittikçe artan işten çıkarmalar sonucu işçi celladı olarak tanınmaya başlandı. On İngiliz'den sekizi muhafazakar hükümetten umudunu kesmiş durumda. Bu kamu araştırmalarını yapan MORI şirketinin başkanı Robert Worcester, durumu "Hafızamdaki en kötü oranlar" olarak değerlendirdi. Halkın %49'u, maddi imkanları elverirse ülkeyi terketmeyi düşünüyor.

BİRAZ DAHA TALAN

1991'de Başbakan John Major, Muhafazakar Parti hükümetine yeniden popülerlik kazandırmak için uğraşmak zorunda kaldı. Kasım '90'da Margaret Thatcher'den görevi devralan Major'a tam bir kargaşa miras kalmıştı. Thatcher hükümeti, ortaçağ feodallerine yaraşır bir şekilde 1989'da İskoçya'da 1990 da da İngiltere ve Galler'de yürürlüğe giren kafa vergisinin mimarıydı ve bu hükümetin içinde Major da vardı. Bu süreçte yapılan kamuoyu yoklamaları seçmenlerin çoğunun sağlık, eğitim ve sosyal güvenlik konularında muhafazakarların politikalarına güvenmediklerini ortaya koyuyordu. Sonunda Çevre Bakanı Michael Heseltine kafa vergisinin kaldırılacağını açıkladı ama yine bir vergi icat ederek tabii... Heseltine'nin açıklamasına göre her ev ya da apartman dairesi değerine ve hane halkı büyüklüğüne göre belediye vergisi ödeyecekti. Bütçe konuşmasında bu soruna değinen Maliye Bakanı Norman Lamont ise, kafa vergisi düzeyinin Nisan 1991'den sonra kişi başına 140 sterlin azaltılacağını açıkladı. Aradaki fark, katma değer vergisi %15'ten %17.5'e çıkarılarak karşılanacaktı, yani dolaysız soygun yerine dolaylı soygun.

Aradan geçen iki yıl boyunca Lamont boş sözlerden öteye hiçbirşey yapmadı. Hükümetin 1993-94 harcama planı genel olarak öncekilerden farklı değil. Bu plana göre mali yıl içerisindeki toplam harcamalar %45.5 olarak tahmin ediliyor ancak bu cari mali yıl için %44.75'lik bir oranla karşılaştırıldığında %3'e yakın bir açık anlamına geliyor. Sözün özü geçen iki yıla göre daha fazla açık.

Bakanlığın planlarına göre bütün kamu harcamalarında kemer sıkma politikaları güdülecek ve ödemelerin karşılanabilmesi için önümüzdeki yıl hükümet yardımları %1.5'ten fazla olmayacak. İngiliz demiryolları ve Londra taşımacılığı geliştirilecek, büyük karayolları yapılacak ve Londra'nın dok bölgeleri geliştirilecek.

Hazine yetkilileri enflasyondan hiç bahsetmiyorlar. Sadece İngiltere bankası yöneticisi Pemberton açıklama yapıyor. Ona göre enflasyon ciddi bir sorun ve uzun vadeli büyüme şart. Bunun için fiyatların sabit tutulması ve yıllık enflasyonun %2 veya daha düşük bir oranda kontrol edilmesi gerekiyor. Fakat Pemberton özellikle bir noktayi vurguluyor: Şimdiki enflasyon oranlarında küçük bir artış bile telafisi zor sonuçlara neden olacaktır.

Bütün bunlar, emperyalistlerin küresel politikalarından kaynaklanmaktadır. Almanya, ABD, Fransa ve Japonya genel kriz sonucu "kamu harcamalarını" kısma adı altında daha fazla vergi yükünü kendi halklarına bindirmeye başladılar. 1979'daki büyük krizi Falkland savaşıyla psikolojik olarak geçiştirmede başarı sağlayan Thatcher hükümeti, bu savaştan "zafer"le çıkmasına rağmen ekonomi tam bir felaket eğrisi izliyordu. Şimdi Major, askeri olarak oldukça güçlü politikalar izleyen ABD-Almanya-Fransa üçlüsü karşısında bir savaş tantanası çıkaracak durumda değildir. AT'na girme konusunda Thatcher yan çiziyordu. Çünkü bu kurtlar sofrasında İngiliz burjuvazisinin yaşama olanağı yoktu. Maastrich'te ise Major üç ödün koparmayı başardı: Birincisi AT üyelerinin "federal" bir Avrupa kurulması amacıyla kendilerini bağlamalarını isteyen bazı ülkeleri, nihai anlaşmadan "federal" sözcüğünü çıkarmaya ikna etti. İkincisi, tek para uygulamasına katılmama hakkını (İngiltere ile sınırlı bile olsa) kabul ettirdi. Üçüncüsü, anlaşma taslağının istihdam yasalarıyla ilgili bölümü de metinden çıkarıldığı; bu bölüm istihdam yasalarını İngiltere katılmaksızın birleştirme tercihinde bulunan öteki 11 ülke arasında ayrı bir anlaşma konusu olarak düzenlendi.

REZALET SOYLULARI

11 Avrupa ülkesi karşısında en felaketzade olan İngiliz burjuvazisi ekonomik durgunluk, ortaçağ vergi yöntemleri, işçi çıkarmalar ve oldukça artan hırsızlık, cinayet suçları ortasında bunalan halka, ne kadar başarılı olduğunu skandallarla da ispatladı. 1991 Mart'ında National Power ve Powergen adlı iki enerji üretim şirketinin hisselerinin satışa sonulmasıyla ülke tarihinin en büyük özelleştirme işlemi tamamlanmış oldu. Aralık '90'da özelleştirilen 12 bölgesel şirketle beraber elektrik satış işlemlerinde yapılan vurgunlar 7.4 milyar sterline ulaşmıştı. Bütün bu yolsuzluklar karşısında İngiltere bankası dört ay sonra Bank Of Credit and Commerce International'ın lisansını iptal ederek, bankanın uluslararası düzeyde kapatılması işlemlerinin eşgüdümünü gerçekleştirdi. Birleşik krallık tarihinin bu en büyük banka iflasında özellikle Asya kökenli binlerce İngiliz vatandaşının yatırımları "anavatan" da kaldı. Pemberton, sadece sistemli yolsuzlukları daha önceden bilinen bankayı daha önce kapatmamakla suçlandı ama banka sermayesinin neden gasp edildiğini gerici medya hiç işlemedi.

Şirket imparatoru Robert Maxwell'in ölmesiyle beraber, çorap söküğü gibi şirketlerinin de çöküşüyle sonuçlandı. Maxwell şirketleriyle ilgili soruşturmaların ortaya çıkardığı yolsuzluklar, ona hiçbir zaman güvenmemiş olanları bile hayrete düşürdü. Maxwell'in denetimindeki en büyük gazete, Daily Mirror, sözümona işçi sınıfını savunan İşçi Partisi'ni destekleyen yüksek tirajlı tek günlük yayın organıydı.

IRA'YA KARŞI BİRLİK

İrlanda da birlik ve ayrılma yanlıları arasında 16 yıldır kilitlenmiş olan diyaloğu başlatma yaftasıyla 4 büyük siyasi parti (Ulster Birlikçileri, Demokratik Birlikçiler, İttifak Partisi ve Sosyal Demokrat İşçi Partisi) arasında iki yıl önce Belfast'ta yuvarlak masa toplantıları başladı. İrlanda Cumhuriyet Ordusu (IRA)'nın legal kanadı olan Sinn Fein, IRA'nın şiddet eylemlerini kınamayı reddettiği için toplantılara alınmadı.

Doğrudan görüşmelerin sekizinci gününde anlaşmaya varamayan, dört işbirlikçi tartışmaya devam edeceklerdi. Ama İrlanda işlerinden sorumlu devlet bakanı Peter Brooke, görüşmelere devam etmenin gelecekteki görüşmeleri olumsuz etkileyecek riskli bir tutum olacağını belirterek toplantılara son verdi. Ünlü "İngiliz demokrasisi" ulusal sorunu tartışamayacak kadar korkak davranmak zorunda kalmıştı. Bu arada IRA, eylemlerini İrlanda'dan İngiltere metropollerine kaydırmaktaydı.

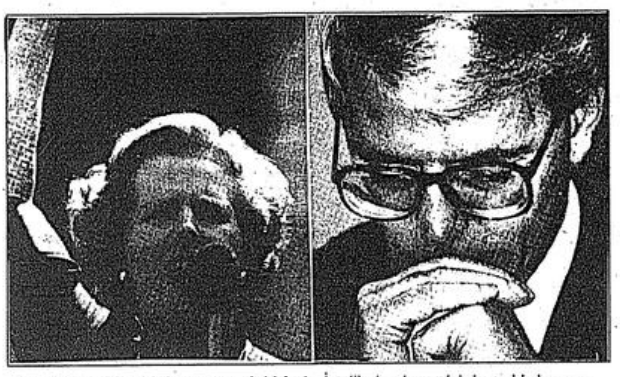

Demir Leydi ile Major arasındaki fark, İngiliz burjuvazisinin eski durumu ile yeni durumu arasındaki farkın ta kendisidir.

İNGİLTERE ÇÖKÜYOR

Ülkede, üretimden gelen sinyaller anlaşılamaz durumdadır. Hiçbir çözüm paketi yaşam hakkı bulamıyor. 1980'li yıllarda, krizi aşmak için fiyatları arttırmak yerine zararına üretim ve satışlar politikası uygulanmaktaydı. Bu yıllarda İngiltere, dünya sıralamasında Japonya'dan hemen sonra geliyordu. Şu anda ülkenin üretim düzeyi rakiplerinin oldukça gerisindedir.

Endüstriyel tedbirlerde, yeni fabrikalara yatırımlar makineleşme ve kalifiye işçi alma gibi önlemler yer alıyor. Bu hesaba göre İngiliz firmaları diğer emperyalist firmalarla rekabet edebilecek. Ama örneğin yapılan tüm şirket kurtarma operasyonlarına rağmen Kuzey Denizi Petrolleri Şirketi "petrol kaynakları kuruyor" bahanesiyle işçi çıkardığı halde battı.

Major ve Lamont ikilisi nakit krizini çözemiyorlar, ellerinin altındaki bütün işletmeleri satıyorlar. Ve geçen Ekim ayında hükümet, 31 maden kömürü ocağının kapatılacağını, gelecek 5 ay içerisinde 30.000 işçinin işten atılacağını duyurmuştu. Bu olay bardağı taşıran son damla olmuştur. Birçok İngiliz, olayı vahşet olarak nitelemektedir. Bugün sarı sendikacıların ve sözde işçi çıkarlarını savunan partilerin, işçileri, oy pazarlığına sokacak hikayeleri kalmamıştır. Londra Hyde Park'ta madencilerin protesto yürüyüşlerine binlerce orta sınıf insanı ve hatta bir kısım liberal aristokrat katılmaktadır. Hükümet en ufak grev girişimine bile izin vermemekte ve sendika yöneticilerine para pompalayarak grevleri engellemektedir. İşçi sınıfı ve orta sınıflar, bu ani refah düşüşünden dolayı şaşkındır.

İngiliz emperyalistlerinin, milyonların kanını canını sömürerek inşa ettikleri kapitalist bina, çivileri sökülerek, tahtaları çatırdayarak ve temeli çatlıyarak çökmektedir. İngiltere nereye sorusuna ancak şu cevap verilebilir: Eski Rus İmparatorluğunun gittiği yere...

Ülkede, üretimden gelen sinyaller anlaşılamaz durumdadır. Hiçbir çözüm paketi yaşam hakkı bulamıyor. 1980'li yıllarda, krizi aşmak için fiyatları arttırmak yerine zararına üretim ve satışlar politikası uygulanmaktaydı Bu yıllarda İngiltere, dünya sıralamasında Japonya'dan hemen sonra geliyordu. Şu anda ülkenin üretim düzeyi rakiplerinin oldukça gerisindedir.